

DEVİRİMCİ SOL

MAYIS/1980/2

Devrim İçin Savaşmayana Sosyalist Denmez

**Karakollarda Cezaevlerinde
Hücrelerde Halk'a ve Devrimcilere
İşkence Uygulayan İşkenceciler
Cezasız Kalmayacak !**

**Halkı Yıldırmayı, Pasifize etmeyi
Amaçlayan Devlet Terörüne
Karşı Mücadeleyi Yükseltelim !**

SİVİL FAŞİST TERÖRLE DEVLET TERÖRÜ BİRLEŞTİ!

(amblem var)

Emperyalizm Ortadoğu'da gerileyen durumunu telafi etmek için Ortadoğu halklarına karşı saldırıya geçmiş durumda. İran'dan hala umudunu kesmedi ve birşeyler karıştırmaya çalışıyor. Ötede İsrail saldırıları Filistin halkına karşı var gücüyle sürüyor. Türkiye'de var olan sivil faşist teröre resmi devlet terörü eklenerek hatta sivil faşist terörün yerini alarak pervasızca emekçi halklara savaş açılmış durumda... Halklarımızın faşizme karşı savaşı geliştikçe emperyalizm de halklara karşı tüm 'demokrasi' ve 'insanlık' palavralarını bir kenara atarak vur emirleri, sorgusuz sualsiz tutuklamalar vs. ile kendi koyduğu kanunları

da hiçe sayarak açık faşizmin hergün biraz daha kurumlaşması için gereken herşeyi yapmaktadır. Faşizmin halka saldırısı dünkünden daha ileri boyutlarda katliama ve işkenceye varmakta ve bu yolla tüm halk kesimleri sindirilip, pasifize edilerek, faşizmin ne denli güçlü olduğu imajı yaratılmak istenmektedir... Ve bu da kısmi olarak başarı sağlamış durumdadır.

Faşist terörün amacı bugün biraz daha netlik kazanmış durumdadır. Bitmek tükenmek bilmeyen tutuklama, katliam, işkence ve aramalarla halkın sindirilmesi ve faşist demagoji altına sokulmasıdır. İşte bu amaçla AP faşist hükümeti en hızlı bir biçimde tüm bürokrat kademelerini yenilemiş ve planlı faşist devlet terörüyle saldırıya geçmiştir.

AP faşist hükümetinin halka pervasızca saldırması ve açıkça ilericilere, devrimcilere karşı savaş ilanı Ecevit'in dediği gibi ne Demirel'in yeteneksizliğinden ve de acizliğindendir; aksine Demirel hükümeti, devrimci mücadeleyi durdurmanın anayolunun devrimcilerin kitle bağlarından tecrit edilmesi olduğunu bilmekte ve bu amaçla saldırmaktadır. Bir yandan milliyetçilik kisvesi altında tüm gerici ve faşist grup ve partileri AP faşist bayrağı altında toplayarak uzun vadeli savaşa hazırlanmaktadır. Demirel hükümetinin pervasızca saldırısını, hükümetin acizliğine bağlamak faşist devlet terörüne karşı uygulayacak devrimci taktikte bizi yanlışlığa götürür.

CHP+bağımsızlar hükümeti döneminde CHP'nin devrimci harekete karşı olması ve bugün uygulanmakta olan oligarşik tedbirleri CHP'nin de uygulamak istemesine rağmen, CHP bir MHP'li gibi sivil faşist terörü rgtlemiyor ve tüm devlet güçlerini halka karşı cihada davet etmiyordu.

Ve bu dönemde gerek MHP gerekse AP'nin taktikleri de bir yandan sivil faşist terörle halkı sindirmek ve faşist demagoji altında tutmak iken bugün ise resmi tüm devlet kurumlarıyla "Son Türk devleti, en büyük düşman komünizmdir" sloganlarıyla hareket ederek AP safını belirginleştirmiştir ve halka karşı sınıf mücadelesine karşı MHP yöntemlerini uygulayacağını ilan etmiş ve gerekeni de yapmaktadır.

CHP'nin sol bir maske ile hükümet olması ve Ecevit'in faşizme ne denli karşı olup olmadığını ortaya çıkarmak için bu süreçte sivil faşist teröre karşı devrimci şiddet ve devlet güçleri içerisinde de işkenceci ve zalimlerin cezalandırılması doğru bir taktikken artık bu gün çatışmayı sadece ve sadece sivil faşistlerle sürdürmek imkansız bir hale gelmiştir. Arenada ağırlıkta olarak sivil faşistler değil, üniforma giymiş faşistler saldırmaktadır. Kısacası sivil faşistler resmi hükümet olmuştur. Böylesi bir durum açıkça "devlet güçlerine saldırmamak gerekir", "devlet güçlerine saldırmak provakasyon olur, açık faşizme davetiye çıkarmak olur" düşünceleri devlet terörünün kitleleri pasifize

etme politikasının başarıya ulaşması demektir. Bir faşist polis, işkenceci veya asker cezalandırıldığında başsağlığı dileyen "demokrat"lar ve ilericiler artık gözünü açmalıdır. Saldıran gerçekten bir avuç MHP'li değil tüm devlet güçlerini kullanan MHP'lileşen AP'dir.

Faşist devlet terörünü göremeyenlerin, faşizmin kendilerini yok etmesine kadar göremeyeceklerin başında TİP, TSİP, TKP (kısacası Sovyet yanlıları)gelmektedir. Bu grupların devrim anlayışlarına uygun bir mantıktır ve yadırgıyamıyoruz. Ama dilinden faşist terörü, sürekli faşizmi düşürmeyen "Demokrat" maskesiyle kamuoyuna görüş sunan DY oportünistlerine ne demeli?

İşte size bir gazete boyu başlık:

"30 Mart'ta karakollar basılacak, önemli kişiler öldürülecek!" v.s. sözlerini Hergün'den alıp nasıl yorumluyor. DY'nin resmi yayın organında ilan etmeye cesaret edemediği ortünist görüşlerini Demokrat maskesiyle nasıl piyasaya sürüyor.

İşte Demokrat'taki baş haber küpürleri;

"Cumhurbaşkanı seçimi TBMM'de turların birbirini izlemesi yeni bir bunalıma dönüşürken, açık baskıcı yönetim yanlıları karanlık amaçları için provakasyon ve eylem hazırlığı içindeler."

'Faşist tertiplere dikkat!..'

'Faşistlerin "30 Mart'ta Türkiye çapında saldırıya geçilecek, sansasyonel eylemler yapılacak, önemli mevkilerde bulunan bazı kişilerle gazeteciler, ilim ve işadamlarının öldürülmesi planlanıyor" şeklinde haber yazdıkları ve bunları kendileri tertipleyerek solun üzerine yıkacakları, böylece Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin yarattığı bunalımdan da yararlanarak açık baskıcı bir yönetimi zorlayacakları bildirildi.'

Bütün dost-düşman biliyor ki 30 Mart THKP-C savaşçılarının ölüm yıldönümüdür ve devrimciler o günleri oligarşiye karşı hesap sorma günleri haline getireceklerdir. Faşist Hergün bu amaçla kamu oyunu hazırlarken DY'de açık faşizm ve provakasyon korkusuyla "aman ha dikkat bak faşistler ne diyor. Demek ki açık faşizm için planlar hazırlanıyor" o halde provakasyona gelmemek gerekir' deyip 30 Mart'ı ve vs. günleri korsanlarla geçirmeyi yeter görmüştür. Ve bu mantıkla da 30 Mart'ın hesabını oligarşiden soran devrimciler DY'a göre objektif provakatör rolü üstlenmiş oluyorlar.

Bu mantık 1 Mayıs güç birliği toplantılarında da sürmüştür (Tabii resmi yazılı bir hale getirmeden).

Ne deniliyor?.. "Faşistler AP hükümetiyle beraber saldırıyı terk ettiler". "Bu ortamda karakol baskınları devlet güçlerine saldırı şeklinde bir politika yanlıştır, siyasi ortam karışık"

Peki ne yapmak lazım? sorusuna verdikleri cevap ise oldukça ilginç; 'sivil faşistlere saldırıp onları arenaya çekmek gerek!'

Mantığın nasıl işlediği sanırsız açık. Devlet güçlerine saldırmak

açık faşizme gerekçe olabilir (Çünkü hala Cumhurbaşkanı seçilmedi) ve oligarşi devrimci harekete baskı ve terörü arttırabilir. O halde faşizmin balyozundan kurtulmak için sivil faşistlere saldırıp (hem de "hiç ummadıkları bir anda") onları ortaya çıkarmak gerek. Tabii bu işi de nasıl ve nedenli yaptıkları açık.

Bu tahlili yapmak için sürekli faşizm görüşlerine değil de TİP-TKP'nin Türkiye'de faşizm yoktur, "faşizme geçit yok" tahliline sahip olmak gerekir. İşte DY'nin faşist devlet terörünü görmezlikten gelen ve bu terörün amacını anlamayan bu mantığı, TKP'nin mantığının tıpa tıp aynısıdır... Ama halen sürekli faşizm, halk savaşı ve aktiflik iddiaları binlerce insanı uyutuyor.

Belki biraz haksızlık olacak ama DY, AP'nin MHP politikasını uygulamadığını, AP'yi tarafsızlaştırıp MHP'den mi ayıracak? Ama artık çok geç atı alan Üsküdar'ı geçmiş. AP tüm devlet güçlerini MHP'nin adeta hizmetine sunmuş ve halka karşı savaşı başlatmıştır.

Böylesi bir düşünce tarzı yalnızca sivil faşistlere karşı çatışma (ki onu da yapmıyorlar ya) anlayışı faşist terörün kitleleri sindirmede başarısını getirecek ve oligarşi bu yolda halk hareketlerini hatırı sayılır oranda etkileyecektir.

Oligarşi son bir kaç aylık saldırı-tutuklama ve operasyonlarıyla belirli bir halk kesimine korku salmış, devlet güçlerini moralmen kısmi de olsa yükseltmiş ve olumlu deneyleri gördükçe de devam ettirmektedir. Faşist terörün bu amacını etkisizleştirmenin temel yolu devrimci şiddetin yalnızca sivil faşistlere karşı yönelik olmasından çıkarılıp ağırlıkta faşist devlet güçlerine işkenceciler ve muhbirlerle, çalışma alanlarının mevcut özel durumlarına göre de bölgelerin sivil faşistlerine saldırmalı ve faşist terörün nispi olarak kazandığı moral *güçlülüğü* ve halk üzerindeki sindirme-korku-'güçlü devlet' 'devrimci hareketler ezilecek' imajı kaldırılmalıdır.

Böylesi bir ortamda devrimci şiddetin temel taktiği bu olmalıdır. Faşist devlet terörünü etkisizleştirmek, kitle pasifikasyonunu önlemek için devlet terörüne karşı, devrimci şiddet olmalıdır.

Aynı durum çeşitli farklılıklar içerse de kırsal alanlar içinde geçerlidir. Sokağa çıkma yasakları toplu tutuklamalar olağan şeyler haline gelmektedir artık. Anadolu il ve kasabalarında kırsal alanda hareket kabiliyeti yaratamamış bir hareketin faşist devlet terörü şartlarında hayat hakkı giderek kalmamaktadır. Faşist teröre karşı bir nevi gerilla vur-kaç taktiklerini uygulayabilmenin yolu güçlü kırsal alan ilişkileri olmak zorundadır. Artık hayat dayatmaktadır. Oligarşinin yeni taktikleri karşımızda elimizi çabuk tutmak zorundayız. Yoksa faşist terörün bugün bir kaç ili, bir kaç kasabayı eline geçirmesi az bir güç görünce de, doğru devrimci taktiği hayata geçirmezsek faşistler hakimiyetlerini, sindirme ve yok etme politikasıyla gerçekleştirecektir.

Bunun için de ana görev örgütlenmek-silahlanmak ve faşist sivil ve devlet terörüne karşı savaşmaktır.

Faşist devletin tüm güçleriyle halk kitlelerine saldırdığı bu ortamda, gerçekten faşizme karşı olanlar küçük hesapları bırakmalı eylem birliği-ittifak-güçbirliği hayata geçirmelidir.

- Faşistler birlik meydana getirirken,

- Revizyonist cephe (Sovyet yanlıları) birlik sağlarken...

- Bunların dışında kalan grupların en ufak bir olayda dahi anlaşamamaları ibretle izlenmektedir... Bu durumun devam etmesi faşist terörün yaygınlık kazanması ve halk kitleleri nezdinde silahlı mücadelenin haklılık platformunun dejenere edilmesinden başka bir şeye yaramayacaktır.

Tüm grup ve örgüt sözcüleri faşist devlet terörünü ve neye hizmet ettiğini tektar tekrar düşünüp tedbirler almak zorundadır. İş işten geçtikten sonra günah çıkarmalar hiç kimseyi kurtaramayacaktır.

Oligarşinin korkulu günü 1 MAYIS

1 Mayıs, dünya proletaryasının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. Yıllardır Türkiye proletaryası 1 Mayıs'ı anmak için mücadele veriyor. Bu mücadele, son yıllarda daha da güçlendi, kitlelere mal oldu.

Oligarşi, 1 Mayıs'ın gücünden korktuğu için 1979 yılında İstanbul'da sokağa çıkma yasağı koydu. Taksim alanını adeta işgal etti.

Bu yıl da, oligarşi, 1 Mayıs'ı bahane ederek yine 1 Mayıs gösterilerini yasakladı. İstanbul'u yerli işgal ordusuyla sokak sokak, cadde cadde işgal etti. Taksim alanına karargah kurdu. Tıpkı İngilizlerin İstanbul'u işgal etmesi gibi, şimdi de ABD ve NATO kumandasındaki "Türk" ordusu, Türkiye halklarına karşı tam bir saldırı durumuna girmiş, topraklarımız işgal altına alınmıştır.

1 Mayıs'ta oligarşinin Türkiye halklarına olan düşmanlığı, emperyalizme olan köpekliği bir kere daha ortaya çıkmıştır.

1 Mayıs'ta bütün yasaklamalara rağmen Devrimci Sol, İstanbul'dan Elazığ'a, Adana'ya ve karadeniz'e kadar, kitlesel gösteriler, boykotlar, işi bırakmalar ve faşistlere, devlet gücüne karşı devrimci şiddet hareketleriyle mücadelesini sürdürdü. Gemlik'te yapılan mitingin

yanısına aybastı, Çanakkale, Uşak, Söke, Mersin, İnebolu, Merzifon gibi mitinglere de güçlü bir şekilde katılındı. Birçok mitinge ise ittifak yapmış görünen gruplar "birlik" ilkelerine uymadıkları için katılmadı.

DİSK'in aldığı "üretimi durdurma" kararını, Devrimci İşçi hareketi bulunduğu fabrikalarda destekleyerek insiyatifi ele almaya çalıştı. İETT Şişli-Levent şubelerindeki direnişten başka, birçok fabrikada üretim durduruldu.

Kürdistan'da, sıkıyönetim yasaklarının yanısıra Valilerin, kaymakamların da keyfi yasakları eklenince 1 Mayıs'la ilgili herşey yasaklandı. Kürt milliyetçi gruplarının tavrı tam anlamıyla bir kayıtsızlıktır. Kendi aralarında çatışmaktan bıkmayan, Kürt milliyetçisi gruplar, oligarşiye karşı -1 Mayıs yasaklamalarına karşı- vurdumduymazlık örneği veriyorlar. Bu grupların tavrının bir yanı da faydacılık - yani kendi gücüne güvensizliktir. Örneğin Tatvan'da, Devrimci Sol ve Ala rızgari güç-eylem birliği yaparak, tüm bankaları tahrip ederken; aynı tavır Kürdistan'ın diğer vilayetlerinde görülmüyor.

1 MAYIS ve DİSK

1 Mayıs bugün, artık sosyal-demokratların hatta burjuvazinin de kabul edebildiği bir gündür. Yani burjuvazi ve onun akıllı savunucuları, işçi sınıfını biraz daha avutmak ve uyutmak için, onun çıkarlarını savunuyor bu arada 1 Mayıs'ı da görünmeleri çok doğal bir gelişimdir. Örneğin, Almanya'da sosyal-demokrat partisi 1 Mayıs gösterilerine katılıyor. Diğer bir çok Avrupa ülkelerinde de böyle...

Türkiye bu konuda da farklıdır. Faşizmle yönetilen ülkemizde, Türkiye proletaryasının 1 Mayıs hakkını tepeden inme elde edemiyeceği açıktır. Uzun ve kanlı mücadele vermek gerekiyor. Faşizm doğası gereği, işçi sınıfının her hakkında -1 Mayıs'a- karşıdır. Uzun yıllar, Türkiye'de -bilinçli devrimciler ve işçilerin dışında- kimse 1 Mayıs'tan vs. bahsetmedi. İşçi sendikaları sustular. 1 Mayıs'lar yasaklandı, devrimciler bu yüzden zindanlara atıldı, herkes sustu.

1 Mayıs hakkının elde edilmesi doğrultusunda süregelen mücadele, sosyal demokrat ve reformistleri de, 1 Mayıs'a sahip çıkma zorunluluğuyla karşı karşıya getirdi. 1 Mayıs'a işçilerin ve geniş kitlelerin sahip çıkması sosyal demokratları da -çıkarları gereği- düşündürdü.

Bugün DİSK'in sosyal-demokrat sendikaların, CHP'nin "sol" kesiminin, 1 Mayıs'a sahip çıkıyor görünmesinin temelinde işte bu gerçek yatıyor. CHP lideri Ecevit bile "isteyen kutlar, isteyen kutlamaz" tavrını

benimsemek zorunda kalmıştır.

DİSK'in görünürde 1 Mayıs'a sahip çıkıyor görünmesi, pratikte keskinlik olarak kendini göstermektedir. 1 Mayıs'tan aylar önce - "sosyal-emperyalizm" teorisini "savunanlar" dışında -bütün grupları güç-eylem birliği masası etrafında toplayan DİSK, sadece "şunu yapacağız, toplantılarda karar altına alacağız" demekten başka bir "iş" yapmamış, sonunda 1 Mayıs'a yakın, toplantıları dağıtmıştır.

1 Mayıs öncesinde DİSK'in aldığı "üretimi durdurma" kararı da aşağıdan devrimci işçilerin zorlaması ve "koltuk yatırımı"ndan başka birşey değildir. K.Maraş katliamında oturup susmayı tercih eden DİSK'in samimiyetine inanmak güçtür.

Sadece "yatırım" yapmak sevdasıyla devrimci işçilerin zorlamasıyla alınan 1 Mayıs için "üretimi durdurma" eylemi, DİSK için sadece açıklanan bir "karar" olmuştur. Pratikte ise "üretimi durdurma" kararının örgütlenerek hayata geçmesi sadece tesadüfe, işçilerin kişisel inisiyatifine bırakılmıştır. Örgütsüzlüğe dayanan kararlar, laf olmaktan öteye gitmez. DİSK'in devrimci eylemden yana coşkusu ve inancının samimiyetsizliğini bu durum dahi açıkça göstermektedir. Masa başında otur, karar al. Ama uygulama onlar için hiç önemli değildir.

Bu yüzden "üretimi durdurma" eylemi pasif geçmiş, kendiliğindencilik eyleme hakim olmuştur. işçilerin katılımı düşük olmuş, fabrikalarda işçiler pasif eylemlerde bulunmuşlardır. Ordu ve polis fabrikaların içlerine girerek, işçilerin kolundan tutup"çalışacaksınız!" diye emirler verilmesine seyirci kalınmıştır.

Etkinliğini gösteren eylemlerde devrimcilerin önderliği söz konusudur. İETT'de otobüslerin sefere çıkmaması ve üretim durması, Devrimci Sol ve diğer Sol grupların işbirliği sonucu başarılı olabilmıştır.

DY'UN EYLEM BİRLİĞİ ÇAĞRISI

1 Mayıs'ta DY'un güç-eylem birliği çağrısı, yine DY'un faydacılığı ve kendi hesapları yüzünden bir ilerleme kaydedememiştir.

Çağrının sadece "çağrı" olmaktan öteye bir işe hizmet etmediği toplantı tarihlerinden bile bellidir. Nisan ortalarında yapılan çağrı Nisan'ın sonlarına doğru daha somut bir "karar" almış değildir. Sonucun ne olacağı baştan bellidir. 1 Mayıs arefesinde ne karar alırsa bunun pratikte uygulanamayacağı ortadaydı. Nitekim öyle oldu. Sonuç bir bildiri, 3 gün 1 Mayıs'la ilgili eylem-birliği yapılması kararıdır. Çağrı toplantısında buraya aktarmak zorunda olduğumuz şey DY temsilcisinin yaptığı konuşmadır. DY'a göre "bugün Türkiye'de polise orduya karşı

tavır almak, faşistlerin işine yarar. Devlete değil, faşistlere saldırmalıyız ki, faşistlerin yüzünü açığa çıkartalım." DY bu görüşünü oportünist korkaklığından ötürü kendi militanlarından gizlemektedir. Ama bize düşen görev bu görüşünü açıklamaktır.

DY çağrısının önemli diğer yanı, Kurtuluş'un gerçek tavrının ortaya çıkmasıdır. Herkese, "birlik düşmanı" diye eleştiriler düzen Kurtuluş, toplantıdan gerekçesiz olarak ayrılmıştır. Aslında ise gerekçe - DİSK'in eylemlerini engellemek gerekir- bahanesi altında DİSK'in kuyrukçuluğunu yapmaktır. (*)

Toplantı sonrası DY, HK, Devrimci Sol, S.V.P. Ala Rızgari arasında sağlanan güç-eylem birliği, 1 Mayıs'ta beraberliğin sağlanmasına dayanıyordu. Ama pratikte yine, bu kararlara uymayan, DY ve HK olmuştur. DY -Örneğin Ankara'da ve tüm Türkiye'de -ve HK, Örneğin Çanakkale, Denizli mitinginde- kendi kadrolarına böyle bir güç-eylem birliği yapılması gerektiğini haber dahi vermemiştir. Veya 'yok öyle şey'. 'DY çağrı yaptı siz de katılınız' gibi cevaplar. HK ve DY'un kadroları tamamen durumdan "habersiz"diler adeta. Ama, işin aslı elbette bu değildir. Bu iki grubun samimiyetsiz ve faydacılıkları güç-eylem birliğinden daha üstündür. DY'a göre, çağrı ve toplantılar bir görünümünden hesaptan başka bir şey değildir. DY, sahtekarlığı o kadar müzmindir ki -K.Maraş protesto hareketlerinde olduğu gibi- 1 Mayıs'ta yapılan bütün hareketlere de "genel direniş" adı altında sahip çıkmıştır.

1 Mayıs'ta yapabildiğimiz ve yapamadığımız şeyleri doğru bir muhasebesini yaparak eksikliklerimizi gidermeliyiz; bundan sonraki 1 Mayıs'ların daha da güçlü kutlanması, 1 Mayıs hakkının elde edilmesi buna bağlıdır.

(*) Ayrıca Kurtuluş'un; DY'nin tüm grupları peşinden sürüklediği ise gayri ciddidir. Aksine DY kendi çalıp kendi oynamıştır. Ve hiçbir yerde pratikte ittifak olmamıştır. 1 Mayıs konusundaki proleter sosyalistlik iddiaları ve kıstasları da oldukça gayri ciddidir. Yok efendim... Boğaz Köprüsünde korsan yapıldı ve gidiş istikameti Taksim'e doğruydu vs. gibi eylemlerde "proleter sosyalist" olunuyorsa niçin TİP-TKP de en az sizin kadar proleter sosyalist olmasın. Yoksa birlik-cephenin kıstası 1 Mayıs'ta korsan yapma mı olacaktır artık?

Kürdistan'da Sol-içi "Çatışmaya " son verilmelidir!

Oligarşinin Türkiye üzerindeki baskı ve terörünün artması ile birlikte bölücülük yaygaraları altında Kürt ulusu üzerinde milli baskının

artması kendini gösterdi. En basit hareketler bile en şiddetli baskıyı üzerine çekmeye yetiyor. Çeşitli bahanelerle köyler basılmakta. Toplu olarak köylerin, kasabaların ve şehir mahallelerinin halkı tutuklanmakta. Bu olanlara şaşmamak gerek. Emperyalistlerin orta doğudaki emellerine paralel olarak baskı ve kısımlar artmakta devam edecektir. Bölge halkları üzerinde emperyalistlerin çıkarı doğrultusunda oyunlar düzenlenmekte...

Tüm bunlar gözlerimizin önünde birer somut olaylar dizisi olarak cereyan ederken, Kürdistanımızda sol çatışma hızını kaybetmeksizin devam etmekte. Buna Kürt milliyetçileri arasında silahlı çatışma demek daha doğru olacaktır. Şu anda türkiye'de sol içi çatışmanın bütün şiddeti ile sürdüğü bölge Kürdistan demek yanlış olmayacaktır. Milliyetçi siyasetlerin birbiri ile çatışmayanı kalmamış gibidir. Çatışmaların bu boyut ile sürmesine UKO'nun katkısı daha fazla olmuştur. UKO siyaseti ortaya çıkmadan da sol içi çatışmalar vardı. Ama bu boyutu ile sürdüğünü kimse iddia edemez. UKO'nun sol içi mücadeleye bakış tarzının büyük rolü olmakta. Sola karşı mücadele anlayışını, silahlı çatışmada aradığından olayların bu boyuta varmasında büyük rol oynadı. Çok rahatlıkla bu milliyetçi siyasetler birbirlerini bir gün yurtsever ilan ederken, diğer gün karşı devrimci diyebilmekte. Bu tip çatışmalar devrimcileri halktan tecrit etmede önemli rol oynamakta. Oligarşiye karşı en mütevazı eylemlerde devrimciler polis ve jandarmaların olmadık baskısına maruz kalırken, milliyetçiler arasındaki silahlı çatışmaya sessiz kalmasını hayra yormak olanaksız. Bu bile yapılanların ne derece yanlış olduğunu göstermesi bakımından önemlidir.

Halbuki Marksizm'in bize öğretisi hiç de bunlar değildir. Halkın safarındaki çelişkilerin nasıl ve hangi yöntemle çözeceğine ilişkin devrimci proletarya mücadelesinin bize öğrettikleri vardır. Yoksa isteyen, istediğine, istediği zaman devrimci, istemediği zaman karşı devrimci deme yetkisi verilmemiştir. Bir insanın kendi öz yargıları ayrı, objektif gerçek ayrı şeylerdir. Bunları birbirine karıştırmamak lazım. Karıştırıldığı anda zavallı milliyetçilerin durumuna düşmekten kimseyi kurtarmak olanaksızlaşır. Bu duruma düşmek istemiyorsak objektif gerçeklerden hareket etmeliyiz. Halk safları arasındaki çelişkileri doğru yöntemle çözmeye kalkışmayınca, çözülebilir olan bu çelişkiler süreç içinde çözülmez hale gelebilir. Sol içi mücadelenin çözüm platformu politik mücadele değil ideolojik mücadele olmalıdır.

Şu anda çatışma halinde bulunan bu milliyetçi (D.D.K.D. özgür-lük Yolu, KUK ve UKO, Tekoşin) siyasetler bir kez daha düşünmelidirler. Bu hareketlerin kime ne kazandırdığını görmelidirler. Bu tip çatışmalarda polis ve jandarmanın nasıl da meydanı boş bıraktığını anlamalıdır. Bizce bunların tümü halk safları arasındadır. Mevcut düzene karşı şu ya da bu ölçüde mücadele vermektedirler. Yalnız bu

dediklerimiz bile bu unsurların halk saflarında olmasının kıstasıdır. Yalnız kendi grup çıkarlarını ön planda tutmak sorunu yokuşa sürmekten başka işe yaramaz. Ne olursa olsun kendi grubum için olsun anlayışı geçici olarak kendilerine bir şey kazandırır, ama genel devrimci harekete katkısı olmaz. Kürt milliyetçilerin bu anlayışı da aralarındaki anlaşmayı zorlaştırmakta. Şu anlık D.D.K.D, Özgürlük Yolu ve KUK geçici olarak UKO'ya karşı aralarındaki çelişkileri bir tarafa itmiş görünüyorlar. Bu durum geçicidir. Siyasetlerin birbirlerine karşı bu bakış açıları sürdükçe gelecek günlerde kimin kimi karşı devrimci yahut yurtsever ilan edeceğini kestirmek güç. Bu anlayışın özünde yatan şeyin kendisi ilkesizliktir.

Birbirlerine karşı silahlarını bu derece acımasız kullananlar acaba aynı acımasızlığı egemen güçlere karşı kullanıyorlar mı? D.D.K.D. ve Özgürlük Yolu gibi siyasetler provakasyona geliriz adı altında hiç bir şeyi yapmamayı önermektedirler. Bunların anlayışlarına bakılırsa, yapılacak olan herşeyde Kürdistanı Türk ordusu yerle bir edermiş. Nasıl edermişse! Bu en kötü pasifizm değil de nedir?

İnanıyoruz ki bu günlerde aşılabacaktır. Gelecek günler Kürdistan'daki tüm bu olumsuzluklara rağmen devrimci güçleri geliştirerek ilerleyecektir. Türk ve Kürt halkları emeperyalizm ve oligarşiye karşı ve de milli baskının kaynaklarını kurutarak mücadelelerini yükselteceklerdir. Kürdistan'daki bu çatışmalar Kürt halkının ulusal mücadelesi önünde önemli engellerdendir. Kürdistan'da devrimci mücadele yükseldiği ölçüde bu engeller daha kolay aşılabacaktır.

KÜÇÜK ESNAFLARIN ZAMLARA TEPKİSİ ve 'SOL'UN DEMAGOJİSİ

15 Şubat'ta Devrimci Sol'un öncülüğüyle İstanbul'da aşağı yukarı tüm esnaf ve mağaza sahiplerinin "zamları protesto etmek" için kepenk indirmeleri üzerine bir yandan oligarşi güçlülüğünü gösterme çabasına girip halka baskı uygularken, öte yandan oportünizm ve revizyonizm de her zaman olduğu gibi yine kendi dışında gelişen bu eyleme var gücüyle karşı çıkarak oligarşinin paraleline düşmüşlerdir.

Bütün karşı çıkışlar "müttefiklerimizi zorla değil iknayla kazanmalıyız bu durum ise müttefiklerimizi karşı devrim saflarına itmektedir" ince taktikleriyle yapılmaktadır.

Bu çok bilmişlere önce şunu belirtmek gerekir; "Zorla kepenk ka-

pattırıldı" düşüncesi devrimcilerin ve küçük esnafın değil oligarşinin düşüncesidir. Ve bu düşüncayı de kamuoyuna mal etmek için oligarşi tüm basın-yayın ve zor kuvvetlerini kullanmıştır. Buna rağmen sonuç oligarşi açısından vahim olmuştur. Esnaflar, oligarşiyi değil, devrimcilerin haklı taleplerden yola çıkan mücadelesini desteklemişlerdir. Ve oligarşinin ne denli baskıcı ve zorba olduğunu esnaflar bu eylemde daha net ve açık görmüştür. Dükkan kepenkleri ve kilitleri kırılarak zorla açtırılmaya çalışılmış. Yer yer dükkanlarını açmayanlar gözaltına alınmış. Oligarşinin o tüm heybetli ordusu ve polisının nasıl biçare ve şaşkın dolaştığına tüm İstanbul halkı şahit olmuştur.

Bu eylemde tüm dükkan ve mağazalarını kapatanlar gönüllü olarak mı kapatmışlardır?

Elbetteki hayır. Hiçbir devrim tüm halkın ikna edilerek gönüllü katılımıyla gerçekleşmez. Halkın ve işçi sınıfının bir kesimi devrime katılırken diğer bir kısmı daha uzun bir dönem devrime kuşkuyla bakacak, bireysel çıkarlarını korumaya çalışacaktır, ta ki gerçekten devrimin kendisine karşı olmadığını görene kadar.

Yine bugün herkes tarafından haklılığı kabul edilen fabrika direnişleri, grevler, -okul işgal ve direnişleri, memurların direnişi, çeşitli meslek kollarının eylemleri, bunların hiç birinde genel olarak herkes isteyerek direnişe ve eyleme katılmaz, öncü bir kesim eylemi başlatır ve sempatizanları peşinden sürükler. Bu eylemde, eyleme karşı çıkanlar, ortada olanlar olmasına rağmen eylem büyük çoğunlukla desteklendiği için, karşı çıkanlar, eylem içerisinde etkisiz hale getirilir. Ve eylem fonksiyonunu tamamlar. Aksi halde hiçbir hayat alanında kitleleri eyleme geçirmek mümkün değildir.

İşte esnaf direnişinde de böyle olmuştur. esnafın büyük kısmı zamlara tepki gösterirken, büyük mağaza sahipleri, müşterisi zenginler olanlar tabii bu işe gönüllü katılmamışlardır. Zaten İGS'yi Vakko'yu, Beymen'i ikna ederek kapayacağız gibi bir mantık da akıl karı olmasa gerek.

Aslında eylemin büyük bir etkinlik kazanması ve oligarşinin ne denli kof ve yönetemez durumda olduğunun tüm halk kitlelerine bu eylemle gösterilmesi (aynı şey karakol baskınları için de geçerlidir) karşısında, sol gruplar ilk etapda "esnaf zamlara tepkisini gösterdi" başlıklarıyla sahiplenmeye kalktılar (özellikle Demokrat - DY). Oligarşinin anti propagandası devam ettikçe ve gericiler devletin kof olmadığını güçlü olduğunu ispat etmek için çırpınırken, bu "sol" kesiminde geriye doğru çark ederek, o meşhur "taktisyenliklerini" yine gösterdiler... "Müttefikler zorla kazanılmaz" diye.

Bu olay bile "sol"un hala ne denli burjuva düşüncesinden kurtulamadığının tipik göstergesidir.

Bu konuda Kurtuluş-Öncü'nün eleştirilerine gelelim:

"Kaç fabrikada zamları protesto etmek için hareketlilik yaratmışlardır da sıra "zamlı malları satanlara" kadar gelebilmiştir?... Hangi memur, yoksul, orta kesimi harekete geçirilmiştir de sıra aracılık yapanlara gelebilmiştir."

Eğer, "Öncü" pratikten bi haber değilse gençlik kesiminin, memurların, aydınların meslek kuruluşların zamlara karşı nasıl tepki gösterdiklerini görmesi gerekirdi. - Kaldı ki işçi sınıfı dışında diğer sınıf ve tabakaları harekete geçirmek için en devrimci sınıftan (işçi sınıfı) başlayan ve geriye doğru giden bir sınıflar tepkisi ve hareketi olmalıdır diye bir kayıt olmasa gerek- Çünkü hala Türkiye'de bir dizi olayda işçi kesiminin değil gençlik-aydın kesiminin tepkisini görmek mümkündür. o halde haklı olarak sorulamaz mı, neden?" İşçi kesimini harekete geçirmeden gençliği harekete geçirdiniz..." Bizce bu düşünce tarzının kaynağı sakat bir mantıktır.

Yine öncü'nün iddiası; Bu eylemde kitlenin "otorite" aramaya kalktığı, "endişe ve korku" yaratıldığıdır.

Bu durum sınıf mücadelesinin gereği olarak her zaman olacaktır. Bir tarafta oligarşinin otoritesini artırıp devrimcilerin ezilmesini isteyenler, ötede devrimcilere sempati duyan ve faşizmle savaşmak gerektiğine inananlar ile her iki kesim arasında bocalayanlar.

Bugünkü durum da budur. Gerici düzen savunucusu bir kesim açık faşizm ve daha çok kan ve katliam isterken diğer bir kesim de reformist uşaklardan umut gelmeyeceğini anlayıp faşizme karşı saf tutmaktadır.

Bizce devrimci geçinenler bir eylemi yargılarken bu bakış açısıyla bakmalıdırlar. Tepki gösteren "beddua" edenler kimlerdir? Oligarşiye ateş püskürenler kimlerdir? Bunları iyi tesbit edemezlerse oligarşinin yedeğine düşmekten kurtulamazlar.

"Öncü"nün farklı bakış açısı devrim çalışma tarzı ve örgüt anlayışından kaynaklanmaktadır.

"Bir an için oligarşinin kof olduğunun kanıtlanmış olduğunu kabul edelim. Onun yerine otorite adayı kim olacaktır. Ya gene kendisi ya da işçi sınıfımız. Ama burada şu yanılgı beyinleri kanser gibi kemirip kavrayışsız hale getirebilmektedir. İşçi sınıfını temsil ediyoruz. Kendimizi kandırmayalım. Saflarımıza göz atalım ve öncü işçileri birer birer sayalım. Ve o sınıf adına otoriteyi temsil edip edemeyeceğimizi bir kez daha düşünelim. Noterden alınmış sahte vekaletnamelerle sınıfın temsilcisi olunmaz. Bizzat sınıfın büyük çoğunluğunu kazanmış olmalıyız ki, oligarşiyle otorite yarışına girelim."

Bu uzun alıntıda "Öncü"nün devrim, çalışma ve örgüt anlayışı ortaya çıkmaktadır: Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, esnaf direnişi bir devrim değildir. İktidarı almak için yola çıkılmamıştır. Öncü ise, oligarşinin kofluğu yerine "otorite" kim olacaktır gibi sorular sorduğuna

göre, "esnafın zamlara karşı tepkisini gösterme" değil de, adeta devrim için ayaklanılmış gibi "otorite" kim olacak, "işçi sınıfının çoğunluğu kazanıldı mı?" gibi sorular sormaktadır.

Öncü, bizim parti olup olmadığımızı öğrenmek istiyor? Parti olmadığımızı kimseden saklamadık. Ama parti yok diye de oligarşinin kof ve çürüklüğünün gösterilemeyeceği -daha doğrusu mücadele edilemeyeceği- anlamına gelmez. Ayrıca öncü'nün mutlak otoriteyi temsil etmek için sınıfın çoğunluğunu kazanmak gerekir mantığı ise işçi sınıfı partisini Menşevikleştiren dar profesyoneller örgütü ve kitlelerin hareketini gözden kaçıran bir anlayışa sahiptir. Ve bu anlayışla da ayaklanma tezini savunduğunu itiraf edip... çoğunluğu kazanana kadar "oligarşinin yeni güçlerinin devreye girmemesi" için birşey yapmak niyetinde olmadıklarını açıklamış bulunuyorlar.

"Saflarımıza göz atalım ve öncü işçileri birer birer sayalım" deniliyor. Doğrusu pek anlayamadık. Devrime öncülük yapabilmek için mutlak işçi olmak gerektiğini böylece, "Öncü"den öğrenmiş olduk.

Kısaca Öncü'nün mantığı -Revizyonistlerin Kürdistandan İstanbul'a kadar her yerde- "kıpırdamayın faşizm gelir, otorite artar" mantığının aynısıdır. Öncü de sonuçta TKP'yle aynı paralele düştüğünün farkına varmıştır. Ve bu varıştır ki ona "TKP hainlerinin eleştirileriyle bizim eleştirilerimiz arasında paralellik kurmaya çalışanlar olacaktır" sözünü dedirtmiştir. "Ancak görmek isteyen gözler için arada büyük bir ayırım vardır. Biz her zaman aktif mücadeleden yana olmuştuzdur..." deyişi ise hiçbir değer ifade etmemektedir. Sorun aktiflik pasiflik sorunu değil doğru bir devrim, çalışma ve örgüt anlayışı sorunudur.

Ve bu anlayışla beraber Oligarşinin kadırmutlak güçlülüğü ve her olayın çok ince planlarla izah edilmesi tüm revizyonistlerin mantığıdır.

"Radyo ve televizyonda yayınlanan bildirilerde nasıl bir dehşet havası yaymaya çalıştıklarını ve nedeni kavramak gerekir."

"Öncü" oligarşinin kofluluğu değil de hep güçlülüğünü gördüğünden en ufak bildirisinden, demecine kadar oligarşinin ne denli -planı olduğunu ve devrimcilerin de bu tür eylemlerde nasıl oyuna geldiğini-açık faşizme çanak tuttuklarını anlatmak istiyor herhalde. Eğer mantık böyle işleyecekse... Bugün AP hükümeti devrimcilere karşı cihat açmış e tüm politikalarını buna göre ayarlamaktadırlar. O zaman "Öncü"nün yapacağı tek şey vardır. Çeşitli yerlerde yaptıkları gibi (örneğin; Karadeniz) faşizme karşı mücadeleden vaz geçip -kadroları korumak gerekir- deyip kitleleri faşizme teslim etmektir. Aksi halde oligarşi radyo ve televizyonu-basını ve tüm gerici kurumlarıyla her zaman ve her devrimci eylemde hele hele eylem kitleleri etkilendirecek olursa size karşı kullanacaktır.

Kepen k kapatmaya karşı çıkan ikinci bir grup da DY'dir. nce eyleme sahip çıkmaya kaltıkları halde oligarşinin radyo ve basınını izledikçe ve bir korku ve telaşla 180 derece geriye çark edip esnaflarla ilgili bir kampanya açmış ve aklısıra oligarşinin esnaf kesimi zeinde işyerinde oluşturduğu tepkiyi kendine kanalize edecek...

DY'nin orta ve küçük burjuvaziye ilişkin eylemleri ilginçtir. Bir yandan soyulmadık Bakkal-Lokanta esnaf bırakılmazken ötede aynı nakaratla "Mttetikler zorla kazanılmaz" demogojileriyle kendi zorbalık ve haydutluklarının gizlenmesinden başka bir şey değildir.

Faşizm, işkence ve terörle devrimcileri yenemez !

Ezenle ezilenin, smrenle sömürülenin olduğu tüm insan toplumlarında baskı-zorbalık ve işkence günümüze dek süregelmiştir.

Bir yandan emperyalist szclerin ve onların işbirliklerinin dillerinden demokirasi, hürriyet ve uygarlık sözleri eksik olmazken, bir yandan da var olan sömürü ve zulümlerinin bekasını devam ettirmek için akla gelen her türlü insanlık dışı işkence, zorbalık ve cezaları uygulamaktadırlar.

Hakim sömürücü güçlerin işkence ve zorbalıkla halkı sınıfların mücadelesini engelleyemedikleri tarihi olarak kanıtlanmış ve her geçen gün biraz daha kanıtlanmaktadır. O halde halkımıza ve devrimcilere karşı bu işkence ve zulmün sürmesi nedendir? Hiçbir sömürücü zorba iktidarın, kendi saltanat ve hakimiyetlerini kansız ve savaşsız terketmediği açıktır. Bunun için de son ana kadar devrimci kanı akıtacak ve işkence yapacaklardır. Bu gerçeği, tüm dünya devrimcileri bile bile emekçi halkın davası uğruna lme atılmış ve tüm işkenceleri gğslemiştir.

Emperyalizm, işkence ve zorbalık konularında, sınıf mücadelesinin başladığından bugüne gerekli tecrübe ve deneye sahiptir. Böyle si deneyleri yaşamamış işbirlikçi iktidarlarına ise deney ve tecrübe birikimlerini aktarmak ve teknik uzmanları ve araçlarıyla yardımda bulunmak bakımından tereddüt etmeyecektir. lkemizde bu durum emperyalizmin isteği doğrultusunda süratle gelişmektedir.

"Uzmanlarımız", almanya ve İngiltere'de işkence dersleri almakta, devrimcileri nasıl konuşturacakları, nasıl yakalayacakları, devrimci örgütlere nasıl ajan sokabilecekleri konusunda ihtisas görmektedirler.

İşte ülkemiz halk savaşıçıları da, bugün 12 Mart açık faşizm sürecinden daha katmerli bir baskı ve işkenceyle karşı karşıyadır. Bir yandan halkın genel olarak pasifize edilmesi için tüm halka terör estirilirken, basın yayın vs. etkin kılınmaya çalışılıyor. Şubelerde, karakollarda, evlerde hatta caddede yolda insan haysiyet ve gururunu ayaklar altına alan işkenceyle karşı karşıyalar. Bunun için de egemen güçler övüne övüne Almanya ve İngiltere'de nasıl uzmanlar yetiştirdiklerini açıklayıp daha bir dehşet ve korku yaratıp genel pasifikasyon amaçlarını yaygınlaştırmak istemektedirler.

Oligarşi işkence baskı ve pasifikasyon metotlarını kullanmak için görünüşte tüm teknik araç gereç ve insan malzemesine sahiptir. Ama bu sahip oluş hergün biraz daha çürüten, kendi kendini idare edemeyen, kendi içerisinde bireyci özelliğinden dolayı istikrarlı olarak yürütülememe o denli açıktır ki ortalama her yıl değişen hükümetler ve kıyım politikası ve oligarşinin kendi içlerindeki dalaşmanın had safhaya varmasından ötürü hiç bir kararını istikrarlı olarak hayata geçirememekte ve tüm devrimci güçlere, saldırıya geçtikleri binlerce insanı (kendi rakamlarıyla 5 ayda 16 bin tutuklu) içeriye soktukları halde sınıf savaşının düzeni 5 ay öncekinden daha da ilerlerdedir. Bu durumu gözleyen oligarşi her geçen gün bir kat daha hırçınlaşmakta faşist olmayan herkes pervasızca karşısına almaktan çekinmemektedir.

BASKI ve İŞKENCE DEVRİMCİLERİ YILDIRABİLİR Mİ?

Uzun süreli devrimci mücadeleye bilinç olarak hazır olmayanlar uğruna savaştıkları davaya tam olarak inanmayan ve hala bu kokuşmuş, insanlık dışı faşist düzende yaşama umutları besleyenler elbette faşizmin iğrenç baskı ve işkencesi karşısında işkenceciye daha doğru bu düzene teslim olacak ve yaşamını tüm yoldaşların kanı ve zulüm görmesi, pahasına da olsa oligarşinin hizmetinde sürdürecektir. Böylelerini gerek devrim tarihlerinde gerekse ülkemizde hergün yaşamaktayız. kendi içerisinde bireyciliği yenememiş ve yenmeye de hiç niyetli olmayan insanların sonu tüm halka, yoldaşlarına ihanet etmekten başka bir şey değildir.

Polis, devrimciler hakkında herşeyi bulabilirmiş... işkencecinin dilinden düşürmediği bir sözdür bu. "Herşeyi biliyoruz". Polisin herşeyi bilmesi hiçbir zaman mümkün değildir. Devrimcilerin çalışma hatalarından doğan bir takım sebeplerden ve zayıf kişilikli bir takım elemanların polise bilgi vermesi sonucu işkencecinin birtakım ilişkileri

bilmesi veya kişileri tesbit etmesi mümkündür, ama işkenceci "vazifesi" gereği kısmi bildiği şeyleri mantıki varsayım ve yalanlarla doldurarak devrimcinin önüne sürer. Ve bu mantıklılığı öyle bir hazırlar ki, gerçekten iradesine hakim olamayan bir insan artık herşeyin bittiği, polisin her şeyi bildiği kanatine vararak karamsarlık ve yılgınlığa düşer ve başlar polise senaryolar uydurarak; işkencecinin titizlikle hazırlanmış senaryosunun figüranı olmaya. Polisin hazırladığı senaryonun oyuncusu olmayı kabul ettiğiniz an, çözülmeye başlamışsınız demektir.

Çünkü siz, figüranlık görevini yerine getirmek için konuştukça polis hayali kurduğu senaryodaki boşlukları dolduracak ve birçok bilgi de sizden alarak başka bir arkadaşımızın önüne daha mantıki ve biraz daha ciddi hazırlanmış bir senaryoyla çıkacak ve polisin devrimci hareket hakkında bilgileri hergeçen gün biraz daha artacaktır.

Öncelikle kabul edilmesi gereken, sizden önceki konuşmuş ve gerçek bilgileri polise vermişse, o konuştu diye sizin de konuşmanız gerekmez. Yapılması gereken başta polisin senaryosunun içerisine girmemek ve kabul ettirilmeye çalışılan heşeyi reddetmektir. 'Zararsız bir iki şey söyleyeyim işkence kesilir, kısmi şeyler söylersem daha önemli şeyleri sormazlar' mantığı sakattır ve polisi hiçbir zaman ikna etmez. Şunu akıldan çıkarmamak gerekir ki her türlü hile ve entrika işkencecinin mesleğidir ve bu meslekte ihtisas sahibidir. Bu durum kabul edildikten sonra geriye tek şey kalmaktadır. Sizden önceki konuşmuş da olsa, hatta sizle yüzleştirilse, sesi size dinlettirilerek ilişkileriniz itiraf dahi ettirilse devrimci tavır; "hayır yalan söylüyor, zorla söylettiriyorsunuz" olmalıdır.

Ama bütün bunları yapabilmek, faşizmin cellatlarına karşı gereken bir devrimci tavır takınabilmek için herşeyden önce devrimci harekete inancı halka inancı ve her şart altında mücadele edecek her türlü zorluğu yenecek faşizme karşı hıncı ve kini benliğinde duyacak bir ruhu yaşatmak gerekir. Bu inancı kaybettığımız an konuşmamız için hiçbir amaç kalmaz artık ortada.

İşte polis ilk önce size sorduğu her soruda ve işkencede sizin ne denli bir karakterli ve inançlı olduğunuzu anlamaya çalışacaktır. Bu konuda bir karara varacaktır, sonra da senaryo planını karakterinize uyan bir tarzda hazırlayacak ve size sunacaktır. Ağızınızdan çıkan çelişkili ve ikna edici olmayan herşey polisin elinde bir koz ve işkencenin devamını sağlayacak materyal olacaktır. Bunun için daha baştan hiçbir koz vermezseniz, işkence bir gün mutlaka bitecek ve sonunda insanlık ve bir zafer kazanmış devrimci hareket ve emekçi halk zaferini düşmana karşı bir kez daha ispatlamış olacaktır. Konuşmuş olursanız; sonucunda ne siz ne de devrimci hareket hiçbirşey kazanamayacaktır. Oligarşi için suç olan devrimci faaliyetlerinden dolayı gereken cezayı verecektir. Bir şartla oligarşi sizi

affedebilir. Onun adamı olmakla, yani oligarşinin devrimci hareket içerisinde ajanı olmakla; bu ise ihanettir ki, ergeç ortaya çıkar ve hiçbir muhbir, ajan ve işkencecinin cezasız kaldığı bir devrime de tarih şahitlik etmemiştir.

Oligarşi dünyanın tüm sömürge ülkelerinde amansız takibinde kendi iktidarına karşı mücadelede temel metod silahlı mücadeleyi seçen örgütlerin peşine düşmüş, işkence yapmış vur emirleri çıkarmış ve yüzbinlerce insanı zindanlara tıkmaktan çekinmemiştir. Sömürücü iktidarların korktukları temel şey silahlı mücadeledir. Bunun için de ne yapıp yapıp silahlı mücadele veren örgütler-partiler ezilmelidir sloganı etrafında başta emperyalizm olmak üzere, halkın kurtuluşunun silahlı bir halk savaşıyla olacağına inanmayan tüm oportünist ve revizyonist gruplar da ülkemizde olduğu gibi yine dünyanın her yerinde ideolojik mücadele adına oligarşiye karşı devrimciler ihbar edilmiş, silahlı mücadelelerin yaygınlaşmaması için oligarşiyle aynı paralelde 'anarşist-maceracı' suçlamaları da süregelmiştir.

Silahlı mücadeleyle kurtuluşun gerçekleşeceğine inanmayanların (örneğin; TİP, TSİP, TKP vs.) oligarşiden gizliyecekleri hiçbirşeyleri olmayacağı için oligarşinin "demokrasi" yutturmacasında birer aracı olmaktadır zaten... Bu tip görüşteki grupların varlıkları egemen güçlerin icazeti altında hep süregelir...

İkinci tehlikeli gruplar da emperyalizmin ve oligarşinin baskı, takip ve zor yöntemlerini abartıp oligarşiyi yenilmez bir güç olarak gördüklerinden kitlelerin mücadelesine tamamen seyirci kalıp yalnızca kendi varlıklarının korunması için tedbirler alıp devrimci mücadeleden feragat etmektedirler. Ve bu feragat anlayışı ise illegalite maskesiyle örtülerek, illegalite adına hertürlü pisliğin döndüğü sözüm ona 'devrimci çalışma' yapılmaktadır. Ama bu tip grupların bu aşırı 'illegal' çalışmalarının sonuçlarına bakarsak her üç ayda bir polisin bunları nasıl dağıttığı çok daha açık bir hal alır zannediyoruz. İşte bunların tipik bir örneği "ACİL" bir kişinin yakalanmasıyla örgütü tamamen çözüyor. Bu nasıl illegalite ki bir kişi herşeyi biliyor ve herkes de anında yakalanıyor.

Yanlışlığın temel noktası; mücadelenin kitleleri örgütlemesi ve bunun sıhhatli bir temele getirilmesiyle hareketin hücre ve komitelerinin kitleler içerisinde erimesi ve hareket kabiliyetine sahip olmasıdır; Bu konuda çalışma tarzı illegalite uzun uzun tartışılabilir, konumuz bu değil. Ama "Acil" gibi grupların temel hatası buradadır. Kitlelerin dışında devrimcileri örgütlemek. Kitleleri örgütlemeyen bir hücre ve komitenin yozlaşması, disiplin kurallarına uymaması ve laçkalık doğal sonuçtur.

Devrimci bir hareketin devrim, çalışma tarzı ve örgüt anlayışı doğru olarak tespit edilmiş ise sorun artık onu hayata geçirmektir. İşte

asıl sorun da bu çalışma tarzının hayata geçirilmemesiyle ortaya çıkmaktadır.

Yeterli tecrübe birikimine ve profesyonel niteliklere sahip olmayan kadrolar faşist terörün ve tecrübeli devlet terörünün karşısında çeşitli hatalar yapmakta ve oligarşi de affetmemektedir.

Kapitalizmin, bireyciliği, rahatlığı, boşvericiliğin kişilerdeki etkinliği o denli yaygındır ki; tek tek kadrolar illegalite, polis takibi, yazışma, poliste tavır konusunda birçok kitap okumalarına rağmen çoğu kez bu insanlar günlük yaşantılarında bu kuralları hiçe saymakta ve sonuçta polisin kucağına düşerek hem kendisine hem de devrimci harekete zarar vermektedir. Anlatmak istediğimiz, şayet çalışma tarzı ve örgüt anlayışının doğruluğundan şüphe etmiyorsak polisin devrimci hareket hakkındaki bilinmemesi gereken bilgileri elde etmişse bu bizim devrimci kurallara pratikte uymadığımız, oligarşiyi objektif olarak küçümsemiş demektir. Tüm disiplin kurallarının uygulanmasına rağmen polise düşülmeyecek diye de kural yoktur. Tabii ki savaşın olduğu her yerde, ölüm-işkence ve zindan olacaktır. Bu savaş kuralıdır. Polisin tuzağına düşmemek için;

- Bilinmemesi gereken şeyi bilmek,
- Yersiz gevezelik,
- Kayıtsız tavırlar,
- Gereksiz notlar ve adresler taşımak,
- Olur olmaz yerde konuşarak muhbirleri harekete geçirmek,
- Kullanılan ev-büro vs. yerlerde polis baskınına karşı gereken tedbirleri almamak,
- Takip edilip edilmediğini kontrol etmemek,
- Gerekli olmadığı halde devrimci arkadaşlarıyla feodal-sohbet ortamları yaratmak,
- İlişkilerini bir başkasına belli etmek vs. gibi hatalardan kaçınmak gerekir.

Disiplin kurallarına uyulmadığından sık sık polisin eline gereksiz yere yüzlerce militan düşmekte ve yine hatadan ötürü de polis hareket hakkında çeşitli bilgilere sahip olmaktadır. Polise karşı alınacak tavırların aşğı-yukarı tümü diğer sol gruplara karşı da alınmak zorundadır.

Polis kimden, "ne öğrenebilirsem kardır" mantığıyla hareket edip içeri düşen diğer grup elemanlarına da bildiği herşeyi anlatmasını istemektedir.

Sol gruplar arasında süregelen bağnazlık ve faydacılık anlayışı oligarşinin işkencehanelerinde bile sürmektedir. İşkence gören, işkence karşısında dayanıksızlığı; ortaya çıkınca verdiği ilk isimler kendine alternatif ve düşman gördüğü grup olmaktadır ve işkence gören de ilk etapta nasıl olsa bizden değil mantığıyla hareket edip kendisinden olmayan ama devrimci olan gruplarla ilgili bildiği her türlü

şeyi söylemektedir. (*)

Devrimci tavır; nasıl olsa benden değil mantığıyla hareket edemez. Bu dar tekke zihniyeti Türkiye halklarını devrime değil ancak cehenneme götürür. Devrimci tavır oligarşiye karşı solcu olarak gördüğümüz hiçbir grup ve kişi hakkında tek söz etmemektedir.

Devrimciler gerçekten halkı savaşa katmak niyetinde ise polise karşı, faşistlere karşı, günlük yaşantısında halka örnek ve önder olmak zorundadır.

İşkenceye uğramayı ve zindanlarda gerektiğinde yıllarca kalmayı her devrimci baştan göze almalıdır. Bu durum ön şart olarak kabul edildiğinden işkencehaneler ve zindanlar sınıflar savaşının kıyasıya sürdüğü alanlar olurlar.

İşkenceci, işkence yaparken sizi konuşturursa kısmi bir zaferi kazanmıştır, konuşturamamışsa devrimciler oligarşiden bir mevzi daha elde etmiş demektir. İşkence egemen güçlerin sömürülerinin sürdüğü her dönemde temel yöntemleridir... Ve hiçbir ülkede bu tür insanların cezasız kaldığı görülmemiştir.

(*) Ayrıca Türkiye solu o denli orjinal ki; faşizm AP'si, MHP'si vs. ile tüm halka karşı savaş açmışken çeşitli sol gruplar post kavgasına düşmüş kıyasıya çatışmaktadır. İşte Ankara'da DY ile Kurtuluş DY ile HK, DY ile İGD, Kürdistan'da UKO-HK, UKO-UDG vs. bu gruplar faşizmin saldırısı yeni yeni işgaller gerçekleştirmesi halkın pasifize edilmesi bunları hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Onlar çatışmaya devam ediyor ve oligarşi de alkış tutuyor tabii. Yazıklar olsun; Devrimcilere karşı faşistler birleşiyor, ama çok "kahraman" silahlı bu gruplar hem de "komünist" oldukları halde bir türlü biraraya gelip faşistlere ortaklaşa bir darbe vuramıyorlar.

SUNİ DENGE ÜZERİNE

Türkiye'de geniş emekçi yığınları ile, oligarşi arasında suni bir dengenin varolduğu biçimindeki tezi ilk defa Mahir Çayan ortaya çıkmıştır. Mahir Çayan bu gözlemi sıradan bir tahlil yapmış olmak için değil, devrimci çizgiyi, diğer revizyonist anlayışlardan ayırdetmek için yapmıştır. Halkın bu durumu, devrimci bir partinin mücadele anlayışını, mücadele ve örgütlenme biçimini doğrudan etkileyen bir unsurdur. Ana hedef, halk kitlelerinin bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesi olduğuna göre, devrimci propaganda araçlarıyla siyasi faaliyet yürütüleceğine

göre, halkın, Türkiye'nin genel olarak siyasi, sosyal ve ekonomik koşullarındaki durumu elbette önemlidir. Siyasi propagandanın biçimi ve araçlarını belirlerken, bu durumu gözlemliememek entellektüel gevezelik yapmaktan başka bir sonuç doğurmaz. Nitekim, mevcut statükoyu kabullenen halkın, oligarşi (ve genel olarak uzun bir tarih süreci boyunca egemen sınıflar) karşısındaki durumuna ses çıkarmayan devrimci, ilerici gruplar (bu arada TKP gibi iddialı partiler) uzun yıllar değişmeyen pasif çalışma geleneğini sürdürerek, revizyonizmin ve pasifizmin zeminini oluşturmuşlardır. Revizyonizmin maddi temeli, egemen sınıfların halk üzerindeki gerici propagandalarını silip, devrimci propagandayla halkın bilinçlendirilmesi yerine, mevcut duruma karşı kayıtsız kalmak, hatta onu daha da perçinlemekle ortaya çıkar. Böylece egemen sınıflar halk kitlelerini istedikleri doğrultuda kanalize edebilmişlerdir.

Halk kitlelerinin durumunu oligarşinin sözcüleri kendilerine "dayanak" yaparlar. Özellikle Ecevit, sık sık halkın demokrasiye olan bağlılığından sözeder ve şöyle der: "bu şartlar başka bir ülkede olsaydı geniş sosyal patlamalar olurdu". Ama "halkın demokrasiye bağlılığı" bunu engellemektedir. Oligarşinin çeşitli sözcüleri yapılan bir devalüasyonun zamların vs. Ardından "sosyal patlamalar olabilir" diye tedirginliklerini belirtirler. Böylece oligarşinin bütün sözlerinin ellerinde bir koz olduğu ortaya çıkmaktadır. Öyle bir koz ki, aslında bir korkuyu ifade etmektedir; Sosyal patlamalar olabilir, 'ama halkın demokrasiye bağlılığı' bunun önünde bir "baraj" olmaktadır.

Nedir bu "halkın demokrasiye bağlılığı?"

Bilinmektedir ki, Türkiye'de burjuva demokratik devrim gerçekleşemediği için, ne burjuva demokratik devletten ne de halkın demokrasi geleneğinden bahsedilebilir. Mevcut sendika, grev vs. gibi haklar da bizzat egemen sınıflar tarafından, (bir zorlama snucu değil) verilmiştir. (1)

"Halkın demokrasiye bağlılığı" ABD, Fransa, Almanya gibi ülkelere somut olarak ortadadır. Mevcut örgütleri, siyasi hakları, özgürlükleri vs. vasıtasıyla işçiler mali sermaye karşısında haklarını savunmaktadırlar. Elbette, bu hakları işçiler kendiliğinden elde etmediler, burjuvazi de takdim etmedi. İşçi sınıfı bu haklarını uzun yıllar süren mücadeleler sonucu elde etti, burjuva demokratik devrimlerinde ana rolü oynadı, kanlarını akıttı. Böylece bir "demokrasiye bağlılık" geleneği yarattı.

Türkiye'de böylesine bir "demokrasiye bağlılık" geleneğinden bahsetmek, subjektif bir değerlendirme olmaktan öteye gitmez. Kaldı ki, oligarşinin sözcülerinin bahsettikleri "demokrasiye bağlılık", işçi hak ve özgürlükleri ve onlara bağlılık değildir. Zaten egemen sınıflar bu haklara "bağlılıktan" söz etmezler. O halde, oligarşinin bahsettiği

"bağlılık" aslında kendi baskı ve zulümlerine, aşırı sömürülerine "bağlılıktır", yani ses çıkarmamaktır. "Halkın demokrasiye olan bağlılığı" oligarşinin baskı ve zulmü karşısında halkın "sosyal patlamalarla" tepkilerini göstermemesidir. Halk "sosyal patlamalarla" tepkisini belirtmeyince bu, oligarşi tarafından "demokrasiye bağlılık" olarak yorumlanıyor ama tepkisini gösteren devrimci gruplar ise "anarşist", "komünist", "yıkıcı", "bölücü" olarak gösteriliyor.

Oligarşinin bahsettiği "halkın demokrasiye bağlılığı" aslında Mahir Çayan'ın söylediği suni dengeden başka birşey değildir. Oligarşi, devrimci durumun gittikçe derinleştiği bugünkü ortamda bu "bağlılığa" her zamankinden daha ihtiyaç duyuyor ve "bağlılık geleneğini" canlı tutmak için elinden gelen tüm iğrenç demagojilere başvuruyor.

SUNİ DENGİ NEDİR?

Mahir Çayan, suni denge tahlilini, emperyalizmin 3. bunalım döneminde kendine has özelliklerine ve bu özelliklerin Türkiye'ye yansımalarına dayandırır. Yani suni denge, günümüz koşullarında somutun tahlili, geniş halk kitlelerinin oligarşi karşısındaki durumudur. Bu olguyu meydana getiren özellikler nelerdir?

- Ülkemiz yeni-sömürgecilik ilişkileri içindedir ve çarpık kapitalizm "gelişmektedir". Halkın bir yandan sefaleti had düzeye ulaşırken, diğer yandan da genel hayat standardının yükselmesinden ötürü, nisbi olarak refahı da artmaktadır. (2) Bu durum son yıllarda bunalımın artması koşullarında dahi varlığını sürdürmektedir. Çünkü, büyük sermaye grupları, tekeller karlarını arttırmak için binbir türlü sömürü yollarını bir kenara bırakmışlardır.

- Çarpık kapitalizmin "gelişmesine" uygun olarak da, ülkemizde, oligarşik devlet cihazı hakimiyetini, halk kitleleri üzerindeki denetimi devam ettirmek için, militarizmini demagojisini, terörünü elden bırakmamaktadır. Bu şekilde oligarşik devlet, halk kitlelerini korkuyla, baskıyla kendi denetimi altında tutmak istemektedir. Artık eskisi gibi bir "kerim devlet" imajı bugün güçlü değildir, ama bunun yerine "militarist devlet" imajı yerleştirilmiştir. Ve bu yolla halk kitlelerinin "devletin yanında" olması gerektiği yolunda propaganda yürütülmektedir.

- Ülkemizde sürekli milli kriz (devrimci durum) vardır. Egemen sınıflar ve emperyalizm, iç dinamiğin önünde bir engeldirler. Yönetim işlemez haldedir. Oligarşi, ekonomik ve politik bunalım içindedir; fakat bu milli kriz, Lenin'in tanımında olduğu gibi "tam" değildir. Yani geniş halk kitleleri egemen sınıflara karşı artık eskisi gibi yaşamak istemediklerini belirtip, bilinçli tepkilerini yükseltmiyorlar. (Bu oluşum Türkiye'de zaman zaman varlığını göstermekte, fakat istisna olmaktan öteye gidememektedir. Yani iktidar alternatifi bilinçli halk eylemlerini

bugün görememekteyiz.)

Bu koşullarda, halk kitlerini, oligarşinin baskı ve terörü karşısında, bilinçli eylemlerini ortaya koyamamalarını ne ile adlandıracağız? Devrimci durumun varlığını sürdürdüğü koşullarda, halk kitlelerini (oligarşinin sözcülerinin deyişle) "sosyal patlamalara" gitmemesi nedir?

İşte suni denge budur. Yani, aslında halk kitlelerinin bilinçli tepkilerini gösterebilecekleri maddi koşullar varken, bu durumun sosyal alana yansımamasıdır.

Bu durum, irademizin dışında bir olgu olduğu için bu dengeye suni diyoruz.

SUNİ DENGİ SİYASAL ZOR MUDUR?

Şimdi bu konudaki çeşitli yanlış eğilimleri ortaya koymaya çalışalım.

Acil, "CEPHE" dergisinde, suni dengeyi şöyle anlıyor:

"Bir toplumda, siyasal zor iktisadi evrimden bağımsızlaşmış ve iktisadi durumu kontrol etmeye yönelmiş ise ve toplum bu şekilde ayakta duruyorsa o toplumdaki denge, suni dentedir."

Bu anlayış kendi içinde tutarsızlıklarla doludur. "Siyasal zorun, iktisadi durumunu kontrol etmesi ve toplumu bu şekilde ayakta tutması" tarihsel materyalizm bu şekilde bir kenara bırakılmaktadır. Siyasal zor hiçbir zaman ekonomiyi "kontrol" altında tutamaz, ancak ilerletir veya gelişimini yavaşlatır (yani önünde bir engel olur). Kapitalizmin sürekli bunalım koşullarında dahi, burjuvazi üretim güçlerinin gelişimini tamamen durduramaz, kontrol altına alamaz, ancak, gelişimini yavaşlatabilir. Çünkü kapitalizm yeniden-üretim ve yine yeniden-üretim karakteriyle, diğer üretim tarzlarından ayrılır. Bu şekilde, kölecilik, feodalizm, üretim güçlerini bir noktada (yani uzun yıllar boyu aynı noktada araçlarıyla durağan üretim sürdürülebildiği halde) tutabildiği söylene dahi, bu tez kapitalizm için geçerli değildir. Aksi halde, emperyalizm çağında, emperyalist burjuvazinin üretim güçlerinin önünde bir ENGEL teşkil ettiği halde, çok yavaş da olsa üretim araçlarında bir takım değişiklikler yaptığını, üretimi giderek daha otomatikleştirdiğini (askeri alanda olsa bile) nasıl izah edebiliriz?

Ülkemizde de durum böyledir. Oligarşi, ekonomiyi siyasal bir zor ile kontrol ederek, durdurarak yaşayabilir mi? Aşırı kar ve yine aşırı kar hırısı, onu ekonomide bir takım yatırımlar yapmaya yeni sömürge metodları bulmaya iter. Kapitalist üretim ilişkileri, böylece, geniş halk kitlelerini durmadan yoksulluk içine itip, üretim güçlerinin önünde bir engel haline gelmesiyle beraber, komada olan bir hasta gibi de, varlığını sürdürmeye çalışır.

Acil ise, siyasal zoru ekonomiyi kontrol altında tutması anlayışıyla suni dengeden ne anladığını açıkça göstermektedir. Acil'e göre suni denge mutlak bir şeydir. Çünkü "suni denge siyasal bir zor'dur". Bu mantığa göre, siyasal zor'un olduğu yerde suni dengeyi kırmak bir devrim yapmakla eşittir. O zaman şimdiye kadar bütün toplumlarda suni denge vardır (!)

Bu görüş saçmadır. Suni denge, emperyalizmin 3. bunalım döneminde yeni-sömürgecilik ilişkilerinin "gelişimi" oligarşinin devlet cihazı vasıtasıyla baskı-terörü ve sürekli devrimci durumun var olduğu koşullarda, halkın bugünkü durumudur; yani halkla oligarşi arasındaki ilişkinin biçimidir. Bundan yola çıkarak, suni dengeyi oligarşinin "siyasal zor"u ile bir tutmak, mutlaklığa varır. Yani suni denge, mutlak bir şey olur. Oysa, suni denge, bizim irademiz dışındaki bir durumun biçimlenmesi olduğundan, mutlak değildir. "Suni" olması bu muhtevastan ileri gelir. Çünkü halk kitlelerinin bugünkü durumunu "kontrol altında tutmak" bizim elimizde değildir, bu anlamda halk kitlelerinin durumu irademizin dışındadır. Mutlak olması gereken halk kitlelerinin iktidara yönelik hareketleridir. Bugün bu yoksa, bunu yaratmak bizim elimizdedir. Acil, bu mantığıyla "kitle hareketini birtürlü anlayamamakta adeta "suni denge var, neden kitle hareketi oluyor" demektedir. Oysa kitle hareketlerini dizginlemek, kontrol altına almak kimsenin elinde değildir.

SUNİ DENGİ, HALKIN MUTLAK DURGUN OLMASI, PASİF OLMASI DEMEK MİDİR?

Bu çerçeve içinde soruna bakarsak, suni denge var demek, durgunluk, tam pasiflik var demek değildir. Mahir Çayan'ında böyle bir görüşü yoktur. Suni denge tesbitini yapan Mahir Çayan, herhalde; 1970, 16 Haziran olaylarına, köylü mitingilerini, fabrikalardaki işçi hareketlerini görüyordu. Ama bütün oportünist gruplar, Mahir Çayan'ın suni denge tesbitinden "suni" kelimesini alarak, bunu halk kitlelerinin mutlak olarak tam durgunluk, pasiflik içinde olması (ve her zaman da böyle kalacağı!) biçiminde yorumlamışlardır. Oysa Mahir Çayan'ın yazdıkları açıktır.

"Bunun sonucu olarak, geri bıraktırlmış ülke içindeki çelişkiler görünüşte yumuşamış (feodal döneme kıyasla) halk kitlelerinin düzene karşı tepkisi ile oligarşi arasında suni bir denge kurulmuştur". (a.b.ç.)

"Artık geri bıraktırlmış ülkelerdeki oligarşik devlet aygıtı, mevcut üretim ilişkilerini -buna ülkedeki üretim ilişkileri iç dinamikle gelişmediği için, emperyalist üretim ilişkileri emek yanlış olmayacaktır- uzun bir süre koruyabilecek seviyeye gelmiş, bu ülkelerdeki halk kitlelerinin, özellikle geniş emekçi yığınlarının tepkileri pasifize edilerek, bu tepkiler

ile oligarşi arasında suni bir denge kurulmuştur."

Mahir Çayan'ın söyledikleri açıktır. halkın tepkilerinin pasifize edilerek bu tepkiler ile oligarşi arasında suni bir dengenin kurulduğundan bahsediyor. Mahir Çayan, çelişkilerin yumuşamasını ise "görünüşte" diyerek değerlendiriyor. Neden? Çünkü çelişkilerin yumuşaması veya sertleşmesi bizim elimizde değildir. Bu objektif bir durumdur. halk kitlelerinin durumu da öyle, bugünkü tepkilerinin pasifize edilmesi (özellikle bugün köylü yığınlarının durumu dikkat çekicidir) mutlak değil, sunidir. Suni kavramının kullanılması tesadüfi değildir.

Kurtuluş, Mahir Çayan'ın açıkça yazdıklarını tahrif ederek yorumlamakta ve eleştirilerini bu yorumun üzerine oturtmaktadır.

Kurtuluş, Mahir Çayan'ı şöyle yorumluyor.

"Her ne kadar suni olan bir dengeden sözedilse de tanımlanan olay birinci olarak bir denge değil, halkın aleyhine olan bir dengesizliktir; oligarşinin üstte, halkın altta olduğu bir dengesizliktir. Denge, sözcüğünün kullanılışındaki asıl amaç, zayıf tepkileriyle halkın altta, oligarşinin üste olduğu bir durgunluk durumunun sürüp gittiğini anlatabilmektir. İkincisi, bu durum, suni olarak nitelendiriliyorsa da, objektif bir temele, ekonomik bir temele sahip olan bir olgudur, çünkü ekonomik yapının getirdiği tepkileri yumuşatmasının bir ürünüdür." (s 73-74 / Geçmişin değerlendirilmesi ve öncü savaşı K.S.D. yayınları.)

Kurtuluş'un mantığı, Acil'in mantığının aynısıdır. Suni denge, ekonomik bir temele dayandığı için "mutlaktır". Burada tüm gerçekler baş aşağı çevrilmekte bayağı tahrifatlar yapılmaktadır. Eğer Mahir Çayan'ın söz konusu ettiği bir "dengesizlik" olsaydı, bu tahlil, içi boş bir tekerlemeden öteye gitmezdi. Ve Kurtuluş'da, "oligarşinin üstte, halkın altta" olduğu yolundaki gevezeliğini Mahir'e mal etmeye çalışıyor. Neden? sınıflı bir toplumda, egemen sınıfların "üstte", halkın "altta" olduğu genel bir şeydir. Aksi durum sözkonusu olabilir mi? İşte Kurtuluş'un gevezeliği budur. Genel bir şeyi, Mahir'in suni dengesine "benzeterek" eleştiri yaptığını sanıyor. Ve bunu da "her ne kadar suni bir dengeden sözediliyorsa" diye yapıyor.

"Sunî" kavramını bir kenara bırakırsan, geriye ne kalıyor: "denge" İşte Kurtuluş'da böyle yapıyor. Asıl sorunun özünü ifade eden bir kavramı "her ne kadar" diye bir kenara atarak "eleştirisini" yapıyor ve bir sonuca varıyor: "durgunluk durumu.. objektif bir temele sahiptir". Kurtuluş burada siyasi bir tahrifat yapmaktadır. Halkla, oligarşi arasındaki objektif ilişkiyi (yani sınıf mücadelesini) bugün suni olan bir ilişkiyle "eş" tutarak, suni olan dengeyi, objektif (yani mutlak) olarak yorumluyor. Kurtuluş'un mantığına göre, Mahir Çayan, halk kitlelerinin tepkilerinin hep oligarşi tarafından pasifize olarak tutulacağını, suni dengenin mutlak bir denge olacağını söylemektedir. Kurtuluş'a göre bu denge'ye "suni" denmesinin ise hiçbir önemi yoktur.

Peki neden Mahir Çayan, herhangi bir dengeden değil de "suni bir dengeden" söz etmektedir? Sorunun muhtevası burada gizlidir. Halk kitlelerinin oligarşi karşısındaki ilişkileri, tepkilerini göstermeleri, kendiliğinden eyleme girişmeleri vs. irademizin dışında objektif olgulardır. İşte bu noktada, halk kitlelerinin tepkilerinin pasifize edilmesine, Mahir Çayan suni demektir. Bu durumda bütün oportünist gruplar - bu arada Kurtuluş- sorunu ters çevirerek, işte Mahir, halk kitlelerinin pasif olmasını mutlak gözüyle bakıyor diye mantık yürütmektedirler; oysa Mahir, aynı durumu "suni" olarak nitelendirmektedir.

Özetle, objektif olan, halk kitlelerinin devrimci hareketidir; halk kitlelerinin tepkilerinin pasifize edilmesi ise suni olan bir durumdur. Sınıf çelişkilerinin yumuşaması bir "görüntüdür". Bu açık gerçeklere rağmen tahrifatlar durmamaktadır. Çünkü oportünizmin yöntemi tahrifata dayanır. İşte Kurtuluş'un bir tahrifatı daha:

"Kitlelerin düzene karşı olan tepkilerinin yumuşamış olduğu söylenirken, haliyle bu tepkilerin ifadesi olan kitlelerin kendiliğinden gelme eyleminde gerilemiş olacağı zımmen kabul edilmektedir." (age Sf. 72)

Mahir Çayan ne dese, Kurtuluş için önemli mi? Kitlelerin kendiliğinden gelme eylemlerinin gerilemesinden Mahir söz etmez, ki ayrıca yazdıklarından da bu sonuç çıkmaz. Tepkilerin yumuşamasından değil, bu tepkilerle oligarşi arasında suni olan bir dengedir söz konusu olan. Ama Kurtuluş, bıkip usanmadan tekrar ediyor, "maden öyle, artık kitle hareketleri olmaz, veya artık kitle hareketleri geriler" vs. Sen ne kadar suni olan bir dengeden söz edersen et, mantık aynı çalışıyor. (3)

Oligarşi ile halkın tepkileri arasındaki "denge"nin suni olması gerçeğidir ki, bugün kitle hareketlerinde, kitlelerin bilinçlenmesinde gelişmeler olmaktadır. Halkın durumu gün geçtikçe değişmektedir. Ama genel olarak, suni denge olgusu varlığını sürdürmektedir. Faşizmin artan bütün saldırılarına, baskısına, terörüne rağmen, devrimci bunalımın giderek derinleşmesine oligarşinin yönetememesine rağmen halk kitlelerinin tepkileri oligarşi tarafından, baskı, terör, demagoji, araçlarıyla pasifize edilmeye çalışılmaktadır. Oligarşinin sözcüleri, hala bu şartlar altında "halkın demokrasiye bağlılığından" övünçle söz etmektedirler.

İşte devrimci çizginin doğru tespitinin önemi bu açıdan büyüktür. Bu durum (suni dengeyi) dikkate almayan oportünist gruplar, ya halk savaşıdan vazgeçmekte, ya da halkın ayaklanacağı günlerin hayaliyle boş oturmakta, ricat taktikleri uygulamaktadırlar. Veya, nasıl olsa suni denge var diye (Sol anlayış, Acil, D.K. vs.) halkın taleplerine kayıtsız kalmak kitle mücadelesini küçümsemek mantığıyla kendi dünyasında yaşamaktadırlar.

SUNİ DENGİ TESBİTİNİN DEVRİM ANLAYIŞI AÇISINDAN ÖNEMİ

Suni-denge tesbiti, halk kitlelerinin oligarşı karşısındaki durumunun tahliline dayandığı için (ve bu tahlil emeryalizmin 3. bunalım döneminin özelliklerinden ayrı değildir) devrim anlayışı açısından önemi büyüktür. Yani suni denge tesbitini havada bir tesbit olarak görmek, devrimci çizgi ile olan bağlantısını koparmak, ancak oportünizmin işi olabilir.

Devrimci Yol oportünizmi, görünüşte, Türkiye'de suni denge tesbiti yapıyor gözükmetedir. Aslında, Devrimci Yol böylesine bir tesbit kesinlikle yapmamakta, suni denge tesbitinin Mahir Çayan'ın belı bir dönem için geçerli olan (12 Mart dönemi) bir 'tasvir'i olduğunu, bugün için bir önemi kalmadığını söylemektedirler.

Suni denge, sürekli milli krizin olduğu bir ülkede halk kitleleri ile oligarşı arasında varolan suni bir ilişkidir, geniş halk yığınlarının tepkilerinin yumuşatılması, suni olarak kontrol altına alınabilmesidir. Devrimci Yol ise, böylesi bir tesbitten çok uzaklardadır. Ona göre Türkiye'de 'küçük çaplı bir iç savaş yaşanmaktadır'. 'Milyonlarca' emekçi hareket halindedir, Devrimci Yol'un önerisiyle alanlara yürümektedirler(!) O halde suni denge nerededir? İç savaşın maddi koşulların olduğu, 'küçük çaplı iç savaşın' halkın katılımıyla (Devrimci yol'a göre bu direniş komiteleri ve halkın direniş eğilimleriyle olmaktadır) yaşadığımızı söylüyorsan, o zaman 'iş' değişir. Çünkü geniş halk yığınlarının durumuda niteliksel bir değişim vardır. Bu yüzden Devrimci Yol'a göre suni denge sadece bir laftır... 'tasvir'dir vs.

Türkiye'de suni denge tesbitinin önemi nedir? Her devrimin temel sorunu halk kitlelerinin bilinçlendirileceği, örgütlenileceği yani devrim saflarına çekeceğidir.

Eğer Türkiye'de suni denge tesbiti yapılıyorsa, halk kitlelerinin devrim saflarına çekilmesine ilişkin strateji ona göre belirlenir. Ama, Türkiye'de halk yığınlarının kendiliğinden de olsa (direniş eğilimlerine direniş komiteleri vasıtasıyla da olsa) hareket halinde olduğu vs. tesbiti yapılıyorsa, strateji de bu tesbite göre yapılır. Bütün oportünist ve revizyonist gruplar, kendi stratejilerini kitlelerin hemen ayaklanabileceği tesbitinin üzerine oturtmuşlardır. Ve bu yüzden oportünist gruplar pasifizm çemberi içinde dolanıp durmaktadırlar. Devrimci Yol'da bu çember içine girmiştir.

Devrimi durumun sürekli olduğu (silahlı mücadelenin objektif şartlarının var olduğu, başka bir deyişle iç savaşın maddi koşullarının olduğu) ve buna karşı halk kitlelerinin oligarşı karşısında tepkilerinin belli sınırlar içinde kaldığı (yani, suni dengenin söz konusu olduğu)

bugünkü koşullarda hangi mücadele ve örgüt aracılığıyla halk kitleleri devrim saflarına çekilecektir? Sorun budur!

Devrimci durum tesbiti yapamıyan (veya görünüşte yapan Emeğin Birliği vs.) gruplar, silahlı propagandanın temel mücadele biçimi olması gerçeğinden vebadan kaçır gibi kaçmaktadırlar. Oysa, devrimci durumun varlığı, silahlı mücadelenin koşullarının olmaması demektir. O halde, halk kitlelerinin bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesinde, siyasi gerçeklerin halka açıklanmasında gerilla savaşı (silahlı propaganda) temeldir (4)

Silahlı propagandanın temel olması, suni denge tesbitiyle yakından bir ilişki içindedir. Ama Devrimci Yol'a göre böylesi bir ilişki kurmak saçmadır!

"Mahir Çayan halk savaşı (sunî dengeyi kırmak için değil!) devrim yapmak, iktidarı ele geçirmek için bir devrim stratejisi olarak ileri sürer." (Devrimci Yol Sayı 17)

Mahir Çayan, suni dengeyi kırmak için, "halk savaşı" değil onun birinci aşamasında, silahlı propagandayı temel bir araç (ve genel olarak da P.A.S.S.'ni) olarak ileri sürer. Devrimci Yol burada, daha önce defalarca eleştirdiğimiz 3. bunalım dönemine özgü P.A.S.S.'nin genel halk savaşıyla "bir" tutmaktadır. Bunu bir kenara bırakalım. Suni dengeyi kırmakla, devrim yapmak (yani halk kitlelerini devrim saflarına çekmek) arasında, Devrimci Yol'a göre bir bağ yok. Peki ne var? suni denge tesbitinin yapılması neye hizmet ediyor. Mahir Çayan boşuna mı soruyor: "Sunî denge nasıl kırılacaktır?" diye! Evet, Devrimci Yol'a göre boşuna, devrim yapmak ile, suni denge arasında hiçbir bağ yoktur.

Devrimci Yol'a göre suni denge tesbitinin hiçbir anlamının olmadığı gibi, yanlıştır da... Çünkü ona göre, halk kitleleri bugün ölüm-kalım savaşı vermektedirler. Bu yüzden suni denge de ne oluyor(?) Devrimci Yol, "Sol" olan Acil anlayışını eleştirirken ; kendi sağ anlayışını örtbas etmeye çalışıyor. Yani suni denge tesbitinde "Sol" anlayışı eleştiriyor, ama kendisi de suni dengeyi keskinlikle bir kenara bırakıyor; "Sunî denge kırılmadan ve de kitlelerin tepkileri açığa çıkarılmadan faşizme karşı direniş mi olurmuş" diye ülkemizde hergün yaşanan gerçeklere ve kıyasıya bir ölüm-kalım savaşı şeklinde sürüp giden devrimci mücadeleye 'yan çizmek'..." (Devrimci Yol, S22)

'Yan çizmek! Evet "sol" anlayış, devrimci mücadeleye yan çiziyor. Ama kendisi ne yapıyor Devrimci Yol'un Suni dengenin "sol" anlayış,devrimci anlayışa yan çiziyor. Ama kendisi ne yapıyor Devrimci Yol'un;suni dengenin "sol" tesbitini eleştirirken, aslında o da suni denge diye bir tesbit yapıyor, suni dengenin kendisini, tesbitin kendisini eleştiriyor. Sayfalar dolu yazıda, Devrimci Yol, tek bir kelimeyle "Türkiye'de suni denge var" diyemiyor. Ama usta bir şekilde suni

denge tesbitinde "sol" anlayışı eleştirerek bu anlayışını gizlemeye, örtbas etmeye çalışıyor. Bugün artık Devrimci Yol'un suni denge tesbitinin olmadığı, herşeyiyle, "milyonlarca" emekçiyle, 'direniş cephesiyle' vs. ortadadır.

Suni denge, halk kitlerinin, oligarşi karşısında bugün "suni" olan bir ilişkiyi ifade eder. Bu da, devrimci strateji açısından büyük bir önem taşır. Devrimci durumun varolduğu koşullarda, halk kitlelerinin bu durumunu değiştirmek, (suni dengeyi kırmak) nasıl olacaktır: İşte bu sorunun cevabı, devrimci çizgiyi, diğer oportünist-revizyonistlerden ayıran en temel karakteristiklerden biridir.

(1) *Bu durum, türkiye'de işçi hareketlerinin hiç olmadığı anlamında yorumlanmamalıdır. Fakat bu hareketleri, bir demokrasi geleneği olarak, demokratik hak ve özgürlüklerin elde edildiği bir mücadele düzeyinde değildir. Böylesi bir yorum, aşırı bir abartmadır. Ayrıca Türkiye'de burjuva demokratik devrimini olmaması somut olarak bunu göstermektedir. Mevcut işçi hakları ise, işçi hareketlerini pasifize etmek amacıyla, verilmiştir. Ecevit'in ikide bir, "işçi haklarını ben sağladım" demesinin nedeni de bir bakıma budur.*

(2) *"Refah" kelimesi genel olarak yanlış yorumlamalara yol açmaktadır. Burada kullanılan anlam, halkın hiç sıkıntısı, yoksulluğu, omadan "rahat" etmesi, yani bir burjuvanın refah içinde olması gibi yaşaması biçiminde değildir. Refah izafi bir kavramdır. Kapitalizm, yaşam standartların, fedolizme göre yükseltir, dar, orta kapalı aile ekonomilerini yıkar, insanları pazara çeker; geniş halk yığınları, şehirlere akın eder; bir işçinin yaşamı eski kapalı yaşantısından daha ileri yani "refah"tır. Refah fabrikaların ürettiği imkanlardan yararlanabilmektir. Kapitalizm şartlarında, yaşam standardının "yükselmesi" kendiliğinden olur. Bir ailenin yoksullaşması ne kadar derinleşse de tüketim yaptığı için genel hayat standartlarından kendiliğinden yararlanır. Mesela bir işçi ailesi, birçok ihtiyacından fedakarlık ederek TV, buzdolabı vs. alır. Ama o aile yoksul bir ailedir. Almanya, İtalya, Fransa, Amerika gibi emperyalist-kapitalist ülkelerde geniş işçi yığınları büyük bir yoksulluk içindedir, ama aynı zamanda da yaşam standartları "bize göre" çok yüksektir.*

(3) *Kurtuluş ve Acil'in mantığının etkilenmesini küçümsememek gerekir. Unutulmamalı ki, bu mantığa göre "kitle hareketlerine girmek yanlıştır", "kitle hareketleri bu dönemde olmaz". Eğer bir kitle hareketi olursa bu mantık şöyle çalışır: "Suni dengenin olduğu bir koşulda, nasıl oluyor da, kitle hareketi oluyor" ve şaşkınlık! Bu mantığın temelinde, suni olan dengeyi mutlak bir denge olarak görmek yatar. Oysa, "mutlak" olsa kitle hareketleri kitlelerin devrim saflarına kazanılması gerçeğidir. Yoksul kitlelerle oligarşi arasında dengeden suni diye değil, "Mutlak denge" diye sözedilirdi.*

(4) *Partinin olmadığı, bugünkü koşullarda, devrimci şiddet temelinde bir mücadele yürütülmesi gerçeği, elbette bu genel tesbitlerden soyutlanamaz. Ama faşist saldırıların arttığı devlet ve sivil tetörün halkı yıldırma, korkutma amaçladığı koşullarda siyasi görevlerin yerine getirilmesinde, devrimcilerin ve halkın kendini savunmasında temel mücadele aracı*

devrimci şiddetten başka birşey olamaz.

Spot 1:

FAŞİZMİN ARTAN BÜTÜN SALDIRILARINA, BASKISINA, TERÖRÜNE RAĞMEN, DEVRİMCİ BUNALIMIN GİDEREK DERİNLEŞMESİNE OLİGARŞİNİN YÖNETEMEMESİNE RAĞMEN HALK KİTLELERİNİN TEPKİLERİ OLİGARŞİ TARAFINDAN, BASKI, TERÖR, DEMAGOJİ ARAÇLARIYLA, PASİFİZE EDİLMEMEYE ÇALIŞILMAKTADIR. OLİGARŞİNİN SÖZCÜLERİ, HALA BU ŞARTLAR ALTINDA "HALKIN DEMOKRASİYE BAĞLILIĞINDAN" ÖVÜNÇLE SÖZETMEKTEDİRLER.

Spot 2:

SUNİ DENGİ, SÜREKLİ MİLLİ KRİZİN OLDUĞU BİR ÜLKEDE, HALK KİTLELERİ İLE OLİGARŞİ ARASINDA VAROLAN SUNİ BİR İLİŞKİDİR, GENİŞ HALK YIĞINLARININ TEPKİLERİNİN YUMUŞATILMASI, SUNİ OLARAK KONTROL ALTINA ALINABİLMESİDİR.

AYDINLIK'IN THKP-C'YE YÖNELİK KARŞI-DEVİRİMCİ PROPAGANDASI OLİGARŞİNİN HİZMETİNDEDİR

Aydınlık karşı-devrimci milliyetçileri, uzun bir süreden beri, 12 Mart dönemini kendi açısından değerlendirip THKP-C ve onun önderleri hakkında da karşı-devrimci propaganda yürütüyorlar. Bu kampanyanın amacı nedir?

Aydınlık bildindiği gibi, karşı-devrimci bir milliyetçi burjuva hareketidir. Dar bir klüp sınırları içinde "sol" maskesi altında, sınıf mücadelesinin üzerini örtüp, tüm ulusun "birliğini" savunan bir politika izlemektedir. Açıktır ki, bu politika karşı-devrimci ve milliyetçidir. Aydınlık, bu politikayı savunduğundan beri, sol çevreyle kendi arasında milliyetçi bir sınır çekerek. AP, MSP, ve CHP'ye "milli birlik" çağrısı yapıp durmaktadır. Aydınlık'ın MHP'ye "karşı" tavrı ise sadece görüntüdedir. Halkın gözünde, katiler çetesi olarak yüzü açığa çıkan bir partiye de çağrı yapması akıllıca olamazdı. Ama MHP'nin milli birlik çağrılarıyla aydınlık'ın milli birlik çağrıları bir noktada çakışmaktadır.

Böylesine bir siyasal partinin, devrimci çevrelere karşı (özellikle

THKP-C'ye) elindeki bütün malzemesini ve bütün enerjisin kullanarak saldırıya geçmesinden doğal ne olabilirdi ki? Oligarşinin cephesine, milliyetçi politikasıyla gönüllü yazılan aydınlık karşı-devrimcileri, sermaye çevrelerinden ve hükümetten destek gördü. Günlük siyasi gazetesini çıkarma hakkını elde etti. MİT istihbaratlarından yararlanarak, göstermelik olarak MHP'ye "karşı" propaganda yürüttü. Böylece, kamuoyunda MİT istihbaratından yararlandığını gizlemeye çalıştı. Ama işin iç yüzü "solcu" görünen bir milliyetçi siyasetin maşa rolünü oynaması ve oligarşiden destek görmesiydi.

Bu durum bugünkü karşı-devrimci propagandasında kendini açıkça göstermektedir.

Aydınlık, oligarşiye verdiği sözlerini (icazetin karşılığı olarak) bir bir yerine getirmektir. Oligarşinin, Aydınlık'tan ilk önce istediği ne olabilirdi? Elindeki eski 'THKP-C'li karşı-devrimcilerin ağzından (aslında MİT'in ağzından!) Türkiye halklarının savaşı öncü partisi olarak kendisini kabul ettirmiş bir partiyi ve devrimci görüşlerini dejenere etmesi. Aydınlık'a oligarşi tarafından verilen bir görevdi.

Senaryonun inandırıcı olmasının sağlanması için eski "THKP-C'li" karşı-devrimcilerin ağzı, göstermelik tecrübeleri ve yaşadığı olaylar bir "kanıt" olarak kullanılıyor. Bugün karşı-devrimci bir araçtan başka bir şey olmayan Necmi Demir'ler, Sina Çıladır'lar geçmişin doğru değerlendirilmesini nasıl yapabilirler? Onlar ancak yalan, dolan laflara dayanan bir propaganda yürütebilirler.

Böylesine bir karşı-devrimci propagandaya neden gerek görülmüştür? Çünkü, THKP-C ve onun önderlerinin devrimci görüşleri, oligarşiye alternatif olabilecek bir doğrultuda kitleleri etkileyebiliyor; oligarşi kendisine tehlike olarak ilk önce THKP-C'nin politik çizgisini izleyenleri görüyor. Oligarşi bir yandan baskı, şiddet ve işkence yoluyla, THKP-C çizgisini takip edenlere tüm gücüyle saldırırken, diğer yandan da, akıllı bir taktikle THKP-C'yi ideolojik olarak dejenere etmeye, önderlerinin ne kadar basit ve zavallı olduklarını göstermeye çalışıyor. Çünkü bugün geniş yığınların kalbine girmiş Mahirleri, Denizleri, Hüseyinleri, Ulaşları yalnızca baskı ve şiddetle yokedemeyeceğini oligarşi de biliyor. Aydınlık milliyetçilerinin THKP-C'ye yönelik karşı-devrimci propagandalarıyla oligarşinin saldırılarının bir bütünlük arzetmesi kesinlikle tesadüf olamaz.

Kampanyanın ana hedefi ikilidir: Birincisi, Mahirleri, Hüseyinleri, Ulaşları, Denizleri kişi olarak dejenere etmek basit ve zavallı olduklarını göstermek. İkincisi; THKP-C'yi basit bir örgüt olarak göstermek, onun siyasal çizgisini dejenere etmek.

Bu kampanyanın amacı açıktır; Halk kitlelerinin gözünde THKP-C'yi ve onun önderlerini küçültüp, dejenere ederek, oligarşinin saldırılarına yardımcı olmak. Ama Aydınlık milliyetçileri bütün yalan ve

tahribatlarıyla kendi karşı-devrimci yüzünü teşhir etmekten başka bir şey yapmıyor.

ANKARA'DA "SOL - İÇİ ÇATIŞMA" VE TAVRIMIZ

Ankara'da genel olarak, mahallelerin okulları küçümsenmeyecek bir bölümü faşistlerin denetimi altındadır; ve buna ek olarak da faşistler saldırılarını sürdürmektedirler. Buna karşılık, kendilerini Ankara'da etkin güç olarak gören sol gruplar Devrimci Yol, HK ve Kurtuluş ise ne yapmaktadırlar? bu grupların uzun vadeli anti-faşist mücadele programları yoktur ve tek sorunları mevcut güçleri korumaya çalışmaktadır. Böylesine bir mücadele anlayışının pratikteki zararları yetmiyorcasına, bu gruplar birbirleriyle çatışmaktadırlar.

Son zamanlarda, HK-DY ve DY ile Kurtuluş arasında, silahlı çatışmalar olmakta 10'larca devrimci yararlanmaktadır. Bu çatışmaları genellikle bir grup kendi açısından değerlendirmekte birbirlerini "Saldırganlıkla" suçlamaktadırlar. Aslında çatışmaların kaynağı bu grupların kendi mücadele anlayışlarındadır. HK, DY ve Kurtuluş kendi zaaf ve yanlışlarını göremez ve birbirlerini suçlarsa çatışmaların önü alınamaz.

- HK, Parti kurulmasında sonra "biz partiyiz, istediğimizi yaparız" anlayışıyla okullarda çatışmalara zemin hazırlamaktadır.

- D. Yol ise "büyük" siyaset havlarıyla, "hayat benden sorulur" anlayışıyla, diğer grupların politik mücadele vermesini engelleyici - daha doğrusu, güçlü olduğu yerlerde, " benden izin almadan hiç bir çalışma yapılmaz" anlayışıyla hareket etmekte, güçsüz olduğu yerlerde ise genel-doğru ilkeleri "Savunmaktadır" -bir tavır sürdürmekte ve çatışmaların, sürmesine neden olmaktadır. D. Yol'un ayrıca özelleştiri verme, hatayı kendisinde bulma diye bir anlayışı yoktur.

_ Kurtuluş ise tepkici ve "bildiğini okuma" politikası izlemektedir. Kurtuluş her ne kadar lafta çatışmalar konusunda olumlu gözükse de, kendi hesaplarını, tepkici politikasını bir kenara bırakmamaktadır"

Ankara'da bu genel tavırların yansımasıyla çatışmalar çıkmaktadır. Örneğin bu yansıma birim derneklerine şu şekilde yansımaktadır. Okullardaki birim derneklerinin DY'un elinde olduğu yerlerde DY siyaset yasaklama tavrı içindedir. Yani birim komitelerinin görev ve fonksiyonlarının uygulamasından öte, DY diğer grupların kendi siyasi

izgisi çerçevesinde propaganda yapılmasını savunmaktadır. Örneğin DY, ODTÜ'DE, Devrimci Sol'a "Dev-Genç adını kullanamazsınız diye bilmektedir. Bu anlayışlar terkedilmedike faşizme karşı birlik ön plana çıkartılıp, gruplararası eleşkiler tali plana itilmedike, çatışmalar durmaz. Eğer DY, HK, Kurtuluş atışmalardan yana değilse- herkesin altında imzasının bulunduğu bir bildiriyle halka tavırlarını açıklamalı, sempatizan kitlenin şartlandırılmasına son vermelidirler.

MEMUR ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE

Memurlar, devlet bürokrasisinin işlerini yerine getiren orta bir tabakadır. Küçük-burjuva sınıf kategorisine girer. Memurlar da, işçiler, köylüler ve şehirlerdeki diğer orta kesimler gibi, ekonomik bunalımdan etkilenip, günden güne yoksullaşmaktadır. Bunun yanında memur kesmi, oligarşinin (ve onun hkmetlerinin) baskı politikasıyla ve faşist saldırılarla karşı karşıyadır. Memurlar MİT'in ve muhbirlerin verdiği raporlara dayanılarak, faşistlerin denetiminde olan işyerlerine srlmemekte, ya da işi terketmek zorunda bırakılmaktadır.

Memur örgütlenmesinin kendine özgü bir yapısı olmalıdır. Çünkü memur örgütlenmesi devlet kademelerinde olmaktadır, devletin her an müdahalesiyle karşı karşıya bir durum vardır.

Memurların geniş ve kitlesel birliğini sağlayabilmek için, demokratik bir program ve buna uygun bir örgütlenme gereklidir. Tüm-Der rgtlenmesi bir bakıma buna tekabül etmektedir. Ama bu geniş ve kitlesel örgütlenmenin albildiğine legal ve yasal sınırlar içerisinde olması demek değildir. Çünkü bizim gibi lklerde oligarşi en küçük bir demokratik örgütlenmeye dahi saldırır, muhbir, sürgün, baskı tedbirler vasıtasıyla demokratik örgütlenmeyi yoketmeye çalışır. Biz demokratik ve geniş örgütlenmeyi kesinlikle bir kenara bırakmamalıyız; hatta hiçbir yasal imkanın kalmadığı bir ortamda dahi gizli olarak -ama demokratik ve geniş memurların birliğini sağlamaya çalışmalı ve mücadeleyi devam ettirmeliyiz. Bugün de, memur rgtlenesinin demokratik ve geniş yapısında değişiklikler yapmalıyız. Bu rgtlenme, demokratik programını ve mücadelesini bir kenara bırakmamalıdır; fakat örgütlenmesine, oligarşinin saldırılarına karşı bağışıklık kazandırmalıdır.

- Muhbilerin rgtlenmemize karşı zararlı etkilerinin bertaraf edilmesi için tedbirler geliştiriilmelidir.

- Demokratik görünümün sağlanması ve memurların geniş birliğini sağlanması için yeni örgütlenme biçimleri geliştirilmeli; İşkolları düzeyindeki her imkandan yararlanılmalıdır. Salt Tüm-Der düzeyindeki bir örgütlenme biçiminden yetinmek yanlıştır.

- İşyerlerindeki geniş, kitlesel devrimci faaliyet, legal ilişkiler ağı içerisinde değil, yarı-legal (yarı-gizli) ilişkiler ağı içerisinde yerine getirilmelidir.

Memur kesmi içinde devrimci görevlerin yerine getirilmesi için, oligarşinin baskı ve teörörüne, sürgünlerine, faşist saldırıların karşı devrimci politika tesbit edilip bu doğrultuda propağanda yapılmalıdır. Devrimci propagandanın yürütülmesi, her türlü mücadele biçimini hayata geçmesiyle olur. Bunun için de, hareketin memur kesimi içindeki siyasal örgütlenmesinin ve kadro çalışmasını yapılması, kadro üretkenliğinin sağlanması için gizli örgütlenme biçimlerinin bulunması gereklidir. Bu yapılmadığı takdirde, memur kesimi arasındaki çalışma tek yanlı kalmış olur. Memur kesiminin örgütlenmesi ve mücadelesi, siyasal önderliğin varlığına, kadro çalışmasını, hareketinin genel perspektifiyle gelişir ve kitlesel birliği sağlar.

Bugünkü koşullarda, memur kesmi arasındaki devrimci faaliyetin temelini işyerlerindeki faşist işgallere, saldırılara karşı bir program ve bu doğrultuda bir mücadele oluşturulmalıdır. Bu temeldeki bir çalışma, mahallerde, gençlik, işçi kesiminde sürdürüldüğü gibi, memur kesimi arasında da giderek yükseltilmelidir. Faşistlere karşı böylesine bir mücadele programı, elbette memur kesiminin kendine özgü özelliklerine, yapısına uygun olmalıdır.

Faşistler tek tek bütün işyerlerini ele geçirme taktiği uyguluyorlar. Faşistler, bürokrasinin köşebaşlarına -yukarıdan- atandıktan sonra, o işyerlerini ele geçirme programını uyguluyorlar. Bugün, devlet işyerlerinde faşist saldırılar, diğer alanlarda olduğu gibi yoğun olmaması bizi aldatmamalıdır. Yarın bu alını faşistlerin denetimi altına bırakmak istemiyorsak, uzun vadeli, gizli örgütlenmeyi geliştirmeli ve faşistlere karşı programlı mücadeleyi yükseltmeliyiz.

ELAZIĞ'DA SIKIYÖNETİM HALKA BOYUN EĞDİ.

Elağzı Lisesindeki Devrimci-İlerici öğretmenlerin, faşist denetimi altına girmiş okullara sürgün edilmek istenmesi sonucu, devrimci lise öğrencileri forum yaptılar. Öğretmenlerin geri dönmesini istediler. Polis

ve Jandarma ikinci gün birçok öğrenciyi gözaltına aldı; bunun üzerine öğrenciler iki sınıf işgal ettiler, okul çevresinden gelen mahalle halkı da okul önünde toplandı. 2000 civarında çoğunluğu kadın ve öğrencilerin oluşturduğu halk, vilayete doğru yürüdü, polisle küçük çaplı taşlı sopalı çatışmalar oldu. Bunun üzerine gözaltına alınan öğrencilerin (5 kişi dışında) serbest bırakıldı.

Ertesi gün öğretmenlerin okula geri dönmesini isteyen, 5.000 civarında halk okul önünde toplandı ve yürüyüşe başladı. Polis ve sıkıyönetim müdahaleden korktuğu için, görüşme teklif etti. Bunun üzerine 2 iki öğrenci 2 öğretmen 4 veli olmak üzere 8 temsilci Vali ve Sıkıyönetim komutanıyla görüştü. Vali ve Komutan, halk tarafından talep edilen talepleri kabul etmek zorunda kaldı.

Talepler şunlardı:

- Öğretmenler kendi istediği okullara gönderilmeli.
- 5 öğrencinin serbest bırakılması.
- Sınıf ve koridorlardan polisin alınması.

Talepler kabul edildi.

Bu deney bize bir çok öğretmiştir.

-Sıkıyönetim koşullarında hiçbir hakkın elde edilemeyeceği, yolundaki "sol" düşünce pratikte de geçerliliğini yitirmiştir.

- Eyleme, Devrimci Sol'un istiyatifi altında HK, DHB, DY. UKO gibi sol gruplar da katılmıştır. Bu şunu göstermiştir. Birbirleriyle kanlı-bıçaklı olan gruplar belirli bir insiyatif altında ve eylem içinde biraraya getirilebilir. Halk sol içi çatışmaların Devrimci Sol tarafından önlenebileceğini düşünmektedir.

-Kadınların kitle hareketindeik rolü bir kere daha bu eylemde ortaya çıkmıştır.

Elazığ Devrimci Sol

Birlik Sorunu Üzerine Çıktı

20 TL

DAVUTPAŞA DİRENİŞİNİN ÖĞRETTİKLERİ

Devrimcilerin zor günler yaşadıkları günümüz koşullarında, baskılara, işkencelere, dar ağaçlarına rağmen devrimci mücadele dur-

durulamamakta, aksine giderek yükselmektedir. Cezaevleri dolup taşmasına ve insanlık dışı baskılar sürmesine rağmen sınıf mücadelesi cezaevlerinde de kıyasıya devam etmektedir.

Davutpaşa sıkıyönetim cezaevinde, - Mart ayında- koşullar bir nazi kampının koşullarından farksızdı. Beton üzerinde yatılıyordu, yatak, ranza, su yoktu; Dünya ile irtibatı sağlayan hiçbir şey siyasi tutuklulara ulaştırılmıyordu. Bunun üzerine direnişe geçildi. Direniş sonucu sıkıyönetim faşist gestapo binbaşısı ve cezaevi idaresini değiştirdi. Temizlik, yatak, radyo, yemek vs. gibi bir takım hakların verileceği söylendi, ve yeni bir bölüme nakledildik.

15-20 gün içinde Nazi Kampı koşullarının değişeceği söylenmesine rağmen hiçbir şey değişmedi. Bu gelişmeler olurken, sağmacılar Cezaevinden 120 siyasi tutuklu, Davutpaşa'ya sürüldü. Bunun üzerine alt koğuş ile üst koğuş temsilcilerinin görüşmelerini talep ettik. Yeni Binbaşının sinsi ve yumuşak davranma klasiğiyle hareket etmesi yüzünden talebimiz kabul edildi. Davutpaşa'daki gelişmeleri yeni gelen arkadaşlara anlatıp, ne yapmamız gerektiğini tartışırken, oportünizm ve revizyonizmin yıkıcılığını bir kere daha gördük. İGD ve oportünistler arasında kavga ortamı giderek geliyordu; bunun üzerine müdahale edildi. Ve saldırgan olan tarafa sessiz kalınamayacağı belirtilmesine rağmen İGD saldırgan tavrını sürdürdü, özeleştirmedi. Bunun üzerine pratik cevabını aldı.

Son durumu değerlendirerek, şu sonuca varabiliriz; örgütlü direnişten korkan ve geri adım attıkları için köpüren İdare ve Sıkıyönetim "Ağır Suçluları" "Tehlikeli" gördüğü kişilere Sultanahmet'e göndermek istiyor ve yeniden inisiyatif kazanmak istiyor, Sultanahmet'i en kısa zamanda bitirecekler ve bütün İst. Sıkıyönetimdekilere oraya yollayacaklar, Davutpaşa'yı da 1.000 kişilik yapıp, Selimiye, Alemdağ, Sağmacılar'daki siyasileri buraya toplayacaklar.

Aynı gün binbaşı yeniden alt-üst koğuş temsilcilerini çağırdı, ve bir görüşme yapıldı. Görüşme sonucu saç kestirme- kitap vs. tüm konularda binbaşı söz verdi. Ve ayrıca Sağmacılardan gelenlerle yukarı koğuşlara bizim istediğimize göre birleştireceğini söyledi. Ancak aynı gün akşamı bir yazı göndererek, görüşülenlerin tam tersini bildirdi. Yani ileri attığımız adımlara karşı, kendisi ileri adım atmaya çalıştı. Bu gelişmelerden sonraki gün alt koğuşlarda saç kestirmeyenlerin ziyarete çıkamayacaklarını duyurdu. Koğuş temsilciler ile görüşme yapılırken 400 tutuklunun gözünününde askere temsilcileri coplatmaya başladı. Coplara karşı yumrukla cevap alınması ve üst koğuşlarda sloganların başlamasıyla ateş açıldı. Bahçeden ve koridordan açılan ateş sonucu 6 arkadaş yaralandı. Birisinin durumu ağırdı ve kurşun halen ayağındadır. Bunun üzerine sayım vermeyerek direnişe başladık. Artık binbaşı gerçek yüzünü açığa çıkarmıştı. 2-3 gün bu şekilde sayım

vermeden marşlarla ve sloganlarla geçti. 1 Mayıs günü ise 6 kişinin yaralandığı koridorda (D.K. Sempatizanlar, H.Y., Partizan vs.) dışındakilerin katılımıyla ortak bir tören düzenlendi. Aynı anda cezaevi penceresinden 3 pankart asıldı. (Yaşasın 1 Mayıs! , Bje Yek Gulan- 1 Mayıs Barış Değil, Savaş Günüdür- Dökülen Kanların Hesabını Sora- cağız!) (1 Mayıs konusundaki siyasetlerin tavrı ayrı olarak değerlendirilirdir) Bu kararlı tavır idareyi iyice delirtti. Pankartları indirmek için içeri giremediler. Ancak törenin sonunda bahçeden çekerek indirdiler.

Ertesi gün alt koğuşlara arama bahanesiyle girildi. Aramada küfür ve sert tavırları arkadaşların marşla protesto etmeleri üzerine direk kitle üstüne ateş açıldı ve iki arkadaşımız ayaklarından yaralandı. Yukarı koğuşlardaki bizler de bu olayı anında değerlendirip ölüm orucu kararı aldık ve böylece 2 Mayıs'ta öğle yemekleri alınmadan Alt ve Üst koğuşlar aynı anda ölüm orucuna girdik. (Tüm siyasetler- 400 kişi)

Ölüm orucu üçüncü gününde (İGD) idareyle anlaşıp askerlerin tuvalette arama yaptıkları bir sırada onların denetiminden kaçtılar. Cezaevinin başka bir bölümüne alınan bu kaçaklar, idarenin kendilerine verdiği mükafatları(!) (Bol yemek- Çay- Radyo) camdan bizlere göstererek tahrik edip eylemi kırmaya çalıştılar. Tabi gereken cevabı aldılar. Şimdi bu beyler mahkemeye vs. giderken bizden ayrı özel araba ve muhafızlardan yararlanıyorlar. Ölüm orucunun 5. gününde kamuoyuna durumu ulaştırdık. Bu süreçte idareyle her türlü ilişki kesildi. Avukat-ziyaret-mahkemeye çıkılmadı.

Marş söylendiğinde salona yerleştirilen hoparlörlerden mehter marşı, Orhan Gencebay müziği çalındı, sayıma gelemeler. 5-6 günlerde lümpen 3 kişinin de İGD'liler gibi kaçmasına rağmen ölüm orucu devam ediyordu.

Fakat bu kez de 1 Mayıs'ta ateş açılmasından korkarak eyleme katılmayan sempatizanlar- D.K. ve Sempatizanlar mideleri kazınmaya başlayınca ölüm orucunun yanlışlığının anlatmaya çalışıp yılgınlık tohumu ekmeye uğraştılar. Bu tavırları kendileri yanına adam örgütlememiz yaratma ve direnişi objektif olarak kırmaya kadar ulaştı. Bu görüşlerine "Mahir Çayan " dan kılıf giydirmeye çalıştılar. "Ekonomik-Demokratik mücadelede kadrolar harcanmaz" mış "ölüm orucu revizyonist bir eylem"miş! vs. vs.

Bu tavırları 1 Mayıs'taki tavırlarının bir devamıydı. - 1 Mayıs'ta ,1 Mayıs'ın adına, şanına layık olarak kutlamak koridora çıkarak namnlara rağmen 280 kişi bir arada kutlamak- kararını önce nazlanarak kabul ettiler. Sonra (3 saat sonra) kıvırttılar. Yine "Mahir Çayan'a sığınarak silahla güvenlik altına alınmayan kitle eylemlerine" katılmayız dediler. Bu karara Sempatizanlar, D.K. dışında; Parzitan, H.Y. vs. vs. lerde katılmıştı. 1 Mayıs sonrası bu korkaklar sık sık bir araya

gelerek uzun süreli hizip oluşturmaya çalıştılar. Ve ölüm orucunun 7. gününde eğer anlaşma sağlanmazsa tüm siyasetlerde ayrılıp aşağıya - (İGD)nin yanına - açıkça gideceklerini söylediler. Kitle arasında yılgınlık tohumları ektiler. Gayrı-memnunları örgütlediler, zorunlu olarak bu gelişme genel havayı etkiledi. Potansiyel zayıfladı. Perşembe günü Avukatların girişimiyle cezaevi idaresiyle koğuş temsilcileri arasında görüşme yapıldı. Daha önceden tespit edilen talep doğrultusunda idare söz verince ölüm orucu 7'nci günün sonunda kaldırıldı. Ölüm orucunu 2 gün daha sürdürebilmesi ve daha ileri haklar alınması döneklerin etkisiyle mümkün olmadı.

Bu eylem sonucu;

-Üzerimize yönelik namlular kalktı, nöbetçi sayısı l'e indirildi.

- Yemekler alemünyum karavanada gelmeye başladı.

-Koğuşlara Radyo alındı.

-Kitaplar listesine göre verilecek, Demorkart - Aydınlik-Hergün gazeteliri de girecek.

- Saçlar makasla traş edilecek.

- İdare "özel" olarak gördüklerini sürdürdükten sonra burada yeniden baskılar yoğunlaşabilir ve yeni olaylar gelişebilir.

Ama faşist cezaevi müdürleri ve oligarşi henüz Devrimcileri tanımamış, Devrimcilerin her şart altında birlik ve dayanışmayı sağlayıp mücadeleden vazgeçmeyeceklerini bilmiyor. Devrimcilerin ölüm ve zindanları göze aldıklarını bilmiyor.

Emperyalist ağa babalarından devrimcileri, tüm devrimini yapmış ülkelerden sorsunlar. O zaman anlarlar. Devrimcilerin kim olduğunu.

OLİGARŞİNİN ZİNDANLARI VE İŞKENCEHANELERİ DE MÜCADELE ALANIMIZDIR. FAŞİZMİN ZİNDANLARINI BAŞLARINA YIKACAĞIZ.

Davutpaşa'dan Dev-Sol Taraftarları

Yazının başında Hasan Bülbül'ün resmi var.

1970 / ...

HASAN BÜLBÜL

Hasköy'de 26 Mart günü, kendilerine "Devrimci Kurtuluş" adını veren bir grup tarafından katledildi.

D.K.'çular daha önce de Adana'da değerli bir yoldaşımızı aynı yöntemle katlettiler. D.K'çular Devrimci Sol'cuları "yıldırma" için yaptıkları bir saldırıda halkın üzerine otomatik tüfeklerle ateş açtılar ve bu saldırıda daha 10 yaşında olan bir devrimci evladımızı şehit ettiler.

D.K.'çular daha sonra yalan-dolan haberlerle yaptıkları saldırıyı inkar etmeye kalkıştılar. Ama bizzat saldırıya uğrayan Hasköy halkı Devrimci Kurtuluş'çuların kime hizmet ettiğini biliyor.

D.K.ÇULARI HER YERDE TEŞHİR EDELİM, KATİLLİKLERİNİ
YÜZLERİNE VURALIM. HASAN BÜLBÜL'Ü KAVGAMIZDA
YAŞATACAĞIZ.

Yazının başında Ömer Demir'in resmi var.

ÖMER DEMİR 1960/ ...

Dikilitaş, Yenimahalle ve Maçka meslek Lisesinde anti faşist mücadelenin en ön saflarından tanıdığımız yiğit örnek arkadaşımız.

Yazının başında Serap Şimşek'in resmi var.

SERAP ŞİMŞEK 1963 / ...

Arkadaşımızı 6 Mayıs günü "idamları protesto" amacıyla Yüksek Teknik Öğretmen Okulu'nda yapılan toplantıya faşist jandarmanın ateş açmasıyla kaybettik.

Tüm okul kitlesinin katıldığı anti-faşist gösteriye faşist jandarmalar doğrudan ateş açtılar. Yaralı arkadaşlarımızın hastaneye kaldırılmasını engellediler. Kendi sıktıkları kurşunların korvanlarını topladılar. Olay sonrasında da hiçbir şey olmamış havasını vermeye çalıştılar. Bu durum ise saldırının planlı bir şekilde yapıldığının ifadesi idi.

SERAP'A, DEVRİMCİLERE KURŞUN SIKAN JANDARMALAR
CEZASIZ KALMAYACAK !

DEVİRİM ŞEHİTLERİMİZİN KANI BAYRAĞIMIZI KIZILLAŞTIRIYOR !

Yazının başında Aykut Kaynar'ın resmi var.

AYKUT KAYNAR 1961-...

Bolu'daki faşizme karşı devrimci mücadelemizin önderelerinden biriydi. Mücadelesi her zaman bize örnek olacaktır. Aybastı'da faşistler tarafından kurulan bir tuzakta 19 Mayıs günü katledildi.

ANISINI MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ

Resim: AYKUT'un cenaze töreninden....

ERCAN GÜNDOĞDU 1957 - ... (Resmi var)

Ercan Yoldaş, aybastı'da bir köyde faşistlerin kurduğu tuzak sonucunda çıkan çatışmada vurularak katledildi.

Aybastı ve bütün Karadeniz bölgesinde faşistler denetimlerini artırmak için saldırı planlarını hazırlıyorlar. Samsun, Trabzon, Ünye, Perşembe ve diğer yerlerdeki faşistlerin saldırıları bu planın bir parçasıdır. Aybastı'daki mücadele de bu saldırı planı boşa çıkarmaya yönelik genel mücadelenin bir parçasıdır.

Ercan Yoldaş, Faşizme karşı bu kutsal mücadelenin bir neferi, Devrimci Sol'un kararlı bir savaşçısı ve önderi olarak son nefesini verdi. Ercan Yoldaş, aynı mücadeleyi İstanbul'da da vermişti. Onun hayatı ve mücadelesi tüm devrimcilere örnektir.

Ercan'ın cenazesi de anti-faşist gösterilerle kaldırıldı. İstanbul Cerrahpaşa'da tören yapıldı; Perşembe, Gölköy ve Alanyurt'ta halkın geniş katılımıyla yapılan gösterilerle halkın bilincine gömüldü.

ANISINI KAVGAMIZDA YAŞATACAĞIZ

Yusuf Topallar 1962 - ... (resmi var)

Devrimci Sol yiğit bir militanını daha yitirdi. Çalıştığı bölgede kendisini sevdiren, saydıran Yusuf arkadaş kısa sürede oligarşinin köpeklerinin de korkulu rüyası haline geldi. Bölgedeki faşist teğmenin emeriyle savunmasız bir şekilde elleri havada kahpece vuruldu. Vücudundan yirminin üzerinde mermi çıktı.

Ölümünün duyulmasından sonra kendisini çok seven ve sayan ANKARA "Nato Yolu" halkı mahallede toplanarak slogan atıp, yürümek istedi. Bir anda Yusuf'un vurulduğu bölgeye yüzlerce kişi doldu. Bunun üzerine jandarma birlikleri ateş açarak halkı dağıtmaya çalıştı. Aynı gün, halk ve devrimciler faşistlerin evlerine saldırarak birisini yaktılar. Yine aynı gün iki faşist cezalandırılarak, ağır yaralandı... Ve ertesi gün Yusuf'un çok sevdiği bir söz mahallenin duvarlarında yazılmıştı. "BİZ HALKIMIZ İÇİN ÖLÜMÜ GÜLEREK KUCAKLARIZ".

(resmi var) **Adil Can 1961 - ...**

Faşizme karşı mücadelede jandarma tarafından vurulan Adil Can

Yoldaş, Devrimci Sol'un kararlı savaşçılarından biriydi.

Adil Yoldaş, kitle ilişkisi kurma, kendini çevresine sevdirmeye, örgütlenme, fedakarlık gibi bir çok özelliğı üzerinde toplayan örnek bir devrimciydi. Devrimci Sol'un faşist teröre karşı mücadele ekiplerinden birinin elemanıydı.

Adil Yoldaş'ın cenazesi Elazığ'da halkın geniş katılımıyla kaldırıldı. Cenaze sıkıyönetim ve polisin tüm baskılarına rağmen bir devrimci gösteriye dönüştü. Esnaflar dükkanlarını açmadı. Şoförler taksi ve minibüsleriyle cenazeye katıldılar.

ADİL YOLDAŞIN ANISINI KAVGAMIZDA YAŞATACAĞIZ.

HASAN KARAGÖZ 1955-... (resmi var , resmin altında ANISI YAŞAYACAK KAVGASI DEVAM EDECEKETİR)

Malatya-Taştepe'de faşistlere karşı mücadelede şehit düşen Devrimci Sol militanıydı.

DEVİRİMCİ SOL

TEMMUZ 1980/3 Devrim için Savaşmayana Sosyalist Denmez !

**İşkencelerin Sorumlusu AP ve MHP'dir !
Hiçbir İşkenceci Cezasız Kalmayacak !**

**ÇORUM, AMASYA, SİVAS, TOKAT, KARADENİZ
BÖLGESİ VE YURDUN HER YERİNDEKİ
FAŞİST PLANLARI BOZALIM,
MÜCADELEYİ
DEVLET TERÖRÜNE,
İŞKENCEYE
KARŞI YÜKSELTELİM!**

AP-MHP, KİTLELERİ FAŞİST PROPAGANDAYLA İLERİCİ, DEVRİMCİ VE DEMOKRATLARA KARŞI EYLEME HAZIRLIYOR

"AP'yi MHP'den ayrı tutmak gerekir" deyip AP'nin faşist olmadığını ispat etmeye kalkanların kulakları çınlasın.

CHP, anti-faşist edebiyatı yaparak laf ederken, Demirel MHP'yle bildiğini okumaya devam ediyor. Hem de Türkiye ve dünya kamuoyuna meydan okurcasına, Halkın katili faşistler devletle beraber halkı muhbir ediyor, günlerce sokağa çıkma yasakları, seçilme işbaşına gelmiş bir Belediye Başkanının gözaltına alınıp işkence edilmesi vb. birbirini izliyor. Ötede MHP, tek tek kasabalar, iller ve bölgeleri AP'nin desteği ve devlet kurumları vasıtasıyla ele geçirmektedir.

Çorum'da otuzun üzerinde ilercinin katledildiği açık seçik belli olmasına rağmen komünistlerin ve CHP'lilerin suçlanması, MHP'nin yine bu paralelde devrimcileri suçlaması ve ardı sıra CHP'li milletvekillinin öldürülmesinin belirli bir amaca hizmet ettiği artık açıktır.

Ana amaç, her halükarda ilerici halk kitlelerinin terörle susturulup sindirilmesidir.

Bu amaca varmak için AP ve MHP, Hitler ve Mussolini'nin faşist terör, demagoji, yalan gibi tüm araçlarını kullanmaktadır.

AP'nin stratejisi açıktır: halk kitlelerinin suni olarak kamplaştırılması; bu amaca da bugün varmış durumdadır. Alevi-ilerici kesim devrimciliğe açık tutulurken sunni kesim habire alevi kitlesine karşı şartlandırılmış ve giderek bu iki emekçi kesimin insanları birbirine düşman edilmiştir. Özellikle sunni kesim üzerinde faşist demagoji yoğunlaştırılarak alevi ve ilerici kesime karşı provoke edilmiştir.

Bu stratejinin sonucudur ki, bugün bir çok ilde, orta anadoluda, doğuda bir kısım illerde çeşitli mahallelerde alevi kesim göç etmekte ve can güvenliğini sağlama telaşı içine girmiştir.

AP ve MHP'nin halk kitlelerini baskı ve terörle sindirip, bölgeleri kendi denetimleri altına almaları; hangi hükümet veya darbe gelirse gelsin, kendi varlıklarının devamını belirli ölçüde sağlamış olacak ve kendi aleyhlerine doğacak alternatif yönetimlere karşı baskı unsuru vazifesi görecektir.

Muhtemel alternatifleri sıralarsak :

AP-CHP koalisyonu veya AP-CHP-MSP formülasyonunun yahut da bağımsız görünümlü birinin başkanlığındaki AP-CHP hükümetinin hayata geçirilmesi bir ordu müdahalesi olmadan mümkün görünmemektedir.

AP-MHP hükümetinin düşürülüp yerine CHP-MSP veya bu paralelde başka bir hükümetin kurulmasında ise MSP'nin kendi iç

hesaplaşması yüzünden bu işi kolay kolay yapamayacağı açıktır. Ötede CHP kendi içerisinde neyin nasıl yapılacağı, hangi politikanın uygulanacağı, iktidara geldiklerinde halka ne vaat edecekleri konusunda hiçbir siyasi programa sahip olmamaları da mevcut durumun devamını sağlamaktadır.

14 Ekim seçimlerinden CHP'nin yenik olarak çıkması parti içindeki çekişmeyi arttırmış, morali bozuk, parti otoritesi dağılmış bir duruma düşmüştür. CHP tabanı da, son milletvekilinin öldürülmesiyle birlikte bir panik içerisine girmiştir. Ve CHP'nin siyasi arenada söz sahipliği kalmamıştır.

Saydığımız ihtimallerin olduklarını varsayarsak dahi; bugünkü AP - MHP politikasının terörle halkı sindirme ve bölgelerde kendisinden olmayanı barındıramama stratejisi, bir CHP - MSP hükümeti döneminde, çatışmayı doruğuna çıkaracak ve kendi çerçevesinde cepheleşmeyi hızlandıracaktır. Zaten tutarlı bir programa sahip olmayan CHP - MSP hükümetini iyice işlemez hale getirecektir.

Bir bağımsızın başbakanlığındaki hükümet de aynı sonuçla karşı karşıya kalacaktır. Çünkü CHP'nin kabul edebileceği böyle bir hükümetin MHP'ye de tavır alması gerekir. Bu ise ne MHP'nin ne de onun doğal müttefiki AP'nin işine gelir. Onun için faşist terörü değişik taktiklerle sürdüreceklerdir. Emekçi halk ve devrimciler için değişen bir şey olmayacaktır. Bir açık darbe halinde ise, darbenin AP ve MHP'nin çıkarlarına dokunması halinde mücadele farklı bir platforma girip daha karmaşık bir görünüm kazanabilir. Ama olası böyle bir darbenin AP'yi karşısına alması mümkün değildir. Darbenin devrimcilerle beraber göstermelik olarak MHP'ye de vurması halinde ise AP'nin sessiz kalması ve tam destek sağlaması mümkün değildir.

Bir erken seçim halinde ise faşistler kontrolleri altındaki bölgelerde ilericilere oy kullandırmayacaklar ve gereken tüm seçim hilelerine başvuracaklardır. Kısacası, herhalükarda bugün faşist baskı ve işkence ile kitleler pasifize edilip sessizleştirilmelidir. MHP'nin stratejisini uygulayan AP'de tüm bu gelişmeleri hesap ederek komünizme karşı savaşlarında pervasızca davranmakta ve tüm burjuva yasa ve dünya kamuoyunu hiçe sayarak bildiğini okumaktadır.

AP kendi kitlelerini süratle ilerici demokrat ve CHP tabanına karşı ajite edip, eylemci bir kitle yaratmaya çalışırken CHP'ye de özellikle terör estirerek, CHP'nin zaten tutarsız, istikrarsız olan yönetimini dağıtma ve kitlelerini paniğe sürükleyip etkisi altına almaya çalışmaktadır.

CHP ise "biz cepheleşmeyi önleyeceğiz" diyerek anti-faşist kitlelerini faşist saldırılarla başbaşa bırakmış sadece "laf" etmektedir.

Demirel hükümetinin geleceği 30 Ağustos sonrası biraz daha netleşecektir. 30 Ağustos'da ordu içi atamalarda Demirel durumu kendi

lehine dönüştürebilirse darbe girişimlerine hiç de gerek kalmayacaktır. Bugün, hükümetle sıkıyönetim arasındaki çelişkiler kendini hissettirecek şekilde sürmektedir. Bu durum da Demirel hükümetinin stratejisini uygulamakta güçlük yaratmaktadır.

30 Ağustos'a kadar Erbakan'ın hükümeti düşürme konusunda CHP'yle anlaşması halinde 30 Ağustos atamalarından sonra yeni gelişmelerin olacağı muhtemeldir.

Görülen açık gerçek şudur ki; gerek ordu içi atamalarda gerek darbe gerek ordu zorlamalarıyla kurulacak AP-CHP uzlaşması, gerekse CHP alternatifi bir hükümet olasılığı halinde AP-MHP işbirliğinin devam edeceği ve bu doğrultuda kitleleri komünizme karşı eyleme sokacakları açık bir gerçektir.

Faşizmin bu birliği karşısında CHP, her geçen gün biraz daha kitlelerden tecrit olma ve pasifize olma doğrultusunda yol almakta ve CHP içerisindeki faşizme karşı mücadele tartışmaları da gittikçe güncellik kazanmaktadır.

Bütün CHP'li yurtsever ve anti-faşistlerin önündeki temel görev şudur: Parti yönetimine karşı, ideolojik bir mücadele açarak, faşizmle uzlaşma yerine faşizme karşı tavır alma doğrultusuna propaganda yaparak, CHP gerici yönetiminin anti-faşist olmadığı kitlelere gösterilmelidir.

CHP içerisindeki tüm yurtseverler faşizme karşı nasıl mücadele edileceği, ne yapılması gerektiği konusunda yeni örgütlenmeler yaratmak zorundadırlar. Devrimcilerden tecrit olmak için değil, birleşmek için çaba harcamalıdır.

CHP gerici yönetiminin, kitlelerin mücadelesi yerine sermayenin sözcülüğünü yaptığı sürece anti-faşist ve anti-emperyalist tavır göstermesi mümkün değildir. Ecevit ve partisinden hala birşeyler bekleyenler artık gözlerini açmalı ve anti-faşist savaşta yerlerini almalıdırlar.

Devrimcilere düşen görev ise, anti-faşist mücadeleyi devlet ve sivil faşist teröre karşı sürdürürken, geniş kitlelerle birleşmek olmalıdır. Bugün CHP kitlesine yönelik propaganda ve örgütlenme çalışması acillik kazanmıştır. Kararsız bir durumdaki CHP kitlesi, mutlaka devrimci saflara çekilmeye çalışılmalıdır.

ÇORUM'DA FAŞİST KATLİAM PLANI HALKIN GÜCÜYLE BOZULDU

Çorum'da bir faşist katliam planı uygulanmaya çalışıldı. Tıpkı K.Maraş'ta olduğu gibi. Çorum katliam planı Emperyalizm ve Oligarşinin devrimcilere ve halka karşı sürdürdüğü baskı politikasının bir parçasıydı. Böl ve yönet taktiğiyle halkımızı bölmeye çalışan Emperyalizm ve oligarşi, bu taktiğini, Malatya'da, Elazığ'da, Urfa'da, G.Antep'te, Sivas'ta, Tokat'ta, Amasya'da vb. hayata geçirdi. CIA'nın akıl hocalığıyla bu taktikleri, MHP'li sivil faşistler ve devlet güçleri birlikte uyguluyorlar.

Çorum, K.Maraş gibi olmadı. Emekçi insanları, faşistler kaçırıp, korkunç işkencelerle katlettiler, kadınlara tecavüz ettiler. Aç ve susuz bıraktılar, yaralıları hastahanelerde öldürdüler. Ama Çorum halkı kendisini korumasını bildi. Bu direniş sırasında, devrimci gruplar yine halkın peşinde olmaktan öteye gidememişler. HK gibi yaygaracılığı elden bırakmamışlardır. Çorum direnişinin ortaya koyduğu diğer bir gerçek te, birbirlerine "Sosyal faşist", "Maocu faşist" vs. diyen revizyonist ve oportünist grupların eylem birliği yapmalarıdır; pratik, bu gruplara kafalarını vura vura bu gerçeği öğretmiştir.

Çorum katliamının başkumandanı Demirel, kamuoyunda teşhir olduğunu, halkın direndiğini görünce, taktik değiştirdi. "Çorum'u bırakın Fatsa'ya bakın" dedi. Bunun üzerine Çorum faşist katliam planı unutturulmaya çalışıldı. Fatsa günlerce arandı-tarandı.

AP-MHP hükümeti, böl ve yönet taktiğini pratikte bizzat uyguluyor. Önümüzdeki günler böylesine gelişmelerin yaşanacağı günler olacaktır.

İŞKENCE ve FAŞİST TERÖRÜN SORUMLUSU AP ve MHP'dir

**İŞÇİLER, EMEKÇİLER, GENÇLER, MEMURLAR, TÜM
EMEKÇİ HALKIMIZ!...**

Türkiye'de sınıf mücadelesi giderek keskinleşiyor. Artık ekonmik politik ve sosyal açıdan yönetemez duruma gelen oligarşi, altı ayda bir hükümet değiştiriyor, orduyu devreye sokuyor, Amerikan, AET emperyalizmine yalvardıkça yalvarıyor, NATO'ya olan uşaklığını daha çok

göstermeye çalışıyor.

Bunalım içinde kıvranıp duran oligarşinin, ordu, polis ve AP hükümeti vasıtasıyla, yönetimini devam ettirebilmek için tek "çaresi" vardır: Saldırmak! Halka, devrimcilere, faşist olmayan herkese saldır- mak. Oligarşinin ve AP hükümetinin şu andaki taktiği budur.

İşte bu yüzden, ordu, polis ve sivil faşistler bugün Türkiye'nin bütün yörelerinde, şehirlerde, kasabalarda, köylerde tam anlamıyla taaruz durumundadırlar. Bu emirleri faşistler, bizzat Demirel'in ağzın- dan almaktadırlar. Demirel açıkça katliamları, saldırıları savunmak- tadır. Demirel ve ekibine göre; komünistler ve bölücüler başları ez- ilmesi gereken düşmanlardır. AP ve MHP'nin politikası açıktır; böl ve yönet. Yani emekçi halkı mezheplere, ırka göre bölüp belli bir kesimi diğerine karşı harekete geçirip faşist demagojiyi alarmda tutarak kul- lanmaktır. Bu plan yıllardır uygulanmaya çalışıldı. Son yıllarda faşizm, bu planı bazı bölgelerde uygulamıştır. İşte Kahramanmaraş katliamı bunun tipik örneğidir. Sunni ve Alevi emekçi halk sanki birbirine düşmanmış gibi bir propaganda yürüterek, Aleviler faşistler tarafından katledilmiştir. Erzincan, Elazığ, Sivas, Amasya hep bu planın birer parçalarıdır. Son olarak Çorum katliam girişimi bunu açıkça göster- miştir.

Alevi ve Sunnilerin birbirine düşman olduğu yolunda faşistlerin yürüttüğü propaganda tümüyle yalan ve demagoji üzerine kuruludur. Önemli olan kimin sömürücü, kimin sömürülen olduğudur. Alevi ve Sunni emekçiler, faşistlerin gerici propagandalarıyla bölünerek, oli- garşinin düzeni korunmuş olur. Gerçek budur Türkeş'in, Demirel'in dil- inden düşürmediği "komünistler ve bölücüler" yaygarasının arkasında oligarşinin çıkarları yatmaktadır.

Devrimcilere, halka, faşist olmayan herkese karşı sürdürülen bu saldırıların bir hedefi de CHP'dir. CHP'nin tabanındaki işçilere, köylülere, küçük-esnafa, gençlere karşı zaten faşistler yıllardır saldır- maktadırlar. Ama bugün CHP'lilerin cenaze törenlerine karşı yapılan saldırılar gösteriyor ki, oligarşi ve onun sözcüleri, Demirel, Türkeş bugün açık oynuyor. CHP'lileri tam anlamıyla bir yol ayrımı karşısında bırakıyorlar. Şöyle diyorlar; Biz faşist olmayan herkese saldırır, bu yüzden CHP'li vatandaşlar ya bizim peşimizden gelir ya da vururuz. Türkeş bu görüşlerini açıkça meydanlarda söylüyor, bir yandan da CHP'li yöneticileri cezalandırıyor. Demirel'de bu görüşte hareket edi- yor. Demirel'in bakanı bu yüzden normal ve anormal CHP'li ayrımı yapmıştır.

İŞÇİLER, GENÇLER, TÜM EMEKÇİ HALKIMIZI!..

Kısacası durum şudur: Oligarşi, tüm devlet güçleriyle, sivil faşist güçleriyle tüm halka karşı saldırıyı kıyasıyla sürdürmektedir.

İşte bu saldırıların, doğal bir sonucu vardır; o da işkence.

Halkımız katliamlar sonucu yüzlerce şehit verdi. Bunun yanında yıllardır, karakollarda, 1. şubelerde, MİT villalarında işkence görüyor. Yıllardır devamedegelen bu işkenceler, AP hükümetiyle birlikte resmi bir hüviyet kazandı.

Artık, karakollarda, 1. şubelerde, MİT villalarında, askeri cezaevlerinde faşist, polis ve ordu mensuplarının temel görevi herkese kesinlikle ayırım yapmadan işkence yapmaktır.

Evet bugün yurdun her tarafında, karakola, polis şubelerine, askeri sorgulama yerlerine, MİT bürolarına götürülen herkes, "suçu" ne olursa olsun işkence görmektedir. Hatta polis ve ordu mensupları rahatlıkla şöyle diyebilmektedirler; "Bizim görevimiz burada işkence yapmaktır. Devlet bu yüzden bize para veriyor".

Devletin paralı işkencecileri giderek işkence metodlarını geliştirmekte, Amerika, İngiltere ve Almanya'dan gelen uzmanlar tarafından eğitilmektedirler. Bugün şu işkence biçimleri uygulanmaktadır; Elektrik verme, falaka, meydan dayağı, sigara söndürme, kadınlara tecavüz, uykusuz bırakma, günlerce ayakta tutma, tırnak sökme, aç ve susuz bırakma, saçları çekme, namahrem yerlere cop sokma, çeşitli psikolojik işkence biçimleri vs.

Yıllardır uygulanan bu işkenceler sonucu bir çok devrimci hayatını yitirdi. Bugün de artık her gün devrimcilerin işkencede öldürülmesi olağan bir hale geldi. Öyle ki polisler işkenceyle öldürdükleri devrimcileri kurşunlayarak cadde ve sokak köşelerinde çuval içinde bırakıyorlar.

EMEKCİ HALKIMIZ!...

Devletin işkenceci cellatlarının normal bir görevi haline gelen işkence artık kapımızdan içeri girmiştir. Mahalleleri, evleri basan polis ve ordu güçleri, evden başlayarak işkence etmekte, ekip otolarında işkenceye devam edip, ondan sonra da işkenceci cellatlara teslim etmektedirler.

İşkenceye görünüşte herkes insanlık dışı diyor. Türkeş'te öyle diyor. İşkence insanlık dışıdır, ama hakim sınıfların bir metodudur. Tarih boyunca işkence uygulayanlar, halka zulm edenler hep egemen-sömürücü sınıflar olmuştur. Dünyanın en büyük işkence ustası HİTLER, burjuvazinin çıkarlarını savunuyordu. Mussolini de öyle. Bugün de dünyanın her yanında, işkence yapanlar hep sömürücü sınıflar olmuştur. Daha dünkü ŞAH'ın işkenceleri hatırdadır.

Türkiye'de de işkenceyi uygulayanlar, oligarşinin çıkarlarını savunan devletin ta kendisidir. Devletin polis, ordu, MİT içindek işkenceci cellatlarıdır.

Bu gerçeği iyi bilmeliyiz. Demirel'in, Türkeş'in görünüşte işkenceye karşı olmasına aldanmayalım. İşkence emirleri veren bizzat Demirel'dir.

Emekçi halk ve devrimciler ise işkenceye karşıdır, düşmanlarına dahi iyi davranırlar. Tarihte emekçi sınıfların ve onların temsilcilerinin işkence yaptığı görülmemiştir. Çünkü emekçi sınıfların mücadelesi haklıdır. Onların baskıya, zulme ve işkenceye ihtiyacı yoktur, çünkü insanlığın geleceği için, mutluluğu için mücadele ederler.

EMEKÇİ HALKIMIZ !..

Oligarşinin, devrimcileri ve sizleri yıldırma için başvurduğu işkence aracına karşı mücadele etmek en kutsal görevdir. İşkenceye karşı mücadeleye katılmak, zindanlarda işkence altında tutulan devrimcilere yardım elini uzatmak en yüce bir mücadeledir.

Devrimciler ve emekçi halkımız, işkenceye karşıdır, bu yüzden de, çok iyi bilmelidir ki hiçbir işkenceci cezasız kalmayacaktır, tarihte işkencecilerin cezasız kaldığı görülmemiştir. İşte İran!.. İşkenceciler nasıl birer birer kurşuna dizildiyse, burada da öyle olacaktır. Dünyanın her yanında işkencecilerin cezası kesindir. Affedilmeyecekleri kesin olarak bellidir.

**DEVRİMCİLER, İLERİCİLER, EMEKÇİ HALKIMIZ,
DEMOKRATİK ÖRGÜTLER, TÜM SOL GRUPLARI!...**

Oligarşinin devlet ve sivil faşist güçleri vasıtasıyla halk'a devrimcilere karşı sürdürdüğü bu korkunç saldırı karşısında ne yapılacaktır? faşizm evlerimizin önünde cesetlerimizi sürüklerken, hastahanelere sokmazken, işkencehanelerde ölüme mahkum ederken ne yapılmalıdır?

Aslında yapılması gereken şey açıktır; Bizzat hayat, faşistlerin saldırıları yapılması gereken şeyi açıkça bize dayatıyor. Silahlanmak, silahlanmak ve silahlanmak!... Faşizme silahla karşı koymaktan başka yol yoktur.

Bu gerçeğe rağmen, hala faşizme karşı "barış"tan yana olanlar vardır. CHP'li merkez yönetim, cenazeleri silahla taranması sırasında dahi, faşizmi silahsız yola getireceğini iddia ediyor.

Hala, faşizme karşı silahlı mücadelenin "alçaklık", evet alçaklık olduğunu söyleyenler vardır. Öyle alçaklık ki, eğer faşizme karşı mücadele olmasaydı bu iddialarını dahi yazamayacaklardı. Uğur Mumcu gibi köşe yazarları, burjuva liberalleridir, korkaklardır. Mumcu gibileri şunu öğütlüyorlar; Faşizmin saldırganlığı karşısında aman silaha sarılmayın, aman faşist vurmayın, bu bireysel terörizmdir.

Uğur Mumcu'nun kafasında olan bir dizi lafta sol grup vardır. Örneğin TKP, örneğin TİP, TSİP, SDP, TEP. Bu görünüşte sol gruplar, faşizme karşı silahlanmaya karşıdır. Silahlı mücadeleden vebadan korkar gibi korkmaktadırlar.

Bu anlayışlar, emekçi halka ihanetten başka bir şey değildir.

Halkı silahsızlanmaya, faşistlere karşı silahla karşı koymamaya ve silahlı dövüşenlere de "alçak" demeye çağırmak ihanetten başka bir şey değildir. Devrimciler ve emekçi halk açısından soldan gelecek en büyük tehlike budur. Bu anlayış faşist katliamlara "evet" demekten başka bir şey değildir.

Diğer yandan faşizme karşı, güya silahlı mücadeleden yana olan gruplar vardır. Kurtuluş, Devrimci Yol, Halkın Kurtuluşu gibi. Görünüşte aktif mücadeleden yana olan bu gruplar, geleneksel solun "bekle-gör" edilgen politikasından nasiplerini almışlardır. Bu gruplar faşizme karşı pasif savunma çizgisini seçmişlerdir. Yani faşistler saldırıya geçinceye değin bekle, faşistler saldırınca kendini savun. Faşistlerin saldırıları karşısındaki savunmalarını da "yaşasın direnişimiz" diye göklere çıkararak kendilerini avutmaktadırlar. Aslında sonuçlar, insanın kendini avutamayacağı kadar acıdır. İşte Karadeniz bölgesi, Trabzon, Ordu, Samsun ve Konya, Tokat, Çorum. Bu savunma çizgisi edilgenlik ve sonuçta faşizmin saldırılarını göğüslemiyor, tersine onun karşısında hergün yenilgiye uğruyor.

Görevlerimiz açıktır:

- Faşizme karşı silahlanmak,
- Edilgen bir savunma çizgisi değil, aktif, silahlı bir mücadele vermek.

Bu ortamda işkencelere karşı mücadelede faşizme karşı mücadelenin bir parçasıdır.

Herkese görev düşüyor. İşkence herkese karşı olduğu için, işkence oligarşinin başlıca saldırı aracı olduğu için, herkes harekete geçmelidir. Tüm gücünü işkenceleri teşhir etmek için işkencecileri ortaya çıkarmak için işkenceye uğrayanlara yardım etmek için harcamalıdır.

İşkenceye karşı mücadele edemeyecek, oligarşinin cellatları daha da cesaretlenecek, bugünkü düzenlerinin hiç yıkılmayacağını sanacaklar.

● İŞKENCEYE, DEVLET TERÖRÜNE, SİVİL FAŞİST TERÖRE KARŞI TÜM GÜCÜMÜZLE MÜCADELE EDELİM!..

● İŞKENCECİLERİN ADLARINI BULALIM HALKA TEŞHİR EDELİM!...

● İŞKENCE YAPILAN YERLERİ ORTAYA ÇIKARALIM!...

● İŞKENCECİLERİ HER YERDE CEZALANDIRALIM!..

● İŞKENCE OLİGARŞİNİN-AP HÜKÜMETİNİN ZULÜM METODUDUR!...

- EN BÜYÜK İŞKENCECİLER, DEMİREL VE TÜRKEŞ'LERDİR!...
- İŞKENCECİLER HİTLERİN, MUSSOLİNİ'NİN, FRANKO'NUN, ŞAH'IN YOLUNDA GİDİYORLAR!...
- İŞKENCECİLERİN SONU ŞUDUR; ÖLÜM!...
- HALKIN KESİN KARARI ŞUDUR; İŞKENCECİLER AFFEDİLMEZ!...
- BUGÜNKÜ SÖMÜRÜ DÜZENİ YIKILINCA İŞKENCE DE SON BULACAKTIR!..

şehirlerde yoğunlaşan hareket kırsal alanlara da yaygınlaştırılmalıdır.

Faşist AP ve MHP hükümetinin kurulmasıyla birlikte, sivil faşist terör devlet terörüyle tamamen birleşerek ülke çapında emekçi halklara ve devrimcilere karşı saldırıya geçti. Faşistlerin, devlet güçlerinin desteğiyle hakimiyet kurmadığı yerlerde bilfiil devlet güçlerinin saldırısıyla faşistlerin işgali sağlanmakta, böl-yönet politikasıyla emekçi halk göçe zorlanmaktadır.

Bu durumun en tipik örneklerini Orta Anadolu ve son dönemde faşistlerin stratejik bölge ilan ettikleri Karadeniz bölgesinde görmek mümkündür. MHP, stratejisine uygun taleplerin tümünü AP'den almış ve taleplerinin gerçekleşmesiyle kayıtsız şartsız desteğini AP'ye karşı sürdürmektedir.

MHP ve AP'nin açık stratejisi şudur; baskı ve terörle halkı sindirmek, baskı ve terörün yalnız başına müsbet sonuç veremeyeceği yerlerde ise mezhep kışkırtıcılığı ile, ırkçılıkla, bölgesel çıkarlarla, gürcü-türk, türk-kürt, çerkez-türk, arap- kürt, aşiretçilik gibi sınıfsal temele dayanmayan bölünmeler yaratıp, bir kesime saldırıp diğer kesimi anti-komünizm demagojisiyle silahlandırma ve terörle faşist hakimiyetin sağlanmasıdır.

İşte bu stratejinin ışığında bugün bir çok kasaba il ve mahalller faşistlerin kontrolüne girmiş, halk yer yer pasifize edilmiş, faşistlerin halka saldırısı mezhep çatışması olarak yansıtılmıştır.

Bu stratejinin en önemli halkasını şu anda Karadeniz bölgesi

oluşturmaktadır. Karadeniz bölgesi kırsal alan olarak yoksul ve küçük üretici köylülüğü kapsayan yoğun bir emek birikimine sahip bir bölgedir. Esas olarak halk kitleleri faşist demagojiye kapalıdır. Halktaki politize durumu belirli oranlarda gelişmiştir. Gerek sınıfsal gerekse jeopolitik açıdan da gerilla savaşının mükemmel koşullarını taşımaktadır. Tüm bunları da gözönünde bulunduran oligarşi, faşist terörle emekçi halkın sindirilmesi ve devrimcilerin örgütlülüğünü dağıtmak için tüm güçlerini seferber etmiş durumdadır.

Halk kitlelerinin baskı ve terörle uzun vadede susturmaları mümkün değildir. Mümkün olmamasına rağmen oligarşi geçici olarak muhbir ağının işlemesi, zor ve baskıyla halk potansiyelini geçici olarak susturabilmeyi becerebilir. Bunun örnekleri de görülmektedir.

İl ve ilçelerin polis-jandarma karargahları haline getirilmesi olur olmaz sokağa çıkma yasakları, halkın can güvenliğinin aracı olan silahların toplanması, işkence ve hapisane kısmi de olsa da rol oynayacaktır.

Bu durum faşist yönetimle idare edilen bir ülkenin tüm bölgelerinde geçerli olmasına rağmen, faşizmin "pilot " bölge olarak değerlendirdiği Karadeniz (özellikle Fatsa, Aybastı, Ordu, Tokat) gibi yerlerde daha yoğun olarak gündeme gelmiştir.

Dün Orta Anadolu da çatışmalar-saldırıları binlerce insanın içeri tıkmaması, bugün aynı durumda Karadeniz yarın tüm Türkiye bu tehlikeyle karşı karşıyadır.

Sokağa çıkma yasakları, silahsızlandırma, yakalama, işkence ve operasyonlar ve sonuçta oligarşinin pasifikasyon, devletin güçlülük demagojisi.

Faşizmin şehirlerdeki saldırı-işkence-muhbir ve polis teşkilatının yoğunlaşmasıyla orantılı olarak devrimcilerin hareket kabiliyeti sınırlandırılmakta, kitlelerin hareketi ise daha ileri bir aşama gösterememektedir. Bütün bilinen mücadele biçimleri şehirlerde cereyan etmektedir. İleri bir adım; şehirlerdeki devrimci mücadeleye canlılık kazandıracak, devrimci eylem hareketlilik sağlayacak ve kırsal alandaki yoksul köylülüğü örgütleyecek, oligarşiyle daha açık bir arenada savaşı sürdürecektir, vur-kaç yapabilecek kabiliyette devrimci bir eylem programının yaratılması ve geliştirilmesi, kısaca Devrimci Şiddet perspektifinde bir mücadele ivedi olarak örgütlenmelidir.

HK ve DY tarafından barikat savaşları ve "direnişimiz" diye göklere çıkartılan çatışmalar halkın ölmek için en doğal tepkisidir. Kısacası bu grupların faşizme karşı mücadele anlayışlarının temeli "faşistler saldıracak biz de kendimizi savunacağız" anlayışıdır. Bu anlayışın aynısını TİKP de artık savunmaktadır. Tüm çatışmalarda bu stratejiye uygun gelişmiştir. İşte en somut örneği Çorum. Faşistlerin Çorum üzerindeki katliam girişimlerini ve planlarını sağır sultan bile

duymuşken DY ve HK gibi siyasetler, faşizmin bu katliam girişimine karşı ne yapmıştır? Koca bir hiç. Beklemişlerdir. Faşistler saldırana dek. Ne zaman ki faşistler halkımızı katletmeye, evlerini, işyerlerini yakıp yıkmaya başlamış o zaman DY ve HK halkla beraber barikatlar kurmuş ve faşistlerin daha büyük katliamlar yapmasını önlemek doğrultusunda çaba harcamışlardır. İyi ama siz halkın tepkisi olan kendini savunmaktan ileri ne yaptınız, niçin öncüsünüz?

Ama DY ve HK'ya sorarsanız, DY'ye göre kendisi, HK'ya göre ise yalnız kendisi halka önderlik etmiş, çatışmış ve faşizmin Çorum'daki oyunlarını bozmuştur. Ama Türkiye halklarının, demokratların ve ilerici-lerin gözleri önünde cereyan eden Çorum katliamını "direnişimiz" diye kendini ve halkı kandırmak niye? Faşistler insanlarımızı katletmek için aylarca katliam planları yapmış ve uygun gördüğü anda ise, saldırmış, planını uygulamıştır. Ne olmuştur sonuçta? Emekçi halk faşist terör karşısında göç etmeye başlamış ve Çorum faşizmin işgali altına girmek için bir adım daha yaklaşmıştır. Ve önümüzdeki günlerde faşist saldırılar planlarının diğer halkalarını pratiğe geçirecek ve Çorum'daki hakimiyetlerini devlet güçlerinin desteğiyle sağlamlaştıracaktır. Ve bizim "barikat savaşçılarımız", "direnişçilerimiz" (!) ise yine bekleyeceklerdir, ta ki Çorum'dan atılana dek.

İşte faşizme karşı mücadele pasifizmin stratejisi budur. Son olarak Gün Sazak eyleminin ardından burjuva milliyetçisi TİKP bile bu çizgiyi benimsemiş durumdadır, "halkın meşru savunması" diye. Nereden, nereye? Burjuva milliyetçisi TİKP dahi savunma çizgisini savunuyor. Ve yakında o da "yaşasın direnişimiz" diye çığırtkanlık ederse hiç şaşmayın.

Tüm bu gerçekler gözler önünde cereyan ederken, ülkenin büyük bir kısmı açık faşist işgal altındayken mücadele uzun süre daha ne şehirlerde sıkışıp kalmaya dayanabilir ne de pasifist bir savunma çizgisine.

Çorum, Tokat, Sivas ve faşizmin işgal altına almaya çalıştığı, böl-yönet demagojisini yaptığı tüm bölgelerde ve birimlerde devrimciler faşizmin Yerel oyunlarını bozmak için "saldırıcıyı bekle ve kendini savun" değil, saldırıcıyı önlemek ve planlarını bozmak için faşist mevzilere ve odaklara saldırmalıdır. Bu da yetmez, şehirlerdeki mücadele belli sınırların dışına yaygınlaştırılmaz, esneklik kabiliyeti sağlanamazsa, şehirlerdeki mücadelenin geçici de olsa büyük darbeler yemesi ve halkın pasifikasyona uğraması doğacak sonuç olacaktır.

Oligarşinin krizi her geçen gün biraz daha derinleşmektedir, derinleştikçe de saldırmaktadır. Ve iş giderek çığırından çıkacağı benzetilmektedir. Bu şartlar altında sınıf mücadelesi bir hazırlık yapmamızı bekleyemez. Onun için şehir-kır dialektik bütünlüğü çerçevesinde şehirlerde yoğunlaşan devrimci şiddet hareketinin kırsal alanlara geçisini

hızlandırmak, şehirlerdeki harekete nefes aldirmek zorundayız. Özellikle Karadeniz bölgesi bu konuda daha büyük bir duyarlılık taşımaktadır.

Kırsal alanların devrimciler açısından boş kalması ve önem verilmemesi faşistlerin bu alanlarda terörle halkı sindirmesi ve giderek te bir kesimin desteğini alması mümkündür.

Son olarak Aybastı, Tokat, Reşadiye yöresindeki saldırılar bu durumun sonucudur. Gerçi; faşistler Aybastı ve yöresinde büyük darbeler yemiştir, ve şu anda Tokat yöresine geçiş sağlanmakta, fakat hala bölgeyi terketmemişler ve terketmeyeceklerdir. Faşistlerin halka sadırı-terör uygulamalarına ve köylerin faşist işgal altına girmesini önlemek için kırsal alanlarda devrimci şiddeti yoksul köylülüğü örgütleyecek perspektifte ele alarak hayata geçirmek zorundayız.

Kırsal alanlara önem vermemizden şehirleri terk etmek gerektiğini çıkartmamak gerekir. Şehirlerdeki mücadele olmadan kırsal alan hareketinin örgütlenmesi mümkün değildir.

Ama ayaklanmayla iktidarı alacağını sanan KSD ve HK gibi siyasetler yok olacak, tekrar toparlanacaklar ve yıllarını barikat savaşı, ayaklanmayı hazırlamak, "Barikatı temelden yıkacağız" hayaliyle geçireceklerdir. Ve bir de bakacaklar ki Türkiye'nin tümü fiili faşist işgal altında, onlar ise ellerindeki iki-üç küçük sendika, birkaç işyeri ile "sendikacılık" yaparak ayaklanmayı hazırladıkları haliyle avuna duracaklardır.

Zaman ilerliyor, faşistler hergün bir bölgede hakimiyet kuruyor, ama onlar "proleter sosyalistlik" adına koltuklarından başlarını biraz dışarı uzatıp acı ama gerçeği görmek istemiyorlar.

Ana görev, faşizmin tüm böl-yönet ve planlı saldırılarını boşa çıkarmak, katliamları ve kitle pasifikasyonunu engellemek için faşist devlet güçlerine ve faşist odaklara saldırmak, faşistlerin planlarını bozmak, şehirlerde sıkışan mücadeleyi kırsal alanlara yayarak oligarşinin faşist polis ve jandarmanın önce devrimcileri toparlaması ve ardı sıra sivil faşistlerle resmi faşistlerin saldırılarına av olunması olasılığı ortadan kaldırılarak, faşizmin işgali altındaki yerlerde dahi pasifikasyona uğrayan, moralmen çöken emekçi ve demokrat kesimlere devrimci şiddet hareketleriyle devrimci alternatif göstermek ve faşizmle psikolojik bir savaşa girmektir.

Başka yol yok. Tüm işgal altındaki yerlerde gizlilik temelinde faşizme darbeler vurulurken, böl-yönet politikasının uygulandığı yerlerde faşizme karşı açık yerel saldırılar örgütlenmeli ve çatışmak için faşizmin saldırısı beklenmemelidir.

kürdistan'da milli baskıya karşı mücadele haftası yapıldı

Kürdistan'da Kürt ulusu, oligarşinin milli baskısı altındadır. Oligarşi, bugün saldırı siyasetini sadece Kürdistan'da yoğunlaştırmıyor. Türkiye'nin bütün yörelerinde, adım adım tahakkümünü sağlamlaştırma planını uyguluyor. Örneğin Karadeniz bölgesi, İç Anadolu bölgesi bugün bu planın uygulandığı öncelik verilen yerlerdir. Kürdistan ise oligarşi için "Bölücülük" merkezidir, ve sürekli baskı ve tahakküm altında tutulmalıdır.

Durum bu iken, Kürdistan'da devrimci ve kürt milliyetçi grupların mücadelesi ne durumdadır? Oligarşi Kürdistan için özel bir baskı ve tahakküm planı uygulamak gereği duymakta mıdır? Bu soruya "devrim, karşı devrimi doğurarak geliyor" espirisine uygun olarak cevap verilebilir. Kürt milliyetçi grupları, yıllardır ne yapıyor? "Sömürgecilik" yaygaralarıyla, sadece ve sadece "bekleme politikası" yapmışlardır. Bu bir yana, Kürt milliyetçi grupları, uzun bir zamandır da kendi aralarında ve de "Türk gruplarıyla", "paylaşım savaşı" vermektedir. Dağlara kadar sıçrayan, uzun menzilli silahlarla verilen bu paylaşım savaşı karşısında oligarşi ne yapmaktadır? Sol grupların birbirleriyle güçlerini tüketmeleri için meydanı boş bırakma ve seyretme taktiğini uygulayan oligarşi bu arada asıl saldırı taktiğini ise Karadeniz, İç Anadolu ve İstanbul'da uygulamaktadır. Kürt milliyetçi grupların baş düşmanı oligarşi karşısında birbiriyle çatışmaları, -bilerek ya da bil-meyerek- oligarşinin oyununa gelmekten başka bir şey değildir.

Devrimci taktik bu durumda şöyle olabilirdi: Sol içi birlik tavrını sürdürmek ve oligarşiye karşı mücadeleyi yükseltmek. Evet, Kürdistan'ın ihtiyacı olan şey, oligarşiye karşı mücadeleden başka bir şey değildir. Halk bunu uygulamaktadır. Sol içi çatışmalardan bıkan ve devrimcilere karşı "nefreti" giderek artan halkın istediği birlik ve mücadeledir. Öte yandan oligarşinin asker ve polis güçlerini zayıflatmanın, psikolojik olarak yıpratmanın tek çaresi devrimci şiddet yoluyla oligarşi ve milli baskı politikasına karşı mücadeledir.

Halkı sol içi çatışmanın kısır döngüsü ve nefretinden kurtarmak, oligarşiye karşı mücadele geleneğini yaratmak için, Devrimci Sol baştan bu taktiği izledi. Haziran ayındaki bir hafta içinde ise bu mücadeleyi daha da hızlandırdı. Elazığ, Tunceli, Malatya, Gaziantep, Diyarbakır, Van ve çevresinde köylerinde yoğun bir mücadele verildi. Kürt milliyetçi grupların seyirciliği altındaki bu mücadele çok yönlü yürütüldü. Milli baskı politikasını, faşist baskıları, protesto içeriğindeki propaganda, bildiri, afiş, pankart, korsan gösteri, dağlarda ve köylerde gösteriler, isyan ateşleri, faşistleri cezalandırma biçiminde sürdürüldü.

Mücadele haftası, halka güven vermiştir. Sol içi çatışmanın dışında kalan ve önleyici fonksiyon yüklenen Devrimci Sol'un etkinliği daha da artmıştır.

Mücadele sürekli kılınmalıdır. Kürdistan'daki pasifist geleneği kırmanın başka çaresi yoktur. Bu çember kırıldıkça, halk Kürt milliyetçi gruplarının etki alanından çıkacak ve Devrimci Sol önderliğinde birleşecektir.

ANTEP'TE DEVRİMCİ MÜCADELE SÜRECEK!..

Hergün yoğunlaşarak süren faşist terör, Antep'teki anti-faşist mücadeleyi etkilemekte. Önceleri burada cirit atan oportünist-pasifist siyasetler etkinliklerini kaybediyorlar. Devlet terörüyle birleşmiş faşist terör baskısını arttırdıkça pasifistler daha bir pasifist, daha bir mücadele kaçkını olmaktadır. Mücadele kaçkını siyasetlere yenileri eklenmektedir. Bu duruma teorik kılıflar zaten hazır. O yüzden bu teorik kılıfları tek tek yazmaya gerek yok. Pasifistlik öylesine içlerine işlemiş ki bildiri, afişileme ve yazılama bile yapamamaktalar. Bunun objektif adı siyaset olmaktan çıkmaktadır. Ama onlara sorarsan geri çekilme, gizli çalışma teraneleri ile cevap alınmakta. Ne gizlilik, ne de zor koşullar devrimci mücadelenin tatili için gerekçe olamaz. Zaten bizim gibi yeni sömürge ülkelerde mücadele her zaman zor koşullar altında sürmektedir. Devrimci örgütlenme, her dönemde mücadeleyi yürütmeyi şart koşar. Örgütlenmenin temel ilkesi bu olmalıdır. Aksi, yenilgi ve mücadelenin tatil edilmesi demektir.

Özellikle Eğitim Enstitüsü'nde yeni kayıtları yapılan faşistlerle güçlerini artıran oligarşinin uşakları polisle destekli olarak halka ve devrimcilere saldırmakta Antep'teki anti-faşist mücadelenin özünde en önemli engel Eğitim Enstitüsü bulunmakta. Genellikle saldırılar buradan yapılmaktadır. Genellikle faşist kadrolar bu eğitim kurumlarından çıkmaktadır.

Devrimci Sol olarak Antep'te kısa zamanda iş yapan siyaset durumuna geldik. Kolay koşullarda yeşeren siyasetlerin pasifistlikleri devam ededursun, Devrimci Sol olarak, biz, Antep'te anti-faşist mücadeleyi yükselterek sürdüreceğiz.

**ANTEP'TE ANTİ-FAŞİST MÜCADELEYİ YÜKSELTECEĞİZ!..
EĞİTİM ENSTİTÜSÜ'NU FAŞİSTLERE TESLİM
ETMEYECEĞİZ!..**

ANTEP DEVRİMCİ SOL

ESKİŞEHİR'DE İGD'Lİ ARKADAŞI "YANLIŞLIK SONUCU" BİR ÇATIŞMAYLA KAYBETTİK.

Eskişehir'de Temmuz'un ilk günlerinde, bir İGD'li arkadaş hareketimizin elemanları tarafından yanlışlık sonucu çıkan bir çatışmayla öldürüldü. Hareketimiz açısından büyük bir üzüntü doğuran olayın, tahrif edilmemesini diliyoruz. Her zaman sol içi çatışmaya karşı olan ve bunu pratikte gösteren hareketimizin böylesine bir olayla karşılaşması gerçekten acıdır. Fakat İGD'li arkadaşların anlamaları gereken şey, bizim anlayışımızdır. Olaydaki durumun değerlendirilmesinin objektif yapıldığından İGD'lilerin kuşkusu olmamalıdır. Eğer bir kasıt olsaydı, böylesine hareket eden kişiyi hareketimiz cezalandırırdı. Olay şöyle olmuştur:

Takkalı mahallesine, faşistlerin saldırma planları yaptığı "cami bombalanma" söylentilerinin ortada dolaştığı bir zamanda, doğal olarak Takkalı mahallesinde tedbirler de arttırıldı.

Bu dönemde, Takkalı'ya giden bir otobüste, 2 arkadaşımız, bir kişinin belinde (İGD'li olduğu sonadan ortaya çıktı) silah gördü. Bunun üzerine inişte kimlik kontrolü yapılması düşünüldü. İnişte, ihtar edilip kimlik kontrolü yapılacağı söylenince silahlı kişi silahını çekti. Sonuçta İGD'li arkadaş vuruldu. Bu durumda hareketimizin elemanları da vurulabilir ya da ölebilirdi.

Biz bu yanlışlık sonucu çıkan olayın İGD ile Devrimci Sol arasında, -istenmiyen- bir çatışmaya sürüklenmesini istemiyoruz. Bunu, Devrimci sorumluluklarımızın gereği olarak yapıyoruz.

ESKİŞEHİR DEVRİMCİ SOL

SOL İÇİ ÇATIŞMA VEYA DEVRİMCİ YOL'UN SALDIRGANLIĞI

Faşizmin kitle katliamlarına yönelik planlarını uyguladığı bir dönemde ne yazık ki-genel olarak sol "cephe" tam bir dağınıklık içindedir. En çok ihtiyaç duyulan "birlik" ise sadece dergi sayfalarında kalan bir sözcükten başka bir fonksiyon kazanmamış durumdadır. Böylesine dağınıklığın sonuçları ise birçok yönden anti-faşist mücadele için tehlikeler içermektedir. Oligarşi, yalan ve demagojiye dayanan yayınları vasıtasıyla, sol hareketin dağınıklığını gerici propaganda için bir malzeme olarak kullanıyor. Halkın bazı kesimleri ise,

gerek bu propagandanın etkisinde kalarak, gerese de-böylesine bir dağınıklığın kaçınılmaz bir sonuc olarak- önder bir savaşıan parti göremediğı için karamsar ve kararsızlık içinde bekliyor. Özellikle CHP'nin artık "umut" olmadığını gören geniş halk yığınları, sol gruplara bakınca, ya ehven-i şer mantığıyla yeniden oligarşinin partilerine yöneliyor, ya da karamsarlaşıyor.

Böylesine bir durum söz konusu iken, sol grupların kendi aralarındaki çatışmalara girmesi ise mevcut olumsuzlukların üzerine tuz biber ekliyor. Sol içi çatışmalar, oligarşinin gerici propagandasına malzeme sağlarken geniş halk kitlelerinin Sol'a yönelimini de olumsuz yönde etkiliyor. Hatta bazı bölgelerde - Tunceli gibi - halk, sol gruplardan "nefret" eder hale gelmiştir.

Kürdistan'daki sol içi çatışmalar oligarşiye karşı mücadeleden daha şiddetli bir düzeye ve düşmanlığa ulaşabilmiştir. KUK-PKK, PKK-UDG, PKK-HK arasındaki çatışmalardan onlarca devrimci hayatını kaybetmiştir, dağlarda uzun menzilli otomatik tüfeklerle çatışılmıştır. PKK (yani Apocular) çatışmalara başlarken "şiddet yoluyla hakimiyet" kuracağını heves etmekteydi, ideolojik mücadeleye itibar etmiyordu. Sonuç ne olmuştur? PKK özeleştirisi vermek zorunluluğı duymuştur. Akıtılan devrimci kanı, halkın nefreti, oligarşinin hiç yoktan kazancı pahasına bir özeleştirisi! Bu deneyim tüm devrimci gruplara ders olması gerekirken sol içi çatışmalardan hala "deney" bekleyen gruplar yok değildir.

TKP ve Devrimci Yol PKK'nin tecrübesini yaşamak istemektedirler.

ANKARA ÇATIŞMALARI VE DY'NİN PLANI

1 Mayıs'ın hemen akabinde, Ankara'da Kurtuluş ile DY arasındaki çatışmaların nedenini DY, Kurtuluş saldırganlığına bağlıyordu. DY'ye göre okul birimlerinde Kurtuluş'çular tecrit oldukları için saldırganlaşıyorlardı. Devrimci Yol'un görevi de gerekli cevabı vermektir, merkezi disiplini göstermektir.

Sonuç, Ankara ve Antalya'da üç devrimcinin öldürölmesi idi.

DY,"suçu" Kurtuluş'un üzerine atmak isterken neyi gizliyordu? Gizlediğı şey genelede uyguladığı plandı. Bu plan uyarınca Devrimci Yol, özellikle İstanbul ve Karadeniz bölgesinde Devrimci Sol'a karşı da saldırıya geçti. Çünkü sorun sadece Kurtuluş değildi, "herkeste"; TKP,TDKP, TKP-ML,Kurtuluş ve Devrimci Sol. Bütün bu gruplarla çatışan Dev-Yol'un amacı, sadece ve sadece önderliği ele geçirmektir.

Amaç, birbirine bağıli şekilde ikiliydi. Türkiye'de anti-faşist mücadelede, DY'nin önderliğini diğeri sol gruplara kabul ettirmek; ve kendi dışındaki sol'u, anti-faşist hareketin önünde birer engel, "üç-beş

soysuz" olarak görmekti.

Devrimci Yol'un planı elbette yeni değildi. TKP ve TKP-ML ile belli ölçülerde işini bitiren DY, sonra Halkın Kurtuluşu'na kancayı taktı. Önce, "ittifak" vs. gibi taktiklerle, onu kendine çekti, sonra HK'yla çatışmaya girdi. HK, neye uğradığını şaşırmişti. Bu çatışmalardan HK yenilgiyle çıktı.

Kurtuluş'la DY'lun çatışması, sol hareket içindeki önderlik kavgasında DY'nin planının bir devamıydı. Gerçi DY öteden beri Kurtuluş'la mücadele içindeydi, plan gereğince uygun anlar kollayıp emellerini gerçekleştirmeye çalışıyordu.

DY'un bu planı şimdi tüm açıklığıyla ortaya çıkmıştır ve başarıya ulaşınca kadar da devam edeceğe benzemektedir.

Devrimci Yol, amaçları gereği, İstanbul'da da -Kurtuluş'la çatışması sürerken-, "Biz istediğimizi yaparız" mantığıyla, hiç bir sebep ortada yokken, Devrimci Sol'culara saldırmaya başladı. Kağıthane'de, "Dev-Sol'cular halkın parasını harcıyor" yalanıyla, Gecekonduyu bastılar, halkın üzerine ateş açtılar. Bunun üzerine 150-200 kişi kadar emekçi toplanarak, Devrimci Yol'cuları kovaladı. Aynı saldırılarını Gültepe'de sürdürdüler, bir arkadaşımızı pusu kurarak yaraladılar. Gültepe halkı toplantı yaparak, Dev-Yol'culara uyarıda bulundu. (Halk toplantısında DY'cular çağrıldığı halde gelme cesaretini gösteremediler). Süleymaniye'de de, Dev-Sol'cularla kahvede kavga çıkartılar, sonra da jandarma koruyuculuğunda kahvede oturabildiler. Reşitpaşa'da duvarlara yazı yazan dört Dev-Sol'cunun üzerine ateş açtılar. Halk gene DY'yi teşhir edici toplantılar yaptı. Kanarya'da bir Dev-Sol'cuyu yere yatırarak kurşunlayıp yaraladılar (!).

Bütün bu saldırılar, Dev-Sol'un halk desteğine sahip olması, yani halkın mücadelesi sonucu önlenemedi. Ama DY'nin planı ortadaydı. "Biz varız" kompleksiyle, önderlik planını uyguluyorlardı ve bunu da "burada Türkiye'nin her yerinde olduğu gibi bizim dediğimiz olacak" diye açık açık kavgalar sırasında söylemekten çekinmiyorlardı.

Karadeniz'de aynı mantık, faşistlerle çatışan Dev-Sol'cuların yardımına gitmeyi engelliyordu: "Madem köyde Dev-Sol'cular çatışıyor bırakın ne olursa olsunlar". Karadeniz bölgesinde Dev-Yol'a göre başçelişki, Dev-Sol'dur. Neden?

Önderlik bir mücadele sorunudur. İktidar kavgası veren bir hareket, ideolojisi, pratiği, politik tespitleri ve örgütlenmesiyle ancak önderliğini kabul ettirebilir. Önderlik halk'a dayanılarak sağlanabilir. Oportünizmin, revizyonizmin ideolojik teşhiri, ancak böylece mümkün olabilir.

Ama DY için ne söylesen nafile onlar PKK gibi, bir tecrübeyi yaşamak isitiyorlar. Şu anda Ankara'da Kurtuluş'la "ateş kes" yapsalar bile plan geçerliliğini korumaktadır. Çünkü aksini yazmadıkları müd-

detçe plan geçerliliğini koruyor demektir; kaldı ki DY, son bildirisiyle planını ve mantığını ortaya koyuyor, bunu belgeliyor. Şu anda çatışmaların durulmasının iki nedeni vardır. DY'un karşısındaki grupların sorumlu tavırları, DY içinde çatışmalara karşı muhalefetin yükselmesi, hatta ayrılımların gündeme gelmesi.

DY'UN BİLDİRİSİ VE SALDIRGANLIĞIN NEDENLERİ

Yukarıda belirttiğimiz nedenlerden ötürü, DY saldırıları -şimdilik- yavaşlattı, Ankara'da "ateşkes" yaptı "izah eden" bir bildiriyle de sonuçları değerlendirdi. "Anti-faşist saflarda oportünist bozgunculuk ve sol içi çatışmalar" başlıklı bildiriye DY, kendi dışındaki grupları "anti-faşist mücadeleyi tehdit eden" gruplar olarak nitelemekte ve DY önderliğinin tartışılmasının dahi bozgunculuk olacağını iddia etmektedir.

DY'a göre, direniş komitelerine karşı çıkmak bozgunculuktur.

"Direniş komitelerine provakasyon örgütleri ve siyasi yasaklama örgütleri diyerek saldırmak anti-faşist mücadele açısından çok vahim sonuçlar doğuracak bir bozgunculuktur. Faşizme karşı bir direniş mevzilerinde, her kafasına esenin istediğini (siyaset yapma adına) yapmakta serbest olacağı bir kargaşa ortamı yaratılmamalıdır. Buralarda (direniş komitelerinde -DS) devrimci bir halk demokrasisi anlayışına uygun bir demokrasi ve disiplin anlayışı egemen olmalıdır."

Devrimci Yol, Türkiye'de sanki bir demokrasi cephesi kurulmuşcasına, halk demokrasisi anlayış ve disiplininden bahsediyor, ve buna uymayanları da bozguncu olarak nitelendiriyor. Açıktır ki böyle bir cephe -ne yazık ki!- Türkiye de henüz yok. O halde ne? Devrimci Yol ne demek istiyor? Direniş komitelerine uyun! Siyaset yapma adına direniş komitelerinin disiplinine karşı çıkamazsınız! Böylesine saçma terorilerle ortaya çıkan DY, herkesi bozgunculukla suçlayınca sonuç ne olur? Halk demokrasisini ve disiplini uygulamaya çalışıyorduk, bozguncuları cezalandırdık. Sol içi çatışma dedikleri budur. Evet, mantık kesinlikle budur. (x) Kaldı ki, Devrimci Sol veya başka bir grupta ileri sürebilir, "benim örgütlülüğüme tabi olun" diye DY'nin yaptığı da budur. "Ya bana uyarsınız ya da saldırırım" demektedir.

DY, Devrimci Sol-Halkın Kurtuluşu ve Kurtuluş'un ortak bildirisine ise şöyle diyor: "... bildirisinin içeriği konusunda burada diyeceğimiz iki şey, bildiride yazıp ortak olarak imzaladıklarınıza sadık kalın" Sormak gerekiyor, ortak bildirinin hazırlanması önerisine neden Ankara toplantısında karşı çıktın! "boş ver" havasıyla sadık kalınmasını öğütlediği bildirinin altına neden imza atmaya yanaşmadı? Devrimci Yol ilk önce bunu belirtmelidir, halk'a özeleştiri yapmaktan kaçmasını anlatmalıdır.

DY yazarı daha sonra masum masum soruyor; "Devrimci Yol kime 'siyaset yapamazsın' demişte çatışmalar o yüzden çıkmış".

Bildirisinin başından sonuna söyledikleri nedir acaba? Halk demokrasisi ilkeleri, disiplin, direniş komitelerine karşı çıkmak bozgunculuktur diyen kim? Kendi kendisine bir "cephe" kurup, ondan sonra da sol gruplara neden halk cephesinin disiplinine uymuyorsun, bozgunculuk yapıyorsun demekten başka bir manaya gelir mi? Veya şu: gruplarınızı dağıtın, direniş komitelerinde birleşin. Başka ne? DY'nin kendi cephesini -tıpkı TKP'nin UDC'si gibi- kurup, sonra disiplin ve bozgunculuk üzerine edebiyat yapmasının akabinde "kim demiş" diye masumlaşması niye?

Aynı tavrını sürdürüyor: "Askıcılar Dev-Genç adını kullanma hakkını talep ediyorlar, oysa Dev-Genç denen ve bugün mücadelesiyle dostun, düşmanın bildiği bir örgüt vardır. Dev-Genç ismini Dev-Genç'liler kullanabilir... şimdi Dev-Genç ismini Dev-Genç'li olmayanlara kullandırır mı kullandırmaz mı orasını kullanmaya kalkışacaklar ve Dev-Genç'liler bilebilir."

Dev-Yol bilmiyor da "Dev-Genç" biliyor. Böylesine bir gayriciddiliğin arkasında örgütsel bir başıboşluğun hala sürmesinden korkuyoruz. Örneğin ODTÜ'lü Dev-Genç'liler Kurtuluş'a karşı taaruzla geçerken acaba "Dev-Genç" mi, yoksa Dev-Yol adına mı hareket ediyorlar. İşine gelince "Dev-Genç" bilir, işine gelmeyince Kurtuluş'a, "Dev-Genç'lileri " ateş hattına sür. Bu örgütsel ve teorik platformda bir başı bozukluktur.

Dev-Genç adını kendi gençlik teşkilatına mal eden DY, biraz saçmalamıyor mu? Tutarsızlıktan da öte ukalalaşmıyor mu? Gelsin aynı tavrı İTÜ'de, İÜ, yüksek okullarda gösterebilir veya görsün. Dev-Genç adını kim kullanıyor. Elazığ'da, Malatya'da, Aybastı'da, Bursa'da, İzmit'te, Eskişehir'de vs. yurdun dört bir yanında Dev-Genç diye halk kimi tanıyor? Devrimci Yol kendine has ukalılığıyla kimi kandıracağını zannediyor? "Dev-Genç" adını kendisine mi "mal" etmeye çalışan Dev-Yol, 1978'deki ayrılık da kime hakemlik teklif ettiğini ise hiç hatırlamak istemiyor. Gençliğe ve halk'a başvuracağına Yasin Ketencioğlu (Kendisi Dev-Yol - Dev-Genç'in başkanıydı) aracılığıyla içişleri bakanına başvurdu ve şikayetini bildirdi: "Askıcılar Dev-Genç adını kullanıyor, aslında o ad bizim". İçişleri, DY'ye o hakkı resmen verip vermediğini bilmiyoruz. Ama şu ortadadır: DY'nin başındaki ekip hiçbir zaman Dev-Genç'e sahip çıkma cesaretini gösterememiş, gençliğe başvurmamıştır. DY, dergisi çıkmadan önce de D.G.D.F. ismini DY'un başındaki ekip "Dev-Genç" olarak kullanmadı. İstanbul gençliği Dev-Genç adını mücadeleyle bayraklaştırdı. Şimdi ise, daha Devrimci Sol adını dahi hazmedemeyip "Askıcı" tabirini kullanmakta, siyaset adı konusunda ne denli "ciddi" olduğu ortadayken Dev-Genç adı konusunda söyledikleri yukarı da sorduğu şeyin bir cevabı "kim demiş?"se işte ortada değil mi?

DY, PLANINI DEVAM ETTİRECEKTİR

Saldırganlığının teorik temelini oluşturan DY, daha sonra şu sonuçlara varmaktadır: "Elbetteki oportünizmin anti-saflardaki bozgunculuğuna boyun eğmek mümkün değildir. Bu oportünist bozgunculuk bloklanarak saldırıya bile amacına ulaşamayacaktır."

Bu sözler DY'nin daha amacına ulaşamadığını, kendi demokrasisini daha kabul ettiremediğini göstermektedir, ve doğal sonucu olarak DY, kavgasına devam edecektir. Hem de altını çizerek tekrarlayarak bu inancını belgelemektedir: "Bu inancımızı bir kere daha altını çizerek tekrarlayalım: üç beş soysuzun yarattığı olumsuzluklar mutlaka aşılabilecektir" Halk'a dağıttığı bildiride tek kelimeyle, şu gruplarla çatışmak değil, birlik olmak gerekir diyemeyen DY, sadece ve sadece çatışmanın kendi açısından ne denli "haklı" olduğunu, halk demokrasisini savunduğunu vs. ispat etmeye çalışmıştır. Niye? Çünkü DY'ye göre kendi dışındaki sol, aşılması, hem de mutlaka aşılması gereken "üç-beş soysuzdur". Bu mantığın sahibi, faşizme karşı mücadele nedir? bütün sol gruplar arası emekçi sınıflar arası ilişkiler olmasına karşın birlik nedir? diye düşünmelidir, tartışmalıdır. İşte bu mantık, anti-faşist saflarda bozgunculuğun ta kendisi değil midir? "Üç-beş soysuzu" birlik dışına atan, aşılması gerekli gruplar olarak gören DY'nin direniş komiteleri önerisinin sahibi olduğu unutulmamalıdır. O DY ki, direniş komitelerinde, bütün sol grupların, hatta CHP'nin olmasını istemekteydi. Şimdi sonuç nedir? "Üç-beş soysuz" dediği sol gruplar da, birlik platformundan çıkartılınca geriye kim kalıyor: CHP, MSP, AP vs. Acaba DY, direniş komitelerini bu siyasi örgütlenmelerle mi yapacaktır? Bir örgütümüz var bizimde: TİKP'yi de çağırmalı!

SOL İÇİ ÇATIŞMALAR NASIL ÖNLENİR ?

Sol gruplar arasındaki ilişkilerin tamamen çözümlenebileceği biçiminde bir idealist yöntem peşinde değiliz. Elbette, gruplar oldukça ilişkiler de olacaktır. Ama bu ilişkilerin silahlı bir şekilde çözümlenmesinin önüne geçilebilir. Bunun başarılması iki ilkenin uygulanmasına bağlıdır.

- Sol gruplar arası ilişkilerin çözüm platformu, kadrolar arası çözüm platformundan çıkartılıp, halk'a, tabana götürülmelidir. Halk silahlı çatışmaların engelleyici bir faktörü olacaktır. Bu doğrultuda canlı propaganda yapılmalı, tartışma yaygınlaştırılmalıdır.

-Anti-faşist mücadeleyi ön plana çıkartmak ve yükseltmek. Önderlik sorunu ancak bu mücadele içinde halkın desteği kazanılarak çözümlenebilir. Anti-faşist mücadelenin yükseltilmesi, sol arası

atışmaları engelleyici bir faktördür.

(x) Eğer Devrimci Yol'un direniş komitelerinden kastettiği okul komiteleri ise, halk demokrasisi, disiplin vs adına bu komitelerin disiplin anlayışlarını kıyaslıyarak tartışmak son derece saçmadır. DY, okul komitelerinin disiplininden yola çıkarak, sol gruplara siyaset yaptırmama noktasına işi vardiıyor ve bozgunculuk suçlamalarına başlıyor. Aynı şekilde HK'da, okul komitelerine aynı mantıkla yaklaşıyor, "ben partiyim, istediğimi yaparım" mantığıyla okul komitelerinin disiplinine uymuyor.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE

ve

Oportünizm - revizyonizmin mantığı

Türkiye'de yıllardır devlet terörü ve onunla birleşmiş sivil faşist terör, geniş halk yığınlarını yıldırmaya, faşist demagoji alanında tutmaya çalışıyor. Oligarşi, halk kitlelerini, alevi-sunni ayırımıyla bölerek, denetimini arttırırken, komünistlerin, anti-faşist halk yığınlarını da tecrit ve yıldırma taktiğini izliyor. Son yıllardaki böl ve yönet taktiği birçok şehirde, kasabada fúli olarak hayata geçmiştir. Alevi-Sunni "elişkisi" yıllar önce de körüklenmekteydi. Oligarşi sivil faşistler vasıtasıyla, bu "farkı" kendi lehine kullanmak amacı ile gerici bir propaganda faaliyeti yürütüyor, anti-faşist halk kesimlerini ve devrimcileri yoketme planının bir parçası olarak kullanmaya çalışıyor. K.Maraş bunun örneğidir, son olarak da orum.

Oligarşi, Demirel-Türkeş hükümeti vasıtasıyla faşist taban yaratma, geniş halk yığınlarını, faşist demagoji alanında tutma taktiğini Türkiye'nin her yöresinde bir plan çerçevesinde uygularken anti-faşist güçler, sol gruplar, demokratlar, ne yapıyor? Asıl önemli olan ve anti-faşist mücadeleyi zayıflatan işte bu durumdur.

FAŞİZM VAR MI ? YOK MU ?

Anti-faşist mücadelenin, komünist bir kararlılık ve önderlik sürdürölmesi, önce, Marksist-Leninist değeriendirilmeler yapılmasına bağlıdır. Oportünizm, her zaman mücadeleden kaçmak ve devrimci

mücadeleyi engellemek için devrimci maskesiyle siyasi tahliller geliştirir, sol kamuoyunun kafasını bulandırmaya çalışır.

Faşizm tartışmaları, oportünizmin pasifist çehresini açığa çıkarmak için bir mihenk taşıdır. Yıllarca öncesine dayanıyor bu tartışma. Bütün oportünist sol gruplar (TİP'inden H.K.'sına kadar), anti-faşist mücadeleden yan çizmek için "faşizm tırmanıyor" teorisine dört elle sarıldılar. Gelişen bu mücadele, birçok siyasal yoğunluğun kafasında şok etkisi yarattı, teorilerini gözden geçirdiler. (H.K gibi faşizm tırmanıyor tesbitinden, faşist diktatörlük tesbitine geçtiler). Ama, bugün, yine anti-faşist mücadeleyi zaafa uğratan faşizm tahlilleri yapılmakta, yanlış mücadele yöntemleri uygulanmaktadır.

TKP, TİP, TSİP'in faşizm görüşü nedir? İki kelime: Faşizm tırmanıyor. Yıllardır "tırmanan" faşizm TİP'in il kongrelerine dahi müdahale ederken hala "tırmanıyor". Faşist planın kumandası Demirel ve Türkeş iktidardayken yine "tırmanan" faşizm.

Yeni-sömürge ülkelerde faşizm tartışmasını, Almanya ve İtalya koşulları varmışcasına yapmak, soruna oportünistçe bakmaktır. Emperyalizmin denetiminde bir yönetimin işbaşında olduğu bizim gibi ülkelerde oligarşik yönetime damgasını vuran nedir? Ordu, polis, bürokrasi, kimin elindedir? 6 ayda bir hükümet değişikliği yapan bir yönetimin faşizmden başka ne aracı olabilirdi? Ordu yönetimi, polis yönetimi, bürokrasinin üst kademeleri. Yarı askeri yönetimin aracı Milli Güvenlik Kurulu, faşist yönetim biçiminin kendisi değil midir? Öyle bir aşamaya gelinmiştir ki, gelişen mücadele, ordu ve polis teşkilatının tabanında etkilenmeler yapatırken, ve de Demirel kumandalığındaki faşist güçler Türkiye'nin dörtbir yanında "cihad" çağrılarını yaparken, hala faşizmin tırmandığından bahsetmek objektif olaylarla alay etmektedir.

Oligarşi, diğer ülkelerdeki halk savaşı tecrübelerinden çıkardığı sonuçlara dayanarak, devrimcilerin halk desteğini zaafa uğratmak için, sivil faşistler aracılığıyla propaganda-örgütlenme yapıyor. Ve bu faaliyetlerinde de Alman ve İtalyan faşistlerinin taktiklerinden yararlanıyor. oportünistleri yanıltan nokta buradadır. Türkiye'de faşizm sivil desteğini yukarıdan aşağıya, iktidar aracılığıyla kazanıyor.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE MANTIĞI

Oportünist ve revizyonistlerin "faşizm tırmanıyor" tesbitlerinin arkasında yatan gerçek faşizmden başka bir şey değildir. Faşizmin bütün azgın saldırılarına rağmen pasifizmlerinin verdiği tahlillerine can korkusuyla sarılmaları bunu gösterir. Burjuva mililietçi ihanet grubu olan TİKP'nin bile gelişmelerden "etkilenererek", tahlillerinde değişimler yaparken, revizyonist cephe aynı pasifizmini sürdürmekte ısrar ediyor.

"Faşist terörün zoru, işçi sınıfının önderliğindeki devrimci zorla yenilir. (Ama nasıl zor?- D.S) İşçi sınıfının buradaki zor kullanımı, kaynağını Anayasadan alan meşru müdafaa hakkını kullanmak biçiminde algılanmalıdır."

(Yürüyüş, Sayı 273)

"Başta işçi sınıfının politik öncüsü olmak üzere TİP, TSİP, devrimci demokratlar, sendikalar, ilerici demokratik kuruluşlar hem faşist, hem de "sol" maskeli bireyci teröre karşıdırlar. (Güneşli Dünya sayı 6) (x)

Ahmet Kaçmaz da şöyle diyor son "parti" toplantısında: "Faşist saldırganlığın uzun yıllar boyunca uyguladığı zorbalık karşısında emekçi halkın bun eğmemesi en büyük güvencemizdir (...) "anti-faşist mücadele demokratik hak ve özgürlüklere sıkıca sahip çıkılması ve onların korunması mücadelesidir." (Gerçek, Sayı 178)

Revizyonist cephenin aynı düşüncede olması, hatta TKP'nin TİP, TSİP, sendikalar, demokratik örgütler adına konuşması elbette şaşırtıcı değildir. Görünüşte şaşırtıcı da olsa, TİKP son tavır değişikliği ile revizyonistler gibi düşünmektedir: "Günün görevi, MHP'nin başını çektiği faşist saldırıyı göğüslemek ve püskürtmek, halkın can güvenliğini, özgürlükleri, Anayasayı ve parlamentoyu savunmaktır" (...) "Arkasında yüzyıllık bir özgürlük mücadelesi olan, ekonomik yönden oldukça gelişmiş bulunan Türkiye'yi Yozgat'ın durumuna getirebilmelerine imkan yoktur. Bugünkü gericilik ve zorbalık olsa olsa birkaç yıl sürebilir" (Türkiye Gerçeği, Sayı 17)

Sonuçta, Revizyonizm ve burjuva milliyetçi TİKP, anti-faşist mücadele konusunda aynı düşünmektedirler. Bunlara göre:

- Faşizme karşı şiddet kullanmak "sol" terörizmdir, maceracılıktır.
- Faşizme karşı mücadele Anayasa sınırlarında olmalı, demokratik hak özgürlükleri, Anayasayı koruma mücadelesi olarak anlaşılmalıdır.
- Faşizme karşı halkın boyun eğmemesi en büyük güvencedir. Yani halkın -önünde değil- peşinden gitmekten acizlik göstermekten başka yol yoktur.

Anti-faşist mücadeleyi, Anayasayı savunmak, şiddete karşı çıkmak vs. biçiminde anlayan revizyonist ve milliyetçi gruplar tam bir ihanet içindedirler. Bu anlayışlarını da terketmedikçe ihanetleri devam edecektir.

Faşizme karşı mücadele kesinlikle Anayasa mücadelesi değildir. Faşizm ancak demokratik halk diktatörlüğüyle yok edilebilir. Bugünkü yerli işbirliği sınıflara, ve emperyalizme dayanan faşizmin, burjuva anayasalarıyla yok edileceğini söylemek, saf hayalcilikten başka birşey değildir. Ve asıl Sol'dan gelen tehlike de işte bu saf hayalciliktir. Bu

hayalciliğin sınıf temeli küçük ve orta-burjuvazidir. Henüz faşizme karşı silahlı bir mücadele gerekliliğini kavrayamayan bu küçük-burjuva sol gruplar, hala, Anayasal düzenin (daha doğrusu kendi rahat düzenlerinin) sürmesini hayal etmekte, ve istemektedirler. İşçi sınıfı üzerinde küçümsenmeyecek derecede etkinliği olan bu grupların, işçi sınıfının bir kesimini de saf hayallerle uyuttukları da bir gerçektir. Ülkemiz şehirleri, kasabaları faşistlerle, devrimciler arasında şiddetli çatışmalara, faşist katliamlara sahne olurken, Anayasal düzenin savunucuları şiddetten korkanlar, işçi sınıfına "dur" diyor.

Küçük burjuva "sol" grupların bu saf hayalleri bugün anti-faşist mücadele açısından en büyük tehlikeyi oluşturmaktadır.

TKP, TİP, TSİP ve TİKP için "normal" karşılayacağımız anti-faşist mücadele mantığı, Kurtuluş ve Devrimci Yol'da da daha değişik biçimlerde ortaya çıkmaktadır.

Kurtuluş ve Devrimci Yol, faşizme karşı mücadele konusunda birleşmektedirler. Bu iki siyasal görüş, faşizme karşı statik, edilgen bir savunma çizgisinden yanadırlar.

Dergi sayfalarındaki keskin yazılara dayanarak eleştirisini yapmaktan çok, somut hayattaki durumla birleştirmek gereklidir. Hatta bugün, pratikteki duruma dikkat ederek eleştirilerimizi yapmak daha bir önem kazanmaktadır. Türkiye'de yaşanan gerçekler, somut deneyler var. Eleştirilerimiz yaparken özellikle bu somut deneylere dayanmak diyalektik yöntemin bir gereğidir.

1978 yılında Malatya ne durumdaydı? Kürdistan'ın anti-faşist potansiyeline sahip küçük şehirlerinden biri olan Malatya, Devrimci Yol'un statik, edilgen ve bekle-gör savunma çizgisinden ötürü, faşistlerin cirit attığı, devrimcilere saldırdığı, şehirde denetim kurduğu, Halkın devrimcilerden nefret eder bir hale geldiği bir durumdaydı. Bunun sorumlusu kimdi? Devrimci Yol'a göre "eksiklik", direniş komitelerinin olmamasındaydı?! Pekiyi Ankara'da, İstanbul'da, Elazığ'da, Adana'da, Erzurum'da, Trabzon'da, ordu'da vs. vs. direniş komitelerine ne olmuştu? Bugün adından sözedilemez, polise adam kaptırma haline gelen direniş komiteleri ne hale geldi? Kaldı ki, Malatya'da direniş komitelerini kurmayan kimdi? Herhalde kendi kendine direniş komitesi kurulmayacaktı? Bu saçmalıklarla, kaybedilen anti-faşist mevzilerin gerçek nedeni açıklanamazdı, nitekim açıklanmadı da. Tek neden Devrimci Yol'un statik ve edilgen siyasi çizgisiydi. Üç yıl önce de böyleydi; şimdi de öyle.

Devrimci Yol bu duruma gözlerini kapamış vaziyette, kaybedilen mevzileri görmüyor, sadece mevziler elden giderken yaptığı "direnişleri" alkışlamakla yetiniyor. Bu çizginin, faşizme karşı sürekli yenilgi sonucu doğurduğu, bizzat somut deneylerle kanıtlanmıştır, bu çizgi devam ettiği sürece de kanıtlanacaktır. Faşizme karşı mücadele

de statiklik, sürekli geri çekilme çizgisidir. Başka bir deyimle, statik çizgi faşistlerle gizli bir "anlaşma" zeminine dayanır. "Sen benim bölgeye gelme, ben senin bölgeye gelmem" işte mantık budur. Ve kurallara uyulduğu müddetçe de statüko devam eder. İşte Ankara'nın mahalle ve okulları (tamamen bu mantık sayesinde), faşistlerle bölüşülmüş durumdadır, ve faşistler mevzi elde ederken devrimciler statükoyu tercih etmektedir. Statükocu anlayış, TİKP'nin artık benimsemiği bir anlayıştır. D.Perinçek Aydınlık'ın 13 Temmuz günkü sayısında şöyle diyor: "Bugün durumu koruyabilmek, statükoyu koruyabilmek, gericilerin getirip dayattığı değişiklikleri önlemek başarı olacaktır. Daha açık bir deyişle devrimciler bugün statükocu olmak durumundadırlar". TİKP'nin kazandığı bir şey yok ki kaybetsin. Elbette statükocu olmak onun için en rahat yoldur. Ama DY ve Kurtuluş'un aynı politikayla yürümelerine ne demeli?

Kurtuluş'un anti-faşist mücadele mantığı daha açıktır. Kurtuluş, Türkiye'de "faşizmin tırmandığı" görüşünü diğer revizyonistlerle birlikte paylaşıırken, aktif mücadeleden yana olduğunu belirterek farkını da göstermeye çalışıyor.

Kurtuluş, faşizm tırmanıyor tespitiyle baştan, faşizme karşı mücadeleyi yanlış anlamaktadır. Bu anlayış, faşizme karşı şiddete dayanan mücadelede elini kolunu bağlamakta, "acaba MHP'ye yarar mı?" mantığıyla karşı karşıya bırakmaktadır. Teşhis baştan sakattır.

Kurtuluş'da devrimci Yol gibi, faşizme karşı aktif, misillemeci bir siyasi çizgiyle değil, pasif, statik bir çizgiyle mücadele edebileceğini savunmaktadır. Bu mantık onu, belli ilişki ve yerler içinde hapsetmiş, faşistler kapılarına dayanınca bile akılları başlarına zor gelmiştir. İşte Karadeniz bölgesi. "Bizden güçlüsü yok" dedikleri, Samsun, Trabzon, ordu ve birçok kasaba ve köyün hesabını Kurtuluş vermelidir. Ne olmuştur? Bu statik çizgi nereye varmıştır? "Kadroları koruyalım", "şunu koruyalım, burayı elde turalım, gerisini sonra hallederiz" anlayışı nereye vardır? Tırmanıyor, tırmanıyor dedikleri faşistler kapılarına kadar dayanmışlardır. (xx)

Faşizme karşı mücadelede, oportünist siyasi grupların statik çizgilerini, hangi sonuçları doğrudukuları gerçekten acıdır. Sonucun, oportünizmin siyasi çizgisini ortaya sermesine karşın, kaybeden genelde devrimcilerdir.

Faşizme karşı mücadelede oportünist ve revizyonist mantıkları şöyle sıralamak mümkündür.

- Faşizme karşı mücadelede şiddet kullanılmaz.
- Bu anayasa mücadelesidir.
- Faşizme karşı savunma durumunda olmalıyız, Faşistler saldırınca karşı koymalıyız.

Bugün faşizme karşı saldırı, misilleme, faşist mevzileri dağıtma

taktikleri uygulanmalıdır. Kısacası, devrimci şiddet temelindeki anti-faşist mücadeleyi kitle çalışmasıyla ustaca birleştirmeli, kitleleri mücadele içine çekmeliyiz.

Oportünizmin edilgen çizgisine karşı, aktif bir çizgi geliştirmeliyiz. Bulunduğumuz mevzilerde, kendimizi faşistlerin saldırısına karşı savunma yerine faşist mevzilere biz saldırmalıyız en iyi savunma, saldırdır prensibini esas almalıyız.

Faşist mevzileri devrimci şiddet temelinde geriletmek, dağıtmak, ancak kitle örgütlenmesiyle mümkündür. Kitle örgütlenmesi sağlanmadığı takdirde, devrimci şiddet araç olma özelliğini kaybetmiş olacak, kazanılan mevzilerin, tekrar kaybedilmesi tehlikesi karşımıza çıkacaktır. Devletin polis ve jandarmasıyla saldırdığı bir ortamda bu gerçeği her yerde yaşıyoruz. Taktiğimiz devrimci şiddeti, kitle örgütlenmesiyle birleştirmektir. (x) "İlerlemeci" Güneşli Dünya, aynı mücadele mantığıyla Gün Sazak eylemini de şöyle değerlendiriyor: "Şurası açıktır. Gün Sazak, CIA'nın, onun yerli kardeşi tarafından faşist partiyle ve odaklarla ilişkili bir biçimde öldürülmüştür"... "Dahası bu provakasyon faşist MHP içindeki bir hesaplaşmaya da bağlıdır." (G.Dünya Sayı 5). Revizyonistler açıkça görülüyor ki, faşizme karşı devrimci şiddet eylemlerini provakasyon olarak niteliyor.

(xx) Kurtuluş'un anti-faşist mücadele mantığı Gün Sazak eylemiyle bir kere daha ortaya çıkmıştır. Şöyle yorumluyor Kurtuluş : "Oligarşi sıkıştıkça sistemini korumak üzere kurduğu barikatlarını güçlendiriyor. Toplumda

işine yarayacağını düşündüğü ne varsa hepsini yavaştan yavaştan bu barikatın arkasına yığıyor. Bazıları bu barikadı kökten nasıl dinamitleneceğini hesaplamaksızın, barikatta çalışan teknisyenlerin ortadan kaldırılmasıyla sorunun halledilebileceği düşüncesinde.

Gün Sazak'ın öldürülmesi olayı bundan başka bir mantığa dayanmıyor". Böylece Kurtuluş'un mantığı da açığa çıkıyor: Barikadı kökten dinamitlemek. Barikatın kökten dinamitlenmesi için de Kurtuluş bekliyor, edilgen bir şekilde barikatın güçlendirilmesini seyrediyor. Evet biz, barikatın oligarşi tarafından rahat rahat güçlendirilmesini beklemeyeceğiz. Bu günden saldırarak, barikadı zayıflatabiliriz ve sonunda yıkabiliriz. İşte aramızdaki fark bu. Bütün sorun barikatın neyle ve nasıl yıkılacağıdır. Kurtuluş, bir ayaklanmayla barikatın yıkılacağını söylüyor. Hayır! Basitten, karmaşığa, küçükten, büyüğe doğru gelişen bir savaş, bugünkü örgütlenmeden, parti ve halk ordusuna varacak olan bir örgütlenme, bugünkü sınırlı kitle desteğinden, halkın geniş kesimlerine yayılacak bir desteklenme, işte barikatları bu uzun süreli savaş yıkacaktır.

DİSK GENEL KURULU VE DEVRİMCİ SENDİKACILIK

Türkiye proletaryasının 300 bin kadar ki kesimini bağrında toplayan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonunun Genel Kurulu, geçtiğimiz ay içinde yapıldı. DİSK Kongresi, işçi sınıfı içinde çalışma yapan çeşitli siyasal yoğunlukların tavırlarını ortaya koyduğu gibi, DİSK'in yönetiminin ve faşizme karşı "mücadele" anlayışını da bir kere daha ortaya seren bir platform oldu.

Bilindiği gibi, Türkiye proletaryası genel olarak devrimci önderlikten yoksun, sendikalar içinde örgütlenmiş durumdadır. Milyonlarca işçinin sendikasız ve sosyal haklardan yoksun bir durumda olmasına karşılık, sendikalarda örgütlü bulunan ve toplu sözleşme haklarından yararlanan işçiler ise, gerici, faşist, reformcu, revizyonist grupların hakimiyeti veya etki alanı altındadır. Salt ekonomik hak elde etme anlayışıyla hareket eden reformcu ve revizyonist sendikaların işçi hareketini, devrimci özünden boşaltıp, anti-faşist mücadeleden uzaklaştırmak için elinden geleni yaptıkları artık bilinen bir gerçektir. Reformcu ve revizyonist-siyasi grupların ekonomizm politikası gütmeleri ve işçi sınıfını bu politika çerçevesine hapsetmelerine karşılık; gerici ve sarı sendikalar da göstermelik "alınan" toplu sözleşme haklarıyla, işçilerin büyük çoğunluğunun, tekelci burjuvazinin, devletin sömürücü çıkarlarına karşı gözlerini boyuyorlar.

Faşist sendikalar da tekelci sermayenin hizmetindedir. MİSK, fabrikaları, nazi kamp kurallarıyla işleyen yerler haline getiriyor. MİSK'in programı, Alman Nazilerinin kışla fabrikalar programının bir benzeridir. İşte Kale Kilit, Sancak Tül, Edip İplik ,vs. bunun çarpıcı örneklerini teşkil ediyor. MİSK, iktidar desteğiyle öncelikle, büyük çaplı üretim yapan fabrikaları ele geçirmeye çalışıyor. Ayrıca MSP doğrultusundaki sendikaların da faaliyetlerini küçümsememek gerekir.

İşçi sınıfının sendikal örgütlenmesinin genel durumu budur. Bu tablo karşısında DİSK'in önemi kendisini açıkça göstermektedir. Fakat ne yazık ki, DİSK içindeki federasyon ve sendikalar reformistlerin ve revizyonistlerin (özellikle TKP) etki alanı içindedir. Tiran yanlısı grupların (HK vs.) gerek DİSK, gerekse "bağımsız" sendikal örgütlenmesi önemsiz bir düzeydedir. Devrimci Yol ve Kurtuluş ise birçok sendika da yuvalanmış durumdadır. etkinlik durumu DİSK kongresinde görülmüştür. (Kurtuluş 22 delege, Devrimci Yol 13 delege) Hareketimizin, DİSK içinde ve genel olarak işçi sınıfı içindeki çalışması ise, İstanbul, İzmir, İzmir, Bursa, Adana, Elazığ dolaylarında yoğunlaşmıştır.

Genel olarak etkinlik, reformistlerin (CHP ve CHP doğrultusun-

daki reformistler) ve revizyonistlerin elindedir. Bu durum, DİSK genel kongresinde olduğu gibi yansımıştır. işçi sınıfı ilerici konfederasyonunun kongresi aslında reformist ve revizyonistlerin çekişme ve uzlaşma sahası olmuştur. Aradaki gruplar ise, bu etkinlik -karşısında devrimci tavır geliştirememişler. (DY ve Kurtuluş), Baştürk reformcu ekibiyle uzlaşma yolunu arayıp, TKP'yi tecrit politikası izlemişlerdir. Ama, reformizm ve revizyonizm birbirlerine olan "düşmanlığın", sadece post kavgası olduğunu görememişler (veya faydacı olmayı yeğlemişler) ve sonuçta kuyrukçu bir politika sergilemişlerdir.

Bu durumu, Öncü "farkedip" özeleştiri yapıyor:

"Proletarya sosyalistleri Baştürk'ün Genel Kurul öncesindeki tutumunu gözönüne alarak Genel başkanlık seçimlerinde Baştürk'e oy vermeleri ve Genel Kurul boyunca Baştürk'ün tutumunu bu nedenle doğru bir biçimde kavrayamamaları sonuç olarak Baştürk'ün seçilmesini engellemeyecek de olsa yanlış." (Öncü, Sayı 5)

Reformist diye damgaladıkları Baştürk'ün politikasını doğru bir biçimde kavrayamamaları biraz tuhaf değil mi? Baştürk'ün uç-kağıtçı tutumu karşısında, Kurtuluş'un da kendi "yanlışını" görmesi elbette gerekirdi. Ama bu "yanlış", basit bir "tutumu kavrayamama" değildi. Reformist Baştürk'ün peşinden gitme" yanlışydı.

DİSK kongresinde ana olarak şu gruplar "çekişme" halindeydi: Baştürk ekibi (CHP doğrultusundadır ve gücünü Genel-İş'ten alıyordu). CHP ekibi, TKP ekibi (gücünü Maden-İş'ten alıyordu), Kurtuluş, Devrimci Yol ve revizyonistlerin çeşitli versiyonları TİP, TSİP veSDP vs. vs. Bu durumlarıyla işçi sınıfının sendikal örgütü, revizyonist ve reformistlerin koltuk kavgasına sahne olan kongresini yapmıştır. Kongre delegeleri, bu anlayışların bilinçli-bilinçsiz denetimi altındaki işçilerden oluşuyordu. DİSK'in genel kurula delege seçme yöntemi de bilindiği gibi, reformist ve revizyonistlerin koltuklarını koruyacak bir şekilde düzenlenmişti. Sendikaların yönetimine çöreklenen bürokratlar, yönetmelikleri, kuralları, koltukların sağlamlığına göre ayarlamışlardır. Bu kurallarla işleyen delege seçme mekanizmasıyla, DİSK genel kurulu reformist (CHP ve Baştürk gibi) ve revizyonistlerin çekişme alanıydı. Bir-iki sene öncesinde, birbirleriyle kanlı bıçaklı olan reformist ve revizyonistler, brokrat-koltuk çıkarları gereği, birbirlerine galip gele-meyeceklerini anlayınca zıtlaşmaya girdiler. CHP, Baştürk reformistleriyle, TKP ekibi anlaşmaya vararak yürütmeyi oluşturdular. Aradaki gruplar, önce Baştürk'ün peşinden gidip, DİSK içinde yer kapma hevesine kapılıyorlarsa da, son anda, Baştürk, TKP ile uzlaşınca aradaki grupları da "hoş" etmek için yönetimde yer verdi. (Asıl önemli fonksiyonu yüklenen yürütmedir. Yönetim tali rol oynar.) Baştürk tarafından reddedilen ara gruplar ise, "devrimci tavır" olarak yönetimden istifa ederler. (Kurtuluş, DY, Kivılcım vs. grupları). Bu sonuç özellikle

Kurtuluş açısından dikkatle incelenmelidir. Bütün planlarını DİSK'in içinde yer kapma üzerine kuran Kurtuluş, bu yüzden DİSK kuyrukçuluğundan kurtulamadı. 1 Mayıs'ta dahi, DİSK kongresini hesap ederek eylem birliğinden çekildi ve DİSK'i ürkütmemeyi tercih etti. Sonuç ise Kurtuluş'a kuyrukçuluğuna karşı iyi bir ders olmuştur. Tabii ders almasını bilirse...

DİSK Kongresi böylece devrimci önderlik alteratifi görmeden sonra ermiştir. Bu duruma, anti-faşist mücadele açısından da değinmekte yarar vardır.

Türkiye'de, faşistlerle devrimciler arasındaki çatışmalar giderek yaygınlaşıp, şiddetlenirken, Oligarşi, AP hükümeti vasıtasıyla sivil taban yaratma (yani halkı bölme, yıldırma, demagoji altında tutma) taktiğini, halka ve devrimcilere büyük saldırı içinde uygularken, ve de demokratik halk devrimi mücadelesinin bugünkü aşamasına bu mücadele damgasını vururken, DİSK ne yapmaktadır?

Reformist ve revizyonistlerin ekonomist anlayışlarına uygun olarak DİSK, tam bir duyarsızlık içindedir, seyircidir; ekonomik haklarına dahi sahip çıkamayacak bir korkaklık içinde Anayasal sınırların dışına taşmamak için teslimiyet politikasını izlemektedir. DİSK'in başına çöreklenen bürokratların gözleri kördür. MİSK'in çalışmalarına karşı kayıtsızdırlar. Faşistlerin, rahat oturma salonu haline gelmiş olan senedikalarını basıp-dağıtmalarını bekler haldedirler. Bu kayıtsızlık, bugün işçi sınıfının önünde en büyük tehlike olarak durmaktadır. Reformist ve revizyonist anlayış, faşizmin ekmeğine yağ sürmekten başka bir "iş" yapmıyor. K.Maraşta halk katledilirken, insancıl bir tepki dahi gösterememiştir. Aynı yönetici klik, şimdi aynı tavrını devam ettiriyor. Çorum katliamına karşı suskunluğu tercih etmiştir.

Reformist ve revizyonistler DİSK'in yönetici kademelerinden temizlenmedikçe, DİSK devrim mücadelesinde gerçek yerini alamayacaktır.

CHP ve FAŞİZME KARŞI MÜCADELE

Sınıflar savaşının gelişmesiyle beraber tüm sınıf ve tabakaların görüş ve tavırları da her geçen gün biraz daha netleşmektedir. Bu netleşme ve gelişmelerin tipik özelliklerini gösteren parti ve örgütlerden en önemlisi CHP'dir.

CHP, Kurtuluş Savaşı sonrası Mustafa Kemal'in başkanlığını

yaptığı ve anti-emperyalist öz taşıyan bir partiyken, kapitalizmin gelişip boy vermesiyle giderek anti-emperyalist özünü kaybetmiştir. Bugün CHP, üç kesimi içermektedir; tekelci sermayenin sınıf uzlaşmacılığını savunan kesimi, tekelleşmeden zarar geren orta sınıflar hareketini savunan kesim, küçük burjuvazinin görüşlerini bağrında barındıran kesim. Böylece kendi içinde sürekli zikzak çizen, istikrarsızlık gösteren bir parti hüviyetinden kurtulamamıştır.

CHP Merkez Yönetimi sömürücü kesimle ezilen sınıfların uzlaşmacılığını savunan ve faşizme-emperyalizme karşı olmayan onun çıkarlarını temsil etmektedir. CHP yönetimi sermayenin ve emperyalizmin çıkarlarını savunacak en iyi taktiğin faşizmin zor yöntem değil, barışçı yöntem olduğunu savunduğu halde, iktidar olduğunda ezilenle ezenin reformist yollarla önlenemeyeceğini gördükçe faşist yöntemlere başvurmaktan çekinmemiştir. Son yirmi iki aylık iktidar dönemi bunu örnekleriyle doludur. (Sivil sıkıyönetim-sıkıyönetim-arama, tarama tutuklamalar) ve sürekli reformistliği bir kenara itip zor yöntemine doğru bir rota izlemiştir. Aslında bu gerçeği sınıf mücadelesi CHP'ye dayatmıştır. ortaya iki yol çıkmıştır; ezilen sınıfların çıkarları, ezen sınıfın çıkarlarını savunmak.

İşte CHP bu gerçek karşısında kollarını emperyalizme açmasına rağmen yine de emperyalizmin ve sermayenin tam desteğini alamamıştır. Alamamıştır; Çünkü reformist tercihlerle sınıf mücadelesinin durdurulmasının mümkün olmadığı devrim tarihlerinin örnekleriyle doludur. CHP'nin sınıf mücadelesi karşısında, reformist tercihlerden zor yöntemine geçiş ve reformist tercihlerin geçersizliğini anlaması belirli bir zaman sürecini gerektiriyordu. Oysa ötede sınıf mücadelesine karşı zor baskı yöntemini amaç edinmiş ve emperyalizmin dünya halklarına karşı uyguladığı metoda paralel bir politika izleyen faşist AP ve MHP bu yolda daha kısa bir sürede başarılı olabilecekti. Nitekim de öyle olmuştur.

Tüm devlet kurumlarının ve sivil faşistlerin topyekün taaruzunun örgütlenmesiyle devrimci mücadele ağır kayıplara uğratılabilir. Halklar pasifize edilip, emperyalizmin ekonomik ve siyasi tüm kararları rahatlıkla uygulanabilirdi. İşte CHP'nin sağlayamadığı bu rahatlığı AP-MHP hükümeti halklara karşı açık fiili savaşı başlatıp emperyalizmin, IMF-Nato'nun böl-yönet politikası ve terörü başlatılmıştır.

Ve sonuçta, saf ABD emperyalizminin hükümeti olan AP hükümeti, CHP'yi, kendi içinde "kaynayan kazan" durumuna getirecek, bugünkü durumu yaratmış olacaktır.

CHP yönetimi sermayenin çıkarlarını savunmasına rağmen, tabanı sermaye kesimine karşı ezilen sınıf ve tabakalardan oluşan anti-faşist anti-emperyalist bir niteliktedir.

CHP, 12 Mart dönemi yenilgisinden sonra 71 silahlı mücadeles-

inin oluşturduğu anti-faşist, anti-emperyalist potansiyeli, devrimcilerin örgütsüzlüğünü fırsat bilerek kendini "sol" diye lanse etmiş ve oluşan 71 potansiyelinin çoğunluğunu bağrında toplamıştır. Bu, "sol" lanse olma karşılığında AP-MHP gibi faşist partiler de CHP'yi sol "komünist" diye lanse etmiştir. Ve giderek AP-MHP kitlelerin CHP kitlesine karşı anti-komünistleşirken CHP kitlesi de ezilmenin ve "komünist" demagojinin karşısında giderek sol'a açılmıştır.

CHP bu gelişimle beraber iktidar olmuştur. Pratikte sol'la hiçbir ilişkisi ortaya çıkmamasına rağmen, AP ve MHP sol'un ne denli halka karşı olduğunu demagojisini yaymıştır. CHP-MSP iktidarından sonra (özellikle 1. ve 2. MC dönemi ve bugünkü AP azınlık iktidarı) AP'nin desteğiyle MHP'li faşistler emekçi halka ve CHP'lilere alabildiğine saldırmış, katliamlar tertiplemiş, mahallelere-işyerlerine-okullara sokulmamıştır. Kısacası CHP tabanı sürekli saldırı karşısında kalmıştır. Bu saldırı ve katliamları karşısında CHP'nin anti-faşist tabanı can güvenliği sorunuyla karşı karşıya kaldığında kendi partisini kendilerinin yanında değil, AP ile dialog ararken bulmuştur. Kendi can güvenliği sorunuyla ilgilenen ve faşizme karşı mücadelede ne yapılması gerektiğini gösteren tek güç olarak, faşizme karşı mücadeleyi savunan devrimcileri görmüştür.

CHP kitlesi faşist saldırı ortamında kendisinin yalnız bırakılması karşısında giderek CHP'den uzaklaşmış ve devrimcilerle daha haşır-neşir olmuştur.

CHP kitlesinin devrimcilerle yakın ilişkiler içine girmesi CHP'nin İl ve İlçeYönetimlerinde ve her türlü birim örgütlenmelerinde yansımış, giderek CHP içerisinde faşist saldırılara karşı koyma, faşizme karşı aktif tavır alma noktasında CHP yönetimine karşı eleştiriler alabildiğine yoğunlaşmıştır. CHP yurtsever tabanının halkı olarak faşizme karşı aktif tavır istemesi karşısında CHP yönetimi telaşlanmış ve Ecevit, son Gün Sazak eyleminden sonra faşist saldırıların özellikle CHP'yi hedeflemesi karşısında CHP merkez yönetimini sıkıştıran delegeler; "sol teröristlerin oyununa gelmek" ile suçlamış ve faşizme karşı devrimci şiddetin kitleleri ne denli etkilediğini göstermiştir.

Ve CHP kaynamaktadır. faşizme karşı kendi kitlesinin katledilmesini önleyemediği, onların ekonomik-demokratik taleplerini savunamadığı müddetçe her geçen gün biraz daha tükenecektir.

CHP'nin geğmişte savunduğu reformist çizgisi dahi belirsiz hale gelmiş tam bir kaos havası vardır şu anda. Faşizme karşı mücadele, can güvenliği, iktidar, bundan sonra ne olacağı sorularının tümü CHP yönetimi için karanlık noktalardır. Kendi kitlesine gelecek için somut hiç bir şey diyememekte, aksine hizipler-kulisler kendi kendilerini yok etme aşamasına getirilmiştir.

Ve CHP'nin halka vereceği hiçbir şey yoktur. Kitleler de bunu be-

lirli ölçüde görmüş durumdadır.

Bu şartlar altında, sınıf mücadelesi giderek şiddetlenecektir. CHP'lilerin il ve ilçe başkanlarının CHP milletvekillerinin, CHP'li yurt-severlerin faşistler tarafından katledilmesinin önüne geçilmesini CHP yönetimi sağlayamayacaktır.

CHP kitlesinin kendi partisine karşı umudu tükenirken, bir yandan AP-MHP, faşist devlet terörüyle CHP'lileri katledip pasifize etmek istemektedir.

Bu durum karşısında yapılması gereken, bir yandan CHP kitlesi içerisinde faşizme karşı mücadele tartışmalarına müdahale etme araçlarını bulup CHP'nin gerçek yüzü kitlelere gösterilip, CHP tabanı faşizme karşı mücadele saflarına çekilirken, faşist pasifikasyonu önlemek içinde hiçbir katliam ve faşist cinayet cezasız bırakılmamalıdır. Faşist devlet terörü devrimci şiddetle etkisiz hale getirilmeli ve faşizme karşı tüm unsurların örgütlülüğü sağlanmalıdır.

ESKİŞEHİR'DE DEVRİMCİ MÜCADELE GELİŞİYOR

Faşist Şef Gün Sazak'ın devrimci şiddetle cezalandırılmasından sonra faşistler ülke genelinde emekçi halka karşı saldırılarını daha da yoğunlaştırdılar. Özellikle alevi yurttaşların oturduğu mahalleleri hedef alarak ilerici ve demokratların yoğun olduğu yerler çoğu zaman polis desteğinde saldırılar yönelttiler. Hata sivil faşist hareketin güç yetirip saldıramadığı ve girmeye korktuğu mahallelere direkt polis müdahale etti, saldırıları onlar yönlendirdi.

İşte bu olaylar Eskişehir'de de yaşandı. Gün Sazak'ın cenazesinin, Eskişehirli olması nedeniyle ilimizde kaldırılması faşistleri daha da çılgına çevirdi. Binbir tehditle esnafa dükkanlarını kapattırdılar yüzlerce dükkandan, binlerce evden cenaze için yardım adı altında haraç aldılar, vermek istemeyenlerin evleri bombalandı. Bu arada da 2 gün içinde dört ilericiyi katlettiler. Ancak Eskişehir halkının faşist demagojiye kanmaması faşistlerin toplu katliam girişimlerini engelledi. Ve emekçi halk'ın polis-faşist yardımlaşmasını gözlerinin önünde yaşaması onun kafasındaki devlet terörü olgusunu da güçlendirdi. Faşistler saldırılarını pervasızca sürdürürken yakınından bile geçemedikleri mahallelerde halk barikat kurmuş bir saldırı bekliyordu. İşte bu mahallerden biri ve en büyüğü çoğunlukla alevi yurttaşların oturduğu Gündoğdu (Takkalı) mahallesidir. Mahallede devrimci çalışma tamamen Devrimci Sol'un inisiyatifi ve programı altında yürür. Halkla

devrimciler bütünleşmiştir. Yıllardır polis ve faşistin boy hedefi halindedir mahalle. Geçmişte sivil faşistlerin birkaç saldırı girişimine kesin cevap verilmesi onların gözlerini korkutmuş mahallenin civarından geçemez olmuşlardır. onların bu korkuları yüzünden Takkalı'ya karşı yönlendirilecek saldırı ancak bir polis saldırısı olabilirdi. Eskişehir polisi cenaze münasebetiyle gelen diğer illerin polislerini de takviye alarak Takkalı'ya karşı saldırıya geçti. 700-800 civarında polis Takkalı'ya yığıldı ama umduklarının tersine büyük bir direnme ile karşılaştılar. 7'den 70'e 1500 civarında kadınlı-kızlı, çoluklu çocuklu bir kalabalık eline geçirdiğiyle polise saldırdı. 3 Ekip otosu tahrip edildi.

Halk'tan 50 civarında yaralı verilmesine rağmen Takkalı halkı Takkalı'yı savundu ve polis mahallenin içlerine giremedi. Yalnızca mahallenin girişinde birkaç evi basarak 50 civarında kadın çoluk çocuk önüne ne çıkarsa toplayıp götürdü. Hem arabada hem emniyette olmadık işkenceler yaptı. 2 kadın bu işkencede çocuk düşürdü. Ayrıca hemen hepsi doktor raporu aldılar. 2 gün kadar emniyette tutulan kalabalık daha sonra 5 genç hariç serbest bırakıldılar. Sonuçta polis amacına ulaşamadı. Bu olay takkalı halkını pasifize etmek şöyle dursun onların hınçlarını daha da artırdı. Onların devrimcilerle daha da bütünleşmesini kaynaşmasını sağladı. Olaydan sonra CHP il örgütünde bu olayla ilgili bir basın toplantısı yapıldı. Mahallenin seçtiği kadınlı kızlı bir grup basın toplantısına katıldı. Toplantıda konuşan CHP Eskişehir milletvekili Gündüz Ökçün "Biz devletin polisine karşı gelmeyiz, biz faşizmi silahla dokunmadan ezeceğiz" şeklindeki konuşmasına bir ananın "onlar bize silah sıkarken biz sessiz mi kalalım? Benim oğluma işkence yapan polisi ben alınından vururum" diye cevap vermesi oradaki CHP yöneticilerinin suratlarını allak bullak etti. Ve bu allak bullak olan suratları halk kendinden emin ibretle seyretti.

Eskişehir'de bu direnişe başta H.K. olmak üzere pek çok grup sahip çıkmak istedi. Mahallede Devrimci Sol dışında bir tek siyasetin sempatzanı olmadığı halde direnişe sahip çıkmaya çalışmaları gerçekten güçlüncü. Özellikle HK oportünistleri çatışmayı bittikten sonra öğrenip hemen rahat ve güvenli kahvelerinden çıkıp Adliye'ye gelen Takkalı halkı arasına karıştılar, ama mücadelede hibçir yeri olmayan, takkalı halkına yabancı bu insanlara halk ta yüz vermedi ve bir devrimci arkadaş ta bu grubun oportünist yüzünü gözler önüne seren kısa bir konuşma yapınca çareyi gevezelik yaptıkları kahvelerine dönmekte buldular.

İşte bu direniş savunduklarımızın hayat tarafından ispatı oldu ve gördük ki "Halkın Örgütlü Gücü İle Birleşmiş Devrimci Şiddet Yenilmez".

ESKİŞEHİR DEVRİMCİ SOL

MALATYA'DA EYLEM FUKARASI DY

DY oportünistleri ,siyasi hareketimize yaptıkları yetmiyormuş gibi, şimdi de yaptığımız eylemlere sahip çıkmaya çalışıyor. Malatya bir zamanlar DY'nin kalesi durumunda olan bir yerdı. Bu ilde sattığı dergi sayısı ile kabarıp, güçlülüğünün kıstası olarak alırlardı. Faşist saldırıların günden güne artarak sürmesine rağmen Malatya'da halkın deyişi ile "devrimciler sadece cenaze kaldırır". Bu durum oportünistlerin devrimci hareketimizin ayrılmasına kadar sürdü. Devrimci siyasi hareketimizin buraya el atması ile durum değişti. DY'un gerçek olmayan devrimci yüzü de açığa çıktı. Gerçek devrimcilerin halkın dediği gibi olmadığı da.

Devrimciler sadece cenaze kaldırmayıp başka işler de yaptığını dosta düşmana gösterdi. Faşistlerin nasıl cezalandırıldığını, işyerlerinin nasıl bombalanacağını, faşist yuvaların nasıl tahrip edileceğini de gösterdi. Şimdi halkın deyişi ile "artık faşistler de cenaze kaldırır" oldu. İlk başta yaptığımız eylemlere karşı çıkan DY oportünistleri şimdi bunun tersini yapıyor. Yaptıklarımıza sahip çıkmaya çalışıyorlar. Hem de öyle gülünç sahip çıkma ki şaşmamak elde değil. Güya faşistleri DY cezalandırıyormuş. DS o anda orada olup DS adına bildiri bırakıyormuş. İşin böylesine pes denir. Doğrusu böylesine sivri zeka oportünizmde hiç bir yerde görülmemiştir. Kaynayan tabanını böyle mi oyalayacak DY liderleri? Siyasi hareketimizin ortaya çıkmasından bu yana ne de çok değişmiş Devrimci Yol. Nasıl gülünç duruma düştüğünü ve nasıl alay konusu haline geldiğin anlamayacak kadar değişmiş, bu oportünist siyaset. Bu oportünist baylar şunu iyi bilsin ki taban böyle durdurulamaz. Örgütleri güçlü kılan eylemlerinin özüdür. Yoksa DY gibi sivri zekalılık değil.

Bu eylem fukaraları bununla da kalmayıp bağış toplama işlerinde de açık davranmıyor. Halkın iş yapmayana para vermeyeceğini bildiklerinden Devrimci Sol prestijinden yararlanarak para topluyorlar. DY, hangi siyasetten olduklarını belli etmeden halktan para isteyip (hatta HK, HY gibileri Devrimci Sol adına topladıklarını belirterek), DY oldukları ortaya çıkınca bu sefer de DS'dan ayrılıkları olmadığını aynı şeyleri söyleyip, aynı şeyleri yaptıklarını anlatıyorlar, utanmadan. DS'dan hiç ayrılıkları yokmuş, aynı şeyleri yapıyorlarmış. Bravo doğrusu. Eylem fukaralarının devrimci eylemlerimize sahip çıkmalarına müsaade etmeyeceğiz.

ZAFER SAVAŞANIN OLACAKTIR!,, MALATYA DEVRİMCİ SOL

GÜLTEPE'de DEVLET TERÖRÜ ve DEVRİMCİ MÜCADELEMİZ!..

Gültepe haliç'in Halıcıoğlu yakasındaki gecekondu zincirinin kilit noktasında bulunan, yoksul emekçi halkın yoğun nüfusa sahip olduğu bir mahalledir. Stratejik konumu, Gültepe'yi yüzü aşkın kişinin yaralandığı, onlarcasının hayatını yitirdiği şiddetli bir anti-faşist çatışma alanı haline getirmiştir. Önceleri faşistlerin işgali altındaki bölgede, devrimciler, bir yandan faşist teröre devrimci şiddetle karşılık vererek adım adım kontrol sağlamışlar, diğer yandan da halkın destek ve güvenini sağlamışlardır. Devrimci çalışmanın sonucu faşistler, varlıklarını son durak çevresendi 8-10 esnafa ve MHP binasına dayanan zayıf bir güç durumuna düşmüşlerdi. Faşistlerin bu son dayanakları da 1978'de Devrimci-Sol tarafından yapılan silahlı bir baskınla çökünce çekip gitmek zorunda kaldılar.

Böylece oligarşinin halkın mücadelesi önüne koyduğu engellerden biri yıkılıyor, fakat, onların bıraktığı mevzilerden devletin esas baskı güçleri polis ve ordu saldırıya başlıyordu. Demirel'in MHP destekli azınlık hükümeti döneminde devlet terörü daha açık ve güncel bir hal almıştır. Aslında Türkiye'de devlet terörü yeni bir gelişme değildir. Faşist devlet ,terörist devlet demektir. Oligarşinin halkın devrimci güçlerini MHP'nin tek başına durduramayacağını tespit ederek sıkıyönetim uygulaması, emekçi sınıfların her türlü siyasi-ekonomik hakkının gaspedilmesi gerçekler üzerindeki sisleri dağıtmaya başlamıştır. Devlet terörü bütün hükümetlerin ortak politikasıdır. Oligarşinin denge unsuru Ecevit bunu bir süre "demokratik sıkıyönetim" yalanı ile gizlemeye çalışarak, Demirel ise aleni bir şekilde uygulamaktadır.

Gültepe halkı ülkemizdeki bu gelişmeleri adım adım çok açık bir şekilde kendi mahallesinde görmüştür. Faşistlerin halka saldırdığı, hergün kadın-çocuk demeden birkaç kişiyi öldürdükleri dönemde ortada gözükmeyen güvenlik güçleri MHP binası kapandıktan sonra ortaya çıkmıştır. Henüz Ecevit'in sivil sıkıyönetimi arasında -bankalar hariç- hiçbir yerde jandarma yokken Gültepe'nin ara sokaklarında "mavi bereli" jandarma devriyeleri dolaşıyordu. Bu dönemde jandarma-polis herkese kimlik sormaya, istediğini karakola çekip sorgulamaya başlamıştı. Halk ve devrimciler kahvelerde oturamaz hale gelmişlerdi. Sıkıyönetim ilan edildikten sonra bu baskı kalıcı ve sistemli bir durum aldı. MİT bölgede çalışmaya başladı. Gültepe Ortaokulu 150 kişilik "asayiş bölüğü" haline getirildi. Bundan bir süre sonra da Ecevit'in

"demokratik sıkıyönetimin" kanatları altında MHP lokali ikinci kez açıldı. Açılış günü polis-jandarma koruması altında MHP bildirileri dağıtıldı. MHP binası ertesi günlerde Devrimci-Sol militanları ve halkımız tarafından ablukaya alındı. Mecidiyeköyden aktarılan halkla hiçbir bağı bulunmayan faşistlerin gelişi Gültepe halkının faşizme karşı mücadelesinin yeni örneklerini ortaya çıkardı. Son duraktaki hiçbir esnaf faşistlerle alış-veriş yapmadığı için MHP binasına Mecidiyeköy'den yemek geliyordu. Minibüs şoförleri faşistleri taşımayı reddediyordu. Halk ve devrimciler her fırsatta faşistlere saldırıyordu.MHP'liler iki ay dayanabildiler, bir daha gelmemek üzere çekip gittiler.

Gültepe'de devlet terörü MHP-AP hükümeti arasında en üst boyutlarına, insanlık ölçülerinin dışına çıkmıştır. Bu şiddet hareketinin örgütlenişi, taktikleri ve devrimcilerin karşılık olarak geliştirdikleri mücadele yöntemleri aşağıda anlatacağımız şekilde biçimlenmiştir; Polis önceleri sorumlu durumundaki devrimcilerin peşine düşmüştür. MİT ve sivil polisler tarafından halkın sayıp-sevdiği devrimciler tespit ediliyor, daha önceden şubede kaydı bulunanların resimleri ve eşkalleri bulunarak özellikle bu kişileri yakalamak için operasyonlar düzenleniyordu. Buna karşı aynı şekilde devrimcilerde tedbirlerini geliştirdi. Bunun yanı sıra henüz muhbir ağının oluşturulmadığı o dönemde devrimcilerin isim ve eşkalleri olup ta polise gittiği araştırıldı. Devrimci maskesi ile halktan bilgi toplayan MİT üyesi bir toplum polisinin bu işi yaptığı tespit edilerek cezalandırıldı. Gelişen olaylardan sonra polis şaşkına döndü ve artık sorumlu bulamayacağına idrak etti. Böylece yeni taktikler oluşturdu. Yeni taktiklerinden birincisi; semt karakolunu basamak olarak kullanan MİT mensuplarının eski MHP'li ve anti-komünist kişilerden oluşturduğu muhbir ağı idi. Muhbirlerin verdikleri bilgiler karakolda toplanıyor, belli bir seviyeye gelince çelik yelekli, siyah Renault'lu MİT görevlileri tarafından gerçekleştirilmesi yapılıyor rastgele değil önceden saptanan hedeflere operasyon yapılıyordu. İkincisi; Polis artık sorumlu aramaktan vazgeçti. Sorumlu yerine daha alttaki faal unsurları tespit edip ele geçirerek, suçlu-suçsuz tutuklayarak bölgedeki siyasi faaliyeti durdurmayı amaçladı. Muhbirlerin verdikleri bilgiler ışığında 15-30 yaşları arasında sol görüşlü herkesi karakola çekmeye başladılar. Bu arkadaşlarımıza hemen orada elektrik veriliyor, falaka çekiliyor bazıları serbest bırakılıp bazılarına da bir suç yükleyip tutuklatıyorlardı.

Bölgedeki Devrimci Sol, polisin bu taktiklerini ve muhbir ağını parçalamaya çalışarak, ilişkileri daha dar ve disiplinli hale getirerek cevap verdi. Muhbirlerin isimleri duvar gazeteleri ile ilan edilerek bundan vazgeçmeleri aksi takdirde cezalandırılacakları bildirildi. Vazgeçmiyen 3-4 eski MHP'li cezalandırıldı. Muhbir ağına karşı da uygulanan yöntemler pratikte olumlu sonuçlar verdi. Polis işkence yaptığı devrimcil-

erden birşey alamayınca serbest bırakmak zorunda kaldı. Muhbirlik artık son derece tehlikeli bir hale gelmiştir. Ve azalma olmuştur. Devlet güçleriyle mücadele sürerken faşistlere tek tek bazı faşist polisler ve MİT görevlilerine devrimci şiddet uygulanmakta aynı zamanda ajitasyon-propaganda, kitle çalışması gibi diğer siyasi faaliyetler sürdürülmekteydi. Devrimci çalışmayı bir türlü yok edemeyen baştan aşağı MHP üyesi Pol-Bir'li polisler çileden çıkarak saldırılarını artırdılar. Devrimci Sol yazılarını silerek yerine üç hilal ve gamalı haçlar yaptılar. "MHP sizi Gültepe'den atamadı ama biz atacağız" diye haber gönderdiler. Operasyonlar gece-gündüz sürdürüldü, sokağa çıkma yasağı konarak aramalar yapıldı. Resmi teröristler devrimcileri yok ederek mücadeleyi durduramayınca en son taktik olarak halka saldırmaya başladılar.

Halkın en bilinçli ve mücadelecisi olduğu Keçi Deresi'nde kapıları kırarak aramalar yaptılar. Kadınları, yaşlı erkekleri gözaltına aldılar. Bir defasında evi basılıp karakola götürülen bir kadınıyı konuşturmak üzere bir daha gelip 1 yaşındaki bebediğini götürdüler. Her gün evi basılan bir ailenin 5 yaşındaki çocukları korkudan "havale" geçirmeye başladı. Son durak civarında 50 yaşındaki bir anamıza işkence yaparak akli dengesinin kısmen bozulmasına neden oldular. Almanya'dan bölgedeki devrimcilere para gönderen bir işçimizin telefonu dinlenerek evi basıldı ailesi sorguya çekildi. Çeliktepe'de evinde Dev-Sol'cuları saklayan 70 yaşındaki ihtiyar bir dedeyi karakolda 2 gün ayakta bekletmişler hatta namaz kılmasına bile izin vermemişlerdir. Bütün bunlar halka yapılan saldırılara sadece birer örnektir. Fakat saldırılar Gültepe halkını yıldıraramamıştır. Gültepe halkı en zor durumlarda devrimcileri desteklemiş, kadınları polisin elinden devrimcileri kurtarmış, en ağır işkencelerde bile, evlerinde kalan devrimcileri ele vermemiştir.

Saldırıların direkt halkı hedef alması devrimci çalışmanın biçimlerinde önemli değişiklikler yapmıştır. Hareketimizin "Faşist devlet terörüne karşı mücadelenin temel alınarak yükseltilmesi" şeklindeki genel tespiti, bölgenin özel koşullarına uygulandı. Gültepe'de resmi güçlerce tavır alınmasının özel koşulları 4-5 aydır olgunlaşmıştır. Halkın bilinçli kesimi operasyonlara nasıl direnebileceğini, polisin saldırılarına devrimcilerin silahla karşılık vermesi gerektiğini düşünüyor ve Devrimci Sol militanlarına öneriler getiriyordu. Bütün bu gelişmelerin sonucunda bölgemizde devrimci mücadelelerin hedeflerini ve kullanılacak yöntemleri iki ana noktada toplamak mümkündür.

1- Özellikle polise faşist subaylara ve MİT görevlilerine devrimci şiddet uygulamak. Resmi güçlere yönelen devrimci şiddet psikolojik temelde olmalıdır. Ülkemizin genelinde olduğu gibi tek tek parçalarında da oligarşinin güçleri teknik ve taktik olarak güçlüdür. Bu

nedenle devrimci şiddet terör odaklarını madden yok etmekten çok onları moral olarak çökertmek, korkak, tedirgin, iş göremez hale getirmek için kullanılmalıdır. Ağırlıkla Gütepe-Okmeydanı-Kasımpaşa bölgelerinde uygulanan psikolojik yapratma yöntemi etkili olmuştur.

Önce Gütepe ve civarında duvar gazeteleri ile halka saldıran ekip otolarının plakaları ilan edildi ve cezalandırılacakları belirtildi. Bunun üzerine yıldırım ekiplerde dahil bütün ekipler resmi yeşil plakaları değiştirip sivil plaka taktılar. Bu palaka değiştiren ekiplerden biri Çağlayan'da pusuya düşürülerek cezalandırıldı. Duvar gazeteleri ile plaka değiştirmelerinin, Devrimci Sol'dan kurulmalarını sağlayamayacağı ilan edildi. işkenceci Hasköy karakoluna saldırıdan sonra duvarlara isim vererek bazı karakolları basacağımızı belirten yazılar yazıldı. Psikolojik saldırı gerçek eylemlere ve Devrimci Sol'un poliste yarattığı korkuya dayandığından çok etkili oldu. Çeliktepe'ye "Gütepe karakolunu basacağız" sloganı yazıldığı gün operasyon yapıldı ve karakolun karşısındaki bütün dükkanlarda silah arandı. Telaş ve panik içinde boşuna güç sarfetmeye başladılar. Ekip otoları eski rahatlıklarını kaybetti. Her ekibe 2-3 "mavi bereli" yerleştirildi. Eskiden bölgelerde tek dolaşabildikleri halde eylemden sonra 6-7'si bir arada ya jemse ile dolaşır oldular. "Çin usulü" dedikleri duvar gazetelerine bile dokunmaya korkar bir hale geldiler. "Polis dur burada Dev-Sol var" sloganını birkaç jemse askerle silebildiler. Önümüzdeki dönemde de polise karşı devrimci şiddeti yaygınlaştırarak güçlerini dağıtma yöntemini kullanmak ve psikolojik saldırıyı devam ettirmek gerekmektedir.

2- Devrimci şiddeti halkın mücadelesi ile birleştirmek; Bu doğrultuda halkla yapılan toplantılar, Gütepe'nin bütün mahallelerinde uygulanan dükkan kapatma eylemi kitleyi resmi teröre karşı harekete geçirmenin önemini gösterdi. Dükkan kapatan esnaflar askeri araçlarla götürülerek ifadeleri alındı bu olay halkın tepkisini biraz daha artırdı. Polisin tek tek yaptığı baskınlarda bazı aileler polise ev aratmayacakları ancak jandarmanın arayabileceğini söyleyerek polise bunu kabul ettirmişlerdir. Kitlesele protesto ve eylemler devletin baskı güçlerine, mücadeleyi durduramayacakları gerçeğini göstermekte ve yaptıklarını sonucuna inançsız bir hale gelmelerini sağlamaktadır. Bölgelerde kitle çalışmasının hedefi halkı devlet terörüne karşı eyleme yöneltmek olmalıdır.

Gütepe'deki mücadelemizden çıkartığımız siyasi sonuçlar ise şöyle özetlenebilir.

- Oligarşinin saldırı kuvvetlerini sadece silahlı güç ve şiddet yıldıramamaktadır. Onları asıl korkutan ve saldırgan hale getiren devrimci şiddetin halkın mücadelesi ve devrimci önderlikle birleşmesidir. Bu gerçek; Devlet terörünün yoğunlaşmasının hem sebebi, hem de ona karşı mücadelenin başarıya ulaşmasının temelidir.

- Türkiye solundaki herçeşit revizyonist ve oportünist grubun savunduğu "devletin resmi güçlerine tavır almak provakasyon"dur, "faşizme karşı şiddete başvurulmaz" görüşü iflas etmiştir. Tam tersine böyle bir mücadele halkımızın gerçekleri görüp anti-faşist mücadeleye katılmasını kolaylaştıracak devrimci hareketi güçlendirecektir. Provakasyon mantığının kaynaklandığı pasifizm, sıkıyönetim komutanlarının bile farkettileri gerçeği görememekte ve faşizmin ekmeğine beşinci koldan yağ sürmektedir.
- Gerek sivil gerekse de resmi faşizmin salırlarına karşı sürekli yeni taktikler geliştirmeli örgütlenmeyi gözden geçirmeliyiz. Özellikle halk örgütlenmesinin yeni (ve kurnaz) biçimleri bulunmalıdır.

TURGUT AKKAYA - ŞÜKRÜ SÜLEK

27 Haziran günü gecesi,Zeytinburnu'nda faşistler tarafından kaçırılıp işkenceyle katledildiler. Turgut ve Şükrü Yoldaşların katledilmesi, Türkiye çapındaki faşist terörün bir parçasıdır. Zeytinburnu'nda faşistlerin halkımıza karşı sürdürdükleri saldırıları, örgütlü mücadelemizle göğüsleyeceğiz.

TURGUT VE ŞÜKRÜ YOLDAŞ'IN KANI YERDE KALMAYACAKTIR.
Anıları mücadelemizde yaşayacak.

DEVİRİM ŞEHİTLERİMİZİN KANI BAYRAĞIMIZI KIZILLAŞTIRIYOR !

MEHMET ALİ KARASU 1958/ ... (Resmi var)

Mehmet Ali Yoldaşımızı işkencede katlettiler. Taştepe mahallesinde polis ekibinin, hiçbir gerekçe göstermeden, gözaltına aldığı arkadaşımızı aynı günün sabahı ölüsünü teslim ettiler.

Taştepe yöresindeki anti-faşist mücadelenin yoğunlaşmasından ötürü, polis denetiminin arttığı ve sivil faşist saldırıların da arttığı günlerde oligarşinin resmi faşistleri arkadaşımızı işkencede katlettiler. Biz-zat Malatya Emniyet Müdürünün denetiminde yapılan aşırı işkenceyle öldürdüler arkadaşımızı. Ama Mehmet Ali yoldaşımız uygulanan insanlık dışı işkenceye rağmen ser verdi sır vermedi. Taştepe yöresinde

olan "öldürme olaylarını" üzerine yıkmaya çalışan emeniyet müdürüne küfür edip, kendisinin işlemediği olayları yıkamayacaklarını haykırıyordu faşistlerin yüzüne. Militan arkadaşlarımızı ölüm anında bile, boyun eğmektense, arkadaşlarını elevermektense ölmeyi yeğledi.

İşkenceci Emniyet Müdürü ve polisleri Mehmet Ali'nin kanının yerde kalmayacağını bildiklerinden polis ekipleri devrimci mahallelere uğramıyor artık. Emniyet müdürü rapor alarak kaçtı. Malatya halkı da işkencecilerin nasıl da kof, nasıl da birer korkak olduğunu gördü.

İŞKENCECİLER CEZASIZ KALMAYACAK!...

MEHMET ALİ YOLDAŞIN KANI YERDE KALMAYACAK!..

NE İŞKENCE NE ZİNDANLAR, NE DE ÖLÜM BİZİ

DEVRİMCİ MÜCADELEDEN ALIKOYAMAYACAK !...

MALATYA DEVRİMCİ SOL

(resmi var)

ölüm yıldönüm

MEHMET BÜÇKÜN

Mehmet Büçkün, Devrimci Sol hareketinin değerli bir sorumlusuydu. Adana'da 19 Haziran 1979 günü kendilerine "Devrimci" Kuruluşçu diyen bir avuç provakatör tarafından savunmasız bir şekilde katledildi.

Mehmet Büçkün, Devrimci Sol'un mücadelesinde yaşayacak, unutulmayacaktır.

Anısı bize önderdir.

RECEP SİNAN (resmi var)

24 Haziran'da Gemlik'te faşistler tarafından katledildi.

Halkın büyük çoğunluğunun devrimcilere sempati duyduğu Gemlik'te, bir faşistin kahpece kurşunlarına hedef olan Recep Yoldaş'ın anısı unutulmayacaktır.

RECEP YOLDAŞ, DEVRİMCİ SOL'UN MÜCADELESİNDE YAŞAYACAKTIR.

KEMAL CEMEKAN

(resmi var)

11 Haziran 1980 günü istanbul Eyüp-Yıldıztabya'da jandarma tarafından silahsız ve savunmasız bir şekilde kurşuna dizilerek şehit edildi.

Kemal Yoldaş'ın bu şekilde faşist jandarmalar tarafından katledilmesi, devletin ve onun faşist güçlerinin Devrimci Sol'a ve halkımıza karşı planlı saldırılarının bir parçasıydı. Halkımızı karşı katliam planları uygulayanlar, işkencehanelerde devrimcileri, ilericileri acımasızca katledenler, elbette savunmasız devrimcileri de öldüreceklerdi.

Kemal Yoldaş son nefesine kadar Devrimci Sol'a karşı bağlılığını ve devrime olan inancını korumuştur; mücadele ekiplerinden birinin elemanı olarak mücadelesini sürdürmüş kararlı bir savaşıydı.

Onun hayatı devrimcilere örnektir.

ANISI DEVRİMCİ SOL'UN MÜCADELESİNDE YAŞATACAĞIZ !

MUSTAFA ALBAYRAK 1950/ ... (resmi var)

Mustafa Yoldaş, İstanbul - Ferahevlerde, kendilerine PARTİZAN'CI diyen bir grup tarafından 16.5.1980 günü 6 m.den kasıtlı ateş sonucu şehit edildi.

Yazılamadan dönem bir PARTİZAN'cı grup, Gerahevler çıkışında Mustafa Yoldaş'ın etrafını çevirerek ateş açtılar, hem de hiçbir uyarıda bulunmadın, Mustafa yoldaşın elinde silah olmasına rağmen PARTİZAN'cılar tanıdığı için ateş etmedi. ama Partizan'cılar tavriayını olmadı. Cinayet işlendikten sonra, Partizan'cılar "olay"ın bir kaza olduğunu söylediler. Mustafa'yı "faşist" zannettiklerini açıkladılar. Halbuki Mustafa'yı yöre halkı ve de Partizan'cılar tarafından tanınan bir arkadaşımızdı. Ve olay uzaktan bir ateş sonucu değil, altı metreden ve başından vurularak gerçekleşmişti. Ay ışığı olduğu için 6 m.'den karanlıkta tanınmaması da söz konusu olamazdı. Kaldı ki 6 metreden bir devrimcinin öldürülmesinin hiçbir mazereti olamazdı. Öte yandan hiçbir zorlama ve çatışma durumu da yoktu. Çünkü Mustafa'nın silahından tek bir kurşun atılmamıştı.

Teşhir olduklarını anlayan PARTİZAN'cılar, Mustafa'nın ateş açtığını, çatışma çıktığını, 30 metreden vurulduğunu iddia ettiler. Güya Partizan'cılar bağırışlar "devrimciyiz" diye, fakat Mustafa buna rağmen ateş açmış. Bu yalanlarıyla ancak kendilerini kandırabilirler. Kendi "illegal" yayınlarında bile, yalan üzerine açıklamalar bulunulması, sol içi çatışmaların körüklenmesi açısından olumsuz bir durumdur.

Mustafa Yoldaş'ın anısı ve mücadelesi unutulmayacaktır.

KAHROLSUN PROVAKASYON SOL İÇİ ÇATIŞMA DEĞİL, FAŞİZME KARŞI MÜCADELE !...

(resimleri var)

OSMAN KORKMAZ UĞUR KORKMAZ

7 Temmuz'da Sirkeci'de büyük sermayedarlardan birinin işyerinde, polisle çıkan çatışma sonucu, Osman Korkmaz yoldaş'ı kaybettik. Uğur Korkmaz yoldaş ise yaralandı.

Polisin sermayedarın işyerinde, devletin gücünü göstermek gayesiyle silah çekip ateş açması sonucu çıkan çatışmada, Osman yoldaş yaralandı. Polis ekipleri olay yerine geldiğinde Osman Yoldaş hala yaralıydı. Polis şefi, yaralı arkadaşımıza "arkadaşlarının adını söyle yoksa, seni hastaneye götürmeyiz" demesi üzerine, Osman Yoldaş, iki tane sahte isim söyledi, fakat yinede polis onu ölüme terketti. Aşağılık yalancı Şükrü Balcı ise kendi sadistliklerini gizlemek için, Osman Yoldaş'ın 2 pişman olduğunu, arkadaşlarının adını verdiğini" iddia etti.

Faşist köpeklerin böylesine aşağılık yalanlara başvurma şaşkırtıcı değildir. Hala Şükrü Balcı gibi 12 Mart döneminde işkenceleriyle tanınan birinin böylesine aşağılaşması hiç yadırganmaz. Çünkü o, yaralı insanlara dahi işkence yapan bir sadist faşisttir.

Osman Korkmaz, Yoldaş son nefesine kadar, Devrimci sol'a bağlılığını göstermiş bir savaşıydı. Son nefesinde bile polisin tehditlerini aşağılık isteklerini reddetti. Uğur Yoldaş'ı ise yaralı olarak kaçıktan sonra, özel olarak tedavi edildiği yerde kaybettik. Polis Uğur Yoldaş'ı kendi arkadaşlarının vurduğunu iddia etti. Bu aşağılık bir yalandır.

Osman ve Uğur yoldaşlar Dev-Genç'in mücadele ekiplerinin bir savaşıydılar. Anıları her zaman Devrimci sol'un mücadelesinde yaşayacaktır.

OSMAN'IN UĞUR'UN KANLARI YERDE KALMAYACAK ANILARI YAŞAYACAKTIR !..

TOPRAK-AĞASI, SERMAYEDAR, KAÇAKÇI, FAŞİST ŞEF GÜN SAZAK CEZALANDIRILDI

(Gün Sazak, cezalandırıldıktan sonra, Devrimci Sol aşağıdaki bildiriye halkımıza ve kamuoyuna dağıtmıştır.)

Yüzyıllardır Türkiye devrimcilerine ve emekçi halklarına kan kusan, dizilerce katliamları tertipleyip binlerce yurtseveri zindanlara sokup, işkencelerden geçiren bu faşist düzenin yetkililerinden faşist şef Gün Sazak cezalandırıldı.

Faşist şef Gün Sazak'ı niçin ölüme mahkum ettik?

Halkımız!...

"Devlet, insanın insanca yaşamını sağlayacak tüm tedbirleri almak zorundadır." Bu sözü biz devrimciler değil, bugün faşist iktidarın sözcüleri Anayasaya koydular.

"İnsanca yaşamak"; kim istemez ki!...

Oysa bugün bizlere sunular nedir? Yüzlerce katliam, yüzbinin üzerinde tutuklu, yüzlerce işkencede sakat kalmış kişi; pahalılık, işsizlik hergün öldürölme korkusudur. Bu mudur devletin bize sağladığı "insanca düzen"?

Evet bir takım insanlar daha doğrusu bir "azınlık" insanca (!) yaşıyor. Mutlu bir azınlık milyonlarca emekçinin açlıktan kıvrınması işkence ve zindanlarda çürümesi pahasına yaşıyor.

Biz komünistler bir avuç azınlığın değil tüm çalışanların, alınteri dökenlerin insanca yaşadığı, hiç kimsenin sömürölmediğı, ölkemizin emperyalizme bağımlı olmadan özgür ve halk demokrasisi ile idare edilmesini isteyen, egemenliğin bir avuç azınlığın değil emekçi halkın elinde olduğı Demokratik halk iktidarı için savaşılan, her gün faşist kurşunlarla canını veren, işkencelere uğrayan zindanlara atılan, Televizyonda, Radyoda ve basında "terörist" dedikleri halk savaşılarıyız.

Evet. Bugün ölkemizde bir terör vardır. ama bu terörü uygulayanlar ve başlatanlar tüm dünyada olduğı gibi ölkemizde de bizler değil bir avuç azınlıktır. Hiçbir devrimci insan öldürme ve silahtan yana deildir. ama sorun milyonlarca emekçi yoksul halkın kurtuluşuysa, bu amaç için herşey yapılmalıdır.

Halkımıza kurşun sıkan, evlerinde rahat vermeyen, her gün devlet desteğıyle yetiştirip halkımıza saldıran faşistlerdir ve onların devletidir. Silahı ve şiddeti seçen onlardır.

Faşizm dünyanın her yerinde ezilen sınıfların işçilerin, köylülerin küçük esnafın haklı mücadelesini engellemek için şiddete başvurmuştur. Faşizmin başarısı için halk kitlelerinin sindirilmesi ve hakkını

arayamaz hale gelmesi için insanların katledilmesi terör altında tutulması tek yoldur. İşte ülkemizde de Hitler ve Mussolini'nin yolunu takip eden faşistler bu yolu izlemektedir.

Faşist saldırıları yalnızca MHP'ye bağlamak yanlıştır. Faşizm kapitalizmin önünde vardır. Ve bugünkü halkın katledilmesini devam ettiren faşist saldırganları bağrında besleyen de bu devletin kurumlarıdır. Bu devletin bir azınlık gücün kontrolünde olmasıdır. İşte bunun için yalnız MHP'yle mücadele kurtuluşu gerçekleştiremez. Asıl sorun mevcut faşist devlet mekanizmasını nasıl yıkacağımız emekçi halk iktidarını nasıl kuracağımızdır.

Reformistler ilk önce şu yolu öneriyor; bu günkü faşist burjuva parlamentosunu ele geçirmek; Ama nasıl?

Hep bildiğimiz gibi seçimler, bir burjuva yutturmacası olarak süregelmekte ve bir avuç sermayedar, tefeci toprak ağası sürekli meclisi elinde tutmaktadır. Emekçilerin değil meclise girmek, aday olma şansları dahi yoktur.

Korkuşmuş parlamentonun burjuva-feodal pisliklerini her gün görmektesiniz. Böylesi bir meclise girmeniz mümkün değil, girseniz dahi gerçekleri haykırıp iktidara gelmeniz imkansız. Kazara iktidara gelseniz bile burjuvazinin ve emperyalizmin silahlı saldırısı karşısında iktidarı nasıl koruyacaksınız. Somut örnek istiyorsanız Şili'ye bakın; dünya devrim tarihine bir bakın; hiçbir yerde egemen sömürücü güçler kendi saltanatlarını kansız terketmemişlerdir. Aksine varlıklarını korumak için çekinmeden milyonlarca emekçi halk kanı akıtmışlardır.

Tablo bu; ezilenler daha çok ezilmeye devam edecek kimse hak istemeyecek ve faşizm arenada istediği gibi at oynatacak.

Peki ne yapmak gerekiyor:

Birakalım ezilen sınıfların iktidar olmasını ve devrim yapmasını; bugün can güvenliğimizi nasıl koruyacağız? Faşizmin saldırganları karşısında yaşamımızı nasıl grantileyeceğiz? Haklı olduğumuzu, haksızlığa karşı olduğumuzu nasıl belirteceğiz.

Faşizmin istediği tek şey var: Faşizmi tasdik edip bir avuç azınlığın borazanlığını yapmak.

EMEKÇİLER-AYDINLAR-YURTSEVERLER!

Faşist terör tüm devlet kurumlarıyla bizlere saldırıyor. Bugün yüzlerce katliam yapılıyor. Yarın için binlercesinin hatta yüzbinlercesinin planları hazırlanıyor.

Tüm bu faşist oyunları bozmak ve faşizmin, biz emekçi halkları ve yurtseverleri emperyalizmin ve başbuğlarının birer robotu olmasını önlemenin temel yolu, faşist teröre karşı "devrimci şiddet" temelinde mücadele etmektir.

Emekçi halklar, sizlere faşist saldırılar ve katliamlar karşısında susmanızı, bağrınıza taş basmanızı öğütleyenler; hergeçen gün faşizmin saldırıları karşısında ürkmemiz, sessizleşmemiz, yakınlarımızın, dostlarımızın birer birer katledilmesi demektir. Bu yol bu davranış yıllardır sizleri etkisi altına almış ve Düzen partileri bir türlü denemekle bitmemiştir.

İşte daha dün umudunuz olan CHP iktidar olduğunda size ne verdiğini bir düşünün.

İşte AP... Zam, zulüm, işkence ve katliam örgütlemekten başka bir amacı olmadığını haykırıyor.

Daha denenecek kalmadı herhalde. Kurtuluşumuz için mevcut faşist devlet meknizmasını yerle bir etmekten başka yol yok.

Bunun için teşkilatlanmak-savaşmak-teşkilatlanmak ve savaşmak zorundayız, başka yol yoktur.

İşte biz devrimciler, faşizme karşı savaşın öncüleri olarak sizlere sesleniyoruz.

CHP tabanındaki tüm yurtseverler, faşizme karşı olanlar: Faşist terörden kurtulmak ve insanca yaşamak için, özgürce düşündüğünü söylemek için faşizme karşı şiddet metodunu kullanmaktan başka bir yol yoktur...

Parti liderlerine ve ileri gelenlerine devlet koruma polisleri ve ruhsat temin ederek hatta zırhlı araçlarla hayatlarını kısmi de olsa güvence altına almaktadırlar. Pekiyi ya siz?... milyonlarca yurt-sever ve emekçi faşist saldırılardan nasıl korunacaksınız nasıl yaşayacaksınız özgürce?...

Tek yol var; faşizme karşı silahlanmak ve örgütlenmek. Bu da yetmez silahın ve örgütün ne için gerekli olduğunu benliğimize kazımalı faşizm vezulmün olmadığı demokratik halk iktidarı için savaşmalıyız.

Devrimci Sol tüm milliyetlerden, halkı ve ememçileri faşizme karşı mücadele silahlanmaya ve devrimcilerin yanında yer almaya çağırıyor.

Halkımız !...

Faşist şef Gün Sazak'ın hareketimiz tarafından cezalandırılmasıyla faşist AP ve MHP devlet güvenlik güçleriyle nasıl saldırılarını gözlerinizle gördünüz yaşadınız.

Faşizmin bu saldırıları karşısında bir dizi sol grup oligarşiyle ağız birliği etmişcesine karşı saldırıya geçti, bu eylem "halka karşı saldırıyı getirmiştir" diye.

Şunu sormak gerekir; Kahramanmaraş'ta yüzün üzerinde insanı faşistler katlederken, devrimciler saldırdığı için miydi acaba? Aksine faşistler planlı olarak hazırlıklarını tamamlamış ve kendilerine en uygun buldukları ortamda halk katliamını gerçekleştirmiştir. Ve Gün

Sazak eylemi faşistlerin planlı katliamlarını bozmuştur.

Bu mantıkta olanların en belirgin ve açığı TKP-TİP-TSİP ve benzerleridir. Sözde silahlı mücadeleyi "savunanlar"la savunmayanlar ilginçtir ki bu eylem karşısında tek cephe olmuştur, "provakasyon" diye...

Sorunun aslı, faşistlerle geleneksel sol arasında kurulan denge-
nin bozulmasıdır. Daha doğrusu genel pasifist çemberinin kırılmasının ileri boyutlar kazanması karşısında şaşkına dönen, yok olacağını sanan kendine güvenemeyen ve faşizme karşı savaşmaya niyetli olmayan "sol"un ifadesidir provakasyon mantığı.

Bu düşüncede olanları yapacakları tek şey vardır. Silahların oligarşiye teslim etsinler ve hiçbirşey yapmasınlar. Daha doğrusu ezilenin hakkını aramasınlar, o zaman faşizme karşı savaşmak diye bir olay da olmaz tabii. Ve faşistlerin saldırması için de bir gerekçe kalmaz.

Soracaksınız...

Faşist şef Gün Sazak'ın cezalandırılması Türkiye emekçi halklarına ne kazandırmıştır diye...

Öncelikle sorun, tek tek insanların yok edilmesiyle devrime ulaşılması değildir elbette. Ama yüzlerce katliam ve işkencenin sorumlusu faşist Gün Sazak gibileridir. Ve savaş, küçükten büyüğe doğru bir gelişme izler. Ve savaş başlatılmadan hiçbir zaman gelişmez, büyümmez. Biz faşizme karşı savaşta şiddet metodunun gerektiğine inanarak Gün Sazak'ı cezalandırdık.

Gün Sazak'la beraber tüm işkenceci ve faşistler korkuya kapıldılar.

- Demirel hükümetinin güçlü devlet ve faşist polisin moral güçlülüğü altı üst oldu.

- CHP'li yurtseverler, faşizmi bir kez daha tanıma fırsatı buldu.

- Katliam ve işkenceleri somut olarak halka gösterdi.

- Tüm demokratlar aydınlar ve halkımız faşizmden çektiğinin hıncı olarak bir "oh" çekti.

- MHP'nin ne denli barışçıl olduğu maskesi "sine-i millet" kararıyla bir kez daha düştü. MHP içindeki it dalaşı da bütün çıplaklığıyla ortaya çıktı.

- Türkiye devrimi mücadelesinde kendini tek yetkili görenlerin nasıl şaşkın ve zavallı oldukları görüldü. Böylesi bir eylemi hiç akıllarından geçirmediikleri için "faşistler birbirini vurdu" ya da "provakasyon" diye ön yorumlar hemen arenayı doldurdu. Çünkü onlara göre faşistler sürekli öldürür ve devrimciler de "kahrolsun" der (!)

- Faşizme karşı gerçekten savaşmak isteyenlerle, istemeyenler bir kez daha kanıtlanmıştır.

- Halkımız faşizmin saldırıları karşısında korumak can güvenliğini

sağlamak için silahlanmak zorunda kalmıştır.

- CHP'li yurtseverler CHP gerici yönetimini sıkıştırmaya başlamıştır.

- Ecevit'in anti-faşist maskesi bir kez daha düşmüştür.

- Faşist Demirel MHP'nin saldırıları karşısında savunamaz duruma gelmiştir.

- Faşizme karşı nötr olanlar faşistlere karşı duyarlı olmaya başlamıştır.

- Tüm işkenceci ve faşistlere iyi bir des olmuş ve her an ölüm korkusuyla yaşama telaşına girmişlerdir.

İşte geleneksel gerici sol'un dilinden düşürmediği "provakasyon eylemi tüm bunları sağlamıştır. Ve savaş geleneksel sol'u ve faşist saldırıların barikatlarını yıkarak kendi öz teşkilatlı partisini ve halk ordusunu mutlaka yaratıp zafere erişecektir.

DEVİRİMCİ SOL

Devrim İçin Savaşmaya Sosyalist Denmez !
(amblem var)

* KAHROLSUN FAŞİST DEVLET!..

* KAHROLSUN FAŞİST ŞEF TÜRKEŞ - GÜN SAZAK -

A. OKTAY- S. SOMUNCUOĞLU!..

* TÜM FAŞİST İŞKENCECİLER CEZASIZ KALMAYACAK!..

* HALKIMIZ FAŞİZME KARŞI SİLAHLAN"..

* KURTULUŞ YOLU FAŞİZME KARŞI

DEVİRİMCİ ŞİDDETEN GEÇER!..

* SAVAŞIYORUZ KAZANACAĞIZ!..

* EMEKÇİ HALKLARIN ZAFERİNİ HİÇBİR GÜÇ
ENGELLEYEMEZ!..

DEVİRİMCİ SOL

EYLÜL/1980/4

12 Mart DÖNEMİNİN İŞKENCECİ BALYOZCU BAŞBAKANI Nihat ERİM CEZALANDIRILDI

(resim var)

İşkencecilere ve faşist teröre karşı mücadele kampanyasının başlangıcında, 12 Mart faşist döneminin başbakanı Devrimci Sol tarafından cezalandırıldı.

Neden Erim cezalandırıldı?

Bugün, AP azınlık hükümetine karşı, işkenceler ve faşist terörle mücadele etmek, 12 Mart döneminin devrimci mücadelesinden ayrı bir şey değil; tersine bir devamıdır. O dönemin işkenceci kadroları bugün terfileri daha da yükselerek yönlendirici olarak işbaşındadırlar. 12 Mart dönemi de tıpkı bugünkü gibi işkencenin meşrulaştığı, hertürlü demokratik hakkın ayaklar altına alındığı, bir dönemdi. Binlerce insan işkenceden geçirilmişti, devrimciler birer birer katlediliyordu. İşkence ve katliam denilince adeta 12 Mart dönemi akla geliyordu. Bugünkü işkence ve terör, işte bu dönemin bir devamıydı. Ve bu dönem devrimciler tarafından, hiçbir zaman unutulmamıştı.

Öte yandan Devrimci Sol'un bugünkü mücadelesi, 12 Mart döneminde savaşı sürdüren THKP-C'nin mücadelesinin bir devamı olarak kabul edilmelidir; örgütsel, politik çizgisi, çalışma tarzı anlayışıyla Devrimci Sol, THKP-C'nin görüşlerini savunmaktadır. Ve bugünkü koşullarda hayata geçirmektedir.

İşte bu nedenle, bugün işkenceye ve faşist teröre karşı mücadele, 12 Mart döneminin mücadelesinin bir devamı olduğu için, 12 Mart dönemi işkence ve faşist terör hareketlerinin bugün daha katmerli bir şekilde sürdürülmesi söz konusu olduğu için Nihat Erim cezalandırıldı.

Nihat Erim'in cezalandırılması, 12 Mart'ın unutulmadığını gösterdi; bu eylem oligarşiye karşı girişilen bir devrimci şiddet hareketiydi. Başlıca özelliği 12 Mart dönemi ve bugünkü dönemi, işkenceleri, faşist terörüyle birleştirmesiydi.

Eylem uluslararası planda yankı yaptı. Devrimcilerin 12 Mart dönemini unutmadiğı ve dönemin başbakanından hesap sorduğunu bütün dünya gördü. Türkiye'de ki burjuva basını bile eylemi bir hesap sorma olarak kabul etti. Evet, hesap sorulmuştu! Oligarşinin yönetimine, işkencelerine ve faşist terörüne karşı psikolojik planda yönelmiş bir eylem olarak, devrimci güçlerin ve halk kesimlerinin sempatisini kazanan, morallerini yükselten bir eylem olarak bir hesap sor-maydı.

Psikolojik olarak oligarşinin yönetim kadralarının oyunları boz-uldu, faşistler planlarını erken hayata geçirmeye çalıştılar. Oligarşinin kendi içindeki çelişkileri şiddetlendi.

Durum böyle olduğu halde, geleneksel sol, rahatı bozulacak korkusuyla tam bir suskunluk içindeydi, ve "Dev-Sol'un örgütsel olarak çökertilmesini" ürkek gözlerle bekliyordu. Onlar sanıyordu ki, 12 Mart dönemi gibi olacak.

insanı "üzən" şey, sol'un bu pasif ve ürkek tavrıydı. Halk sevinç içindeyken, oligarşinin morali bozulmuşken sol sessiz ve ürkek! De-mokrat gazetesi, Nihat Erim'in "kim" olduğunu bile yazmadı! (12 Mart dönemindeki yaptıkları "unutularak" hayatı yazılmıştı!) Demokrat'ın demokratları, 12 Mart'ta hepsi birer birer işkenceden geçen demokrat-ları, 12 Mart'taki anılarını bile yazmadılar. İlhan Selçuk, her zaman Cumhuriyet'teki "pencere"sinde, başından geçen işkenceleri veya o dönemi anlatırken bu defa susmuştu. Aydınlık, burjuva milliyetçi tavrı ile -malum- lanetler yağıdırıyordu, Dev-Sol üzerine.

Haftalık sol yayın organlarında, sözlü konuşmalarda, İGD, HK, Kurtuluş, DY vs. Eylemin yanlışlığından, provokasyonundan, macer-acılığından, CIA'dan kaynaklandığından bahsettiler. Ne yazık!

Fakat bunların hiçbiri önemli değil. Kendi kabuğuna çekilmiş ge-leneksel Sol'un dışındaki geniş emekçi yığınları nasıl karşılıyor ey-lemi? önemli olan bu!

Çünkü devrimi yapacak olan halktır!

İŞKENCELERE ve FAŞİST TERÖRE KARŞI MÜCADELE KAMPANYASI

MHP destekli AP azınlık hükümetinin işbaşına gelmesiyle birlikte, ilericilere, devrimcilere kısaca tüm halkımıza karşı baskı ve terör de giderek yoğunlaştı. Bu saldırıların yönlendiricisi bizzat Demirel'dir.

Türkiye'nin dört bir tarafında, devrimcilerin, emekçi halkın sesinin kısılması için emirleri yağdırıp durdu, hala da böyle yapmaktadır. Demirel hükümeti, halkımıza karşı faşist terörü yoğunlaştırdığı gibi, işkenceleri de meşru bir hale getirdi. Artık, karakollar, 1. Şubeler, askeri hapishaneler, MİT villaları işkencehane haline gelmişti. Askeri tutukevlerinde, faşist subaylar katliam planları hazırlıyor ve uyguluyorlardı, halende bu planlarını devam ettiriyorlar. Davutpaşa Askeri Cezaevinde faşist binbaşının, devrimci tutuklular üzerine ateş açtırması "Normal" bir uygulama haline geldi. Mamak Askeri Cezaevinde de aynı planlar uygulanıyor.

Demirel iktidarı bu şiddet yöntemine neden başvuruyor? Çünkü, Demirel hükümeti, tekelci sermayedarların, bankerlerin ve toprak ağalarının temsilcisiydi. İş başına gelmesinden itibaren onların karlarına kar katmak için çalıştı. Oligarşinin bu saltanatı da ancak kan ve şiddetle devam edebilirdi; Amerika Emperyalizminin çıkarları ancak şiddet yoluyla korunabilirdi.

İşte, işkenceye ve faşist teröre karşı mücadele kampanyası yürütülmesinin koşulları bunlardı. Sanılmasın ki, Kampanyanın sona ermesiyle mücadele duracak; tersine işkence, faşist terör devam ettikçe her günümüz mücadele kampanyasından bir gün gibi geçmelidir. Bu yüzden kampanyaların Başlıca özelliği, mücadelenin ivmesinin yükseltilmesidir.

Kampanya süresince, yüzbinlerce bildiri ve el ilanı dağıtıldı, binlerce afiş yapıldı, pankartlar asıldı. İşkenceci polislere, karakollara, faşistlere yönelik devrimci şiddet eylemleri yapıldı. Bu amaçla kampanya'nın başında işkenceci, balyozcu eski Başbakan Erim cezalandırıldı.

Kampanya, hareketimizin eksiklerini de ortaya çıkardı; kadrolardaki zaafılar tespit edildi, ne derece kitleleri harekete geçirip geçiremeyeceğimizi anladık. Tüm yurttaki sürdürülen kampanya çalışmalarının başlıca zaafı, kampanyanın öneminin yeterince kavranmamasıdır. Halbuki kampanya süresince mücadelenin ivmesinin hız kazanması gerektiğinden, enerjimizin bütününe kampanya çalışmasına sarfetmeliyiz. Önemli olan eksik ve zaaflarımız tespit etmektir, ondan sonra da bu zaafı yenmeye çalışmak. Kampanya da bu açıdan yararlı bir deney oldu.

Aşağıda, kampanya çalışmalarının başlıca şehir ve kasabaları dikkate alarak kısa bir özetini veriyoruz.

Resim var.

İSTANBUL DEV-GENÇ Liseli DEV-GENÇ

Liselerin bulunduğu tüm bölgelerde, yazılama ve afişleme yapıldı. Onbeşbin bildiri dağıtıldı. Otuz pankart asıldı. Kahvelerde, trenlerde konuşmalar yapılmıştır. İki tane korsan gösteri düzenlenmiştir. Devrimci şiddet hareketlerinde, Bakırköyde emekli bir MİT subayı, Etilerde devrimcileri ihbar eden AP Şişli yönetim üyesi bir muhbir, Çağlayan'da polis ekipleri tarandı, bir faaliyet sırasında devrıcilere silahla müdahale eden bir astsubay cezalandırılarak, çeşitli banka şubeleri ve üç zırhlı araba yakıldı; Üsküdar'da bir polisin silahındaki mermiler alındı.

*** İTÜ**

Geniş bir yazılama faaliyeti (çevreye) yapıldı, binlerce bildiri dağıtıldı. On pankart asıldı. Altmış altı otobüs konuşması yapıldı. İki tane korsan gösteri yapıldı, bankalar tahrip edildi. İki mahallenin girişi ve çıkışları tutularak konuşma yapıldı, bildiri dağıtıldı, gösteri yapıp sloganlar atıldı.

*** BEŞİKTAŞ**

Yirmidört pankartasıldı, bunlardan birinde patlayan bomba sonucu dört polis yaralandı. Yazılama yapıldı. İki korkan gösteri düzenlendi. Binlerce bildiri ve el ilanı dağıtıldı.

*** ŞİŞLİ**

Binlerce bildiri, el ilanı dağıtıldı, yazılama yapıldı. Kırkdört pankart asıldı; üç korsan gösteri yapılarak, bankalar tahrip edildi; Uğur Gür'ün markezi yakıldı. Bir faşist'in işyeri bombalandı.

*** AKSARAY**

Binlerce bildiri, el ilanı dağıtıldı, afişler yapıştırıldı. Yazılama yapıldı, kahve ve otobüs konuşmaları oldu. Yirmi pankat asıldı; üç korsanda bankalar tahrip edildi, ayrıca da on korsan yapıldı, faşistlerin üç yeri bombalandı. Ayrıca Mecidiye Karakolu bombalanıp, kurşunlandı.

Bunun dışında Çemberlitaş'da ikiyüz kişilik korsan gösteri yapıldı, jandarmayla çatışma çıktı.

*** BEYAZIT**

Binlerce bildiri ve el ilanı dağıtıldı, afiş asıldı. Yirmi pankart asıldı. Dört banka tahrip edildi. Küçük Pazar karakolu bombalanıp, tarandı. Yirmi kahve konuşması yapıldı. İki faşistlere ait işiyeri bombalandı. MHP-Eminönü yönetim üyesi ve ÜGD eski başkanı kardeşi cezalandırıldı.

* KADIKÖY

Kadıköy Çarşısı içinde bir MİT ajanı cezalandırıldı. (Bu olay basına önce yansıtılmadı, sonra ise CHP delegeesi diye yansıtıldı.) Muradiye karakolu bombalanıp, tarandı. Sekiz korsan gösteri yapıldı. Dokuz pankart asıldı. Üç banka tahrip edilip, pankart asıldı. Binlerce bildiri dağıtıldı. Kahve, otobüslerde konuşmalar yapıldı.

Kutu içinde

topkapı'da silahlı kitlesel gösteri yapıldı

İstanbul-Topkapı'da, işkenceleri proteste etmek için, halkın-işçilerin-gençlerin katıldığı bin kişilik kitlesel gösteri başladığı sırada, polis ateş açtı. Topkapı surlarına pankartlar asılırken, kitlesel gösteri de başladı. Bu sırada, yakında bulunan polis ekipleri ve jandarmalarla devrimci-silahlı gruplar arasında silahlı çatışma çıktı. Çatışmada polis rastgele ateş açtı, halktan insanları kendine siper aldı, bu yüzden gösteri alanında bulunan halktan bir kişi öldü. Devrimcilerin silahlı müdahalesi sonucu bir katliam önlenirken, İbrahim Yoldaş Topkapı gösteri alanında şehit düştü. Talip Yoldaş ise Vatan Caddesinde, G-3'lü jandarmaların taraması sonucu şehit düştü. Yüksel ise ağır yaralandı.

Gösteri sonrası iki gün içinde İbrahim Yoldaş ve halktan bir kişiyi katleden iki polis cezalandırıldı.

Topkapı gösterisi birçok bakımdan devrimcilerin incelemesi gerekli derslerle doludur. Gösteri organizesi, kadroların durumu vs. İncelenmeli, hatalar tekrar edilmemelidir.

HALKIN ÖRGÜTLÜ GÜCÜYLE BİRLEŞMİŞ
DEVRİMCİ ŞİDDET YENİLMEZ !..

mahalli bölgeler

. *GÜLTEPE ve ÇEVRESİ

Binlerce bildiri, el ilanı dağıtıldı, afişler yapıştırıldı. On pankart asıldı. İki tane yüz kişilik korsan gösteri düzenlendi. Jandarmalarla çatışma çıktı, iki jandarma yaralandı. Kampanya şehidimiz Turgut Yılmaz için üç yüz kişilik anma toplantısı yapıldı. Yazılmalarda jandarmalarla altı kere çatışma çıktı. Bir polis cezalandırıldı. Bir faşistin bak-

kalı yakıldı. Sanayi Mahallesiinde bir muhbir cezalandırıldı.

***ÇAĞLAYAN ve ÇEVRESİ**

Yazılıyama,bildiri dağıtımı ve afişleme oldu .Yedi pankart asıldı.Ondört kahvede konuşma yapıldı.İkisi 150 ikisi 60 kişilik dört korsan gösteri düzenlendi.Yazılmalarda jandarmayla dört defa çatışma çıktı,Üç polis yaralandı.Dört muhbir evi kurşunlandı.Bir sine-mada üçyüz kişilik Halk toplantısı yapıldı.

*** MECİDİYEKÖY ve ÇEVRESİ**

Yazılama, bildiri, afişleme yapıldı. Beş kahvede konuşma oldu. Sekiz pankart asıldı. Yüzelli kişilik bir korsan, atmış kişilik bir korsan yapıldı. Polisle üç kere çatışma çıktı, bir polis öldü. Faşistlere ait bir araba tarandı, iki faşist yaralandı.

*** KAĞITHANE**

Yazılama, bildiri, el ilanı dağıtımı ve afişleme yapıldı. Yirmibeş kahve konuşması oldu. Altı pankart asıldı. Yüz kişilik ve otuz kişilik iki korsan gösteri düzenlendi.

*** AVCILAR ve ÇEVRESİ**

Geniş bir şekilde yazılama ve bildiri dağıtıldı. Beş kahve konuşması yapıldı. Otobüslerde konuşma yapıp, bildiri dağıtıldı. Pankart asıldı.

. *CENNET MAHALLESİ

Bildiri dağıtıldı. Yazılama ve altı kahve konuşması yapıldı. Yeşilovada seksen kişilik korsan gösteri düzenlendi.

. *KANARYA

Yazılama, bildiri dağıtıldı, pankart asıldı. Seksen kişilik korsan düzenlendi.

. * SEFAKÖY-HALKALI

Yazılama ve bildiri yapıldı. Afiş yapıştırıldı. Yirmi kahve konuşması gerçekleşti. İki pankart asıldı. Üç kahvede toplantı düzenlendi, konuşma yapıldı.

. * KOCASİNAN

Yazılama yapıldı.

. *KULELİ

Yazılama, bildiri, kahve konuşmaları yapıldı. Yetmiş kişilik korsan yapıldı. İki pankart asıldı. Bir yazılamada jandarmayla çatışma çıktı, bir jandarma yaralandı.

. *PARSELLER

Yazılama yapıldı. Topkapı korsanında devrimcilerin katili bir polis cezalandırıldı. Polisin cezalandırılmasından sonra, polisin bölge üzerindeki baskısı şiddetlendi.

. * ÇİFTLİK

Yazılama, bildiri, afişleme yapıldı.

. *YAYLA

Yazılama, bildiri dağıtımı ve afişleme yapıldı, yedi kahve konuşması oldu. Topkapı korsanında devrimcilerin katili bir polis cezalandırıldı.

. *GÜNGÖREN

Yazılama, bildiri, dağıtımı ve afişleme yapıldı.

. *BLOKLAR

Yazılama, bildiri, afişleme, yedi kahve konuşması yapıldı, pankart asıldı.

. *ZEYTİNBURNU

Çırpıcı, Tepebağ ve Beşevlerde yazılama ve bildiri dağıtımı yapıldı.

. *ESENLER

Yazılama yapıldı, bildiri dağıtıldı. Otuz kahvede konuşma yapıldı. Yüz kişilik korsan gösteri düzenlendi. İki pankart asıldı.

. *BAYRAMPAŞA

Bildiri dağıtımı, yazılama yapıldı.

. *FATİH

Yazılama yapıldı, bildiri dağıtıldı. Yirmi kahve konuşması on otobüs konuşması gerçekleşti. Elli kişilik dört korsan gösteri düzenlendi, dört pankart asıldı.

. *EYÜP

Bildiri ve yazılama yapıldı. Onbeş kahve konuşması yapıldı, bir pankart asıldı.

. *ALİBEYKÖY

Yazılama, bildiri dağıtım yapıldı. On kahve konuşması oldu. İki pankart asıldı.

. *KÜÇÜKKÖY

Yazılama, bildiri dağıtımı ve elli kişilik korsan gösteri yapıldı. İki pankart asıldı on kahve konuşması oldu.

. *OKMEYDANI-HASKÖY ve ÇEVRESİ

Bildiri dağıtımı, yazılama yapıldı. Yazılamlarda üç kere polisle çatışma çıktı. Yirmi pankart asıldı. Bir sinemada konuşma yapıldı. İki-yüz kişilik topkapı korsanında şehit düşen Talip ve İbrahim yoldaşları anma toplantısı yapıldı. İki tane yüzelli kişilik korsan, yüz kişilik iki korsan, üç tane otuz kişilik korsan gösteri düzenlendi. İki muhbirin işyeri tahrip edildi. 1. Şubede görevli bir polis cezalandırıldı.

. *REŞİTPAŞA

Bildiri, afişleme, yazılama yapıldı. Seksen kişilik bir korsan düzenlendi.

. *FERAHEVLER

Kırk kişilik korsan yapıldı. Bildiri dağıtım, kahve konuşmaları oldu.

. *HİSARÜSTÜ

Yazılama, bildiri dağıtımı oldu. İki pankart asıldı. Duvar gazeteleri asıldı.

. * KURUÇEŞME

Yazılama yapıldı, bir muhbir cezalandırıldı

. *PAŞABAHÇE-ANADOLU HİSARI ve ÇEVRESİ

Bildiri dağıtımı, afişleme yapıldı, dört pankart asıldı, yüzelli kişilik bir korsan gösteri düzenlendi.

. *ÜSKÜDAR ve ÇEVRESİ

Bildiri dağıtımı, yazılama yapıldı. Dört pankart asıldı.

. *1 MAYIS

Bildiri dağıtımı yapıldı, iki pankart asıldı, kahve konuşmaları oldu, yazılama yapıldı.

. *ESATPAŞA

Bildiri dağıtımı, yazılama yapıldı, pankart asıldı.

. *İÇERENKÖY-TEPEKÖY

Bildiri dağıtımı, beş pankart asıldı. Yazılama yapıldı.

. *PENDİK-KAYNARCA

Yüzelli kişilik korsan yapıldı. Bildiri dağıtımı oldu. Pankart asıldı. Yazılama yapıldı, faşistlerin kullandığı bir kahve basılarak dağıtıldı.

. *GÜLSUYU

Bildiri dağıtıldı, yazılama yapıldı, Pankart asıldı.

. *YAKACIK

Bildiri dağıtıldı, yazılama yapıldı.

. *TUZLA

Bildiri dağıtıldı, yazılama yapıldı.

. *KARTAL

Bildiri dağıtımı ve yazılama yapıldı.

İŞÇİ KESİMİ

Philips, Rastaş, fabrikalarına bildiri dağıtıldı. Tekfen'de işçiler ziyaret edilip, işkencelerle ilgili konuşma yapıldı. Ayazağa'da iki fabrikaya bildiri dağıtıldı, pankart asıldı, kahvelere bildiri dağıtıldı.

İstinye fabrika bölgesinde bildiri dağıtıldı. Afiş yapıştırıldı. Yazılama yapıldı. Yıldız Porselene bildiri dağıtıldı.

Bomanti fabrika bölgesinde bildiri dağıtıldı, afiş yapıştırıldı. İki pankart asıldı. Yazılama yapıldı. Altmış işçinin katıldığı bir korsan gösteri yapıldı. Likör ve Tekel fabrikalarında bildiri dağıtıldı.

Maden-İş Kolunda :

Sagtel, Vantilatör, Omega fabrikalarında ve çevresine bildiri dağıtıldı. Sagtel ve Vantilatör de toplantılar yapıldı.

Kimya-İş Kolunda :

Üç fabrikada bildiri dağıtıldı, pullama yapıldı. Aksaray'a bir pankart asıldı.

Genel-İş Bünyesinde;Kağıthane sular idaresinde;

Bildiri dağıtma, afişleme, çevreye yazılama, toplantı yapma, pullama. Ömerli Barajında toplantı yapıldı, bildiri dağıtıldı. Afişleme ve pullama oldu. Merkez Feriköy ve Kadıköy sular idaresinde, bildiri dağıtımı, pullama ve afişleme oldu.

Makina Sanayi; Edirnekapı makine ve temizlik işyerlerinde pullama, afişleme, yazılama, pankart asma, bildiri dağıtımına yapıldı.

İETT; Bildiri dağıtma (işyerine ve çevreye) pullama Şişli'ye pankart asma. Afişleme, grup toplantıları yapıldı. Topkapı'da bildiri dağıtma, pullama levente bildiri dağıtma,pullama yapıldı.

Esenler Belediyesinde; Toplantılar düzenlendi, bildiri dağıtıldı. Pullama ve çevreye yazılama yapıldı.

Gıda-İş Kolunda; Yenibosna'daki Uğur ekmek fabrikası ve tüketim kooperatifinde bildiri dağıtıldı, çevreye yazılama yapıldı. İşçilerle konuşmalar oldu. Kuştepe, Taksim, Beşiktaş, Balmumcu, Yıldız'da bulunan örgütlülüğümüz altındaki ekmek fabrikalarına bildiri dağıtıldı. Ayrıca kırk işçinin katıldığı bir işçi toplantısı yapılmış, işkenceler anlatılmıştır.

İnşaat ve Seramik İş kolunda;

Dudullu yapı-merkezinin çevresinde yazılama, bildiri dağıtımı ve afişleme. Ataköy Timlo'da çevreye bildiri,afiş ve yazılama. İTÜ kampüsünde afiş ve bildiri dağıtımı Alibeyköy'de çevre fabrikalara bildiri dağıtımı. Güneşli'de bir inşaat işyeri çevresine bildiri dağıtıldı. Beylikdüzü'ne de bildiri dağıtıldı. İşkencelerle ilgili işçi toplantıları yapıldı.

Sosyal İş Kolunda; Özellikle Migros'larda sınırlı bildiri dağıtımı, pullama. Migros çevresine afişleme, iki işyerinde işçi toplantıları yapıldı. İki adet de pankart asıldı.

Eyüp-Topkapı İşçi Bölgesinde: Pancar Motor fabrikasının içinde ve çevresinde bildiri dağıtılmış, pullama ve afişleme yapılmıştır. Bir tane pankart asılmıştır. Sümerbank'ta içeride ve çevresinde bildiri dağıtımı, pullama ve afiş yapılmıştır. Bir pankart asılmıştır.

Ayrıca Feriköy pazarında 60 işçinin katıldığı bir korsan gösteri yapıldı.

MEMURLAR

Onüç bin bildiri işyerlerine, tren, otobüslere dağıtıldı. Onbeş bin el ilanı dağıtıldı. Afişleme yapıldı. Özel bildirilerde ayrıca dağıtıldı. Altı işyerinde, sekiz servis otobüsünde konuşma oldu. İşyerlerinde ispiertolu

kalemlerle sloganlar yazıldı. Yedi tane bez pankart asıldı. Tüm-Der, TMMOB, Baro ve Tabipler Odasıyla basın toplantısı yapıldı. Tekel genel müdürülüğüne, Belediyeye, işkencecilerin maketi asıldı. Zabıta-lar da, dört bölgede bildiri, pullama, yazılama işlerini yaptılar. İki pank-art asıldılar. Memurlar ayrıca elli kişilik bir korsan düzenlediler, banka tahrip edilip, pankart asıldı.

MÜHENDİSLER

Oda'lara bildiri dağıtıldı, çevreye el ilanları dağıtıldı. Korsan gösteriye katıldılar.

ÖĞRETMENLER

Üçbin bildiri, evlere otobüslere, pazarlara dağıtıldı, afişleme yapıldı. Dokuz bin el ilanı dağıtıldı. Yirmi duvar gazetesi yapıştırıldı. Yazılama yapıldı. Bir banka tahrip edilmiş, kurşunlanmış ve pankart asılmıştır. Ayrıca bir pankart ve Uğur Gür'ün maketi asılmıştır.

(resim)

İzmir-Güzelyalı karakolu Devrimci Sol tarafından basıldı

Kampanya faaliyetinin bir parçası olarak, faşist ve işkence yapılan Güzelyalı karakolu basıldı, polisler nezarethaneye kilitlendi, silahları alındı, işkenceleri protesto eden bir pankart asıldı ve karakol polisler zarar verilmeden bombalandı.

Şaşkına dönen polis daha sonra rastgele operasyonlara girişti ama halkın nefretinden başka birşey kazanamadı.

ANADOLU

* ANKARA

Çalışkanlar-Yenievler:

İşkencelere karşı kampanya faaliyetinde, geniş şekilde yazılama, bildiri dağıtım, duvar gazetesi, pankart asma işlerinin yanı sıra, bir polis ekip otosu yakıldı, bir muhbirin evi dağıtıldı, kampanya sonunda halk to-plantısı yapıldı.

Gültepe: Yazılama, bildiri , pullama, duvar gazeteleri yapıldı; bombalı pankartlar asıldı, kahvelerde konuşmalar yapıldı.

Aktaş-Yenidoğan: Anti-faşist mücadelenin yoğun lduğu bu böl-gede, bildiri, afiş, yazılama, pankart asma işleri yapılırken, faşistlere

yönelik eylemler yapıldı; faşistler tarandı, faşist evler bombalandı.

Telsizler: Yazılama, bildiri, duvar gazeteleri, pullama yapıldı.

Öncüler-Yiğitler: Bildiri, duvar gazetesi, pullama, pankart asma yapıldı.

Ege Mahallesi: Bildiri dağıtıldı, yazılamalar yapıldı.

Nato Yolu : Bildiri, afiş yazılama, bombalı pankartlar asıldı. Ayrıca burada halk toplantıları yapıldı.

Şirintepe: Bildiri, yazılama, pullama ve duvar gazeteleriyle birlikte bombalı pankartlar asıldı.

Abidinpaşa: Bildiri, pullama, yazılama yapıldı, bombalı pankart asıldı. Halka yoğun propaganda yapıldı.

Kuşçağız: Bildiri, pullama, yazılama, pankart asma işlerinin yanı sıra, muhbir ve faşist evlerine yönelik eylemler yapıldı, faşistlerin arabası yakıldı.

Esentepe-Yayla-Yükseltepe: Bildiri, pullama, duvar gazetesi, yazılama sahte bombalı pankartlar asıldı. Yoğun bir anti-faşist mücadelenin olduğu bu bölgelerde muhbir ve faşist evleri tahrip edildi.

Ufuktepe: Bildiri ve yazılama faaliyeti sürdürüldü. Dikmen: Bildiri, yazılama yapıldı, pankartlar asıldı.

Ankara'da mahalli bölgelerin dışında Dev-Genç ve işçi kesimi de bildiri, pullama vs. faaliyetlerini sürdürdüler. Ayrıca Liseli Dev-Genç'de İskitler, Altındağ, Maltepe, Kızılay, Anıttepe ve birçok yerde pankartlar astı. Bunların dışında bir çok yerde de korsan gösteriler yapıldı, bankalar tahrip edildi. Ankara'da toplam dağıtılan bildirimizin miktarı kırkbin'dir.

* ESKİŞEHİR

Eskişehir'de kampanya çalışmaları, bildiri, afiş asma, yazılama, pankart asma faaliyetlerinin yanında, halkla toplantılar yapıldı, konuşuldu. Özellikle Takkalı Mahallesinde yoğun çalışma yapıldı. İşkenceye karşı kampanya olmasına karşın, muhbirlerle yönelik eylemler ağır bastı, bir muhbir cezalandırıldı, iki muhbir dövüldü, silahları alındı ve teşhir edildi. Ayrıca polis ekipleri de zaman zaman Takkalı mahallesine sokulmadı.

* İZMİR

DEV-GENÇ: Yoğun bir şekilde bildiri dağıtımı, afişleme, el ilanı, pullama, merkezi yerlere bombalı pankart asma işleri yapıldı. Kaset yayınlar gerçekleştirildi. Polis noktaları tahrip edildi. Polislerin bulunduğu bir araba tahrip edildi.

MAHALLİ BÖLGELER :

Bornova, Bayraklı, Gümüşpala, Yeşilyurt, Karabağlar bölgelerinde en geniş şekilde bildiri, afiş, yazılama, pankart asma işlerinin

yanında, devrimci şiddet hareketleri de hayata geçti. Otobüs, kahve, sinema konuşmaları yapıldı. Bornova AP binası ve Gümüşpala AP binası basıldı. İçerdekiler bir odaya hapsedildikten sonra, pankart asıldı ve bina bombalandı. Aynı şekilde muhbirlerle karış da yapılan eylemlerde iki muhbir bacaklarından yaralanıp, boyunlarına yafta asılmıştır. Ayrıca 4 faşistin de dükkanı tahrip edildi.

Gümüşpala MHP binası da bombalanıp pankart asıldı. Eylem ekibi çekildikten sonra polislerle karşılaştı, polis kaçtı. Daha sonra ise polis şefi Yılmaz Sezgin, kaçtıklarını örtbas etmek için, rastgele yakaladıkları üç kişinin "terörist" olduğunu açıklayarak kamuoyunu yanıltmaya çalıştı. Yalan dolanla devrimcileri güçsüz göstermeye çalışmaları boşunadır.

Kampanya faaliyeti dışında Güzelyalı polis karakolu da basıldı. Polisler nezarethaneye kitlendi, pankart asıldı ve bombalandı.

Bu devrimci eylemlerden sonra polis yıllardır "başarılı" gözükteğü İzmir'de şaşkına döndü. Rastgele, suçsuz insanları gözaltına aldı, saldırılarını yoğunlaştırdı.

BANDIRMA'da MİTİNG (yanda resim var BANDIRMA Mitingi)

Yurdun çeşitli yerlerinde olduğı gibi Bandırma'da da işkence ve Faşist Baskılar protesto edildi, DEV-SOL, TİP, TSİP, TKP tarafından düzenlenen mitinge yaklaşık bin kişilik devrimci, anti-faşist kitle katıldı. Devrimci sloganların söylendiğı miting, işkence ve faşist baskılar konusunda yörede, anti-faşist kamuoyunda etkili oldu.

Bandırma'daki devrimci mücadele bundan sonra da oligarşinin tüm tertiplerine karşın, anti-faşist kitlenin devrimci saflara kazanılması uğrunda daha da örgütlü bir biçimde sürecektir.

FAŞİZMİN, BASKI TERÖR ve İŞKENCELERİ MÜCADELEMİZİ DURDURAMAYACAKTIR!..

Bandırma DEVRİMCİ SOL Taraftarları

*** MANİSA**

Onbin bildiri dağıtıldı. 8 bin el ilanı dağıtıldı. 500 afiş yapıştırıldı. İki bombalı pankart asıldı. Saruhanlı'nın köylerinde bildiri dağıtıldı, kahve konuşmaları yapıldı.

*** DENİZLİ**

Geniş bir şekilde bildiri el ilanı dağıtımı yapıldı. Afişleme ve bom-

balı pankart asıldı. AP binası kundaklandı ve birçok banka tahrip edildi, işkence yapıldığı bildirilen bir karakol basıldı.

ACIPAYAM'DA; Miting öncesi köylerde bildiri dağıtımı yapıldı, mitingin propagandası oldu. Sonuçta mitinge köylülerin geniş katılımı devam etti. Mitingten sonra da propaganda çalışmaları DY ve CHP'yi teşhir devam etti.

Çameli, Çavdar, Çal, Nihfar: Köyleri de dahil olmak üzere bildiri afişleme el ilanları, duvar gazeteleri yapıldı.

* AYDIN

Aydın'da faşistlerin baskısı bugüne kadar devam ederken devrimci gruplar ise (özellikle DY) hep bunlara seyirci kalmışlar. Sivil faşist baskıya, polis baskısı da eklenince DY sorumluları yakalanmış, devrimciler bu defa da ortada gözükmemeye başlamışlar. Polisin ve sivil faşistlerin baskılarının arttığı Aydın'da kampanya bu açıdan önem taşıyordu, pasifizm çemberi kırılmalıydı.

Bu amaçla da, geniş bir propaganda faaliyetine girişildi. Bildiri, afiş, el ilanı, pankart asma işlerinin yanısıra devrimci şiddet eylemleri de yapıldı. Tariş'te çalışan bir faşistin ve milli Aydın Bankası şefinin evi bombalandı. Korsan gösteri düzenlendi. Köylerde toplantılar yapıldı.

Kampanya faaliyetleri arasında polis baskılarını arttırdı. Nerede "Devrimci Sol" yazısı görse o mıntıkadaki bütün gençleri toplamaya başladı. Kimi yakalarsa Dev-Sol'cuları soruyor.

* UŞAK

Uşak'ta devlet terörü giderek yoğunlaşıyor. Polis, anti-faşist halkı yıldırabilmek için bütün terör yöntemlerine başvuruyor. Evleri basıyor, sokaktan emekçi halktan insanları, gençleri topluyor, mahalleleri arıyor. Karakollarda işkence meşrulaşmış durumda. Böylesi bir durumda devrimci gruplar üzerlerine düşen görevleri yapmıyorlar. Özellikle DY'nin pasifist çalışmasına karşı halkın nefreti güngeçtikçe artıyor. AP adayının seçimlerde kazanması, DY'un bugüne kadar övündüğü Uşak'taki gidişatı anlatmaya yeterdir. Kampanya sırasında Uşak'ta propaganda faaliyetleri yürütüldü. Afiş, bildiri, yazılama, pankart asma vs. Köylerde toplantılar oldu. Sivaslı'da faşistlerle çatışıldı. TİSK binası basılıp bombalandı ve pankart asıldı.

* ANTALYA

7 bin bildiri dağıtıldı, üçbin el ilanı dağıtıldı. Afişleme yapıldı, yazılama yapıldı, üç bombalı pankart asıldı.

* ADANA

Adana'nın Sakarya, Narlıca, Döşeme, Emek, İstiklal, Meydan, Kuruköprü, Hürriyet, Cemalpaşa, Topel, Kanal, Zillidede, Akkapı, Mıdık mahallerinde yazılama, pullama yapıldı, el ilanı dağıtıldı, duvar gazeteleri asıldı. Bez pankartlar asıldı. Devrimci şiddet eylemi olarak işkenceci bir tim de görevli bir polis Sakarya mahallesinde

cezalandırıldı.

* TARSUS

Geniş yazılama, duvar gazetesi, pankart asılması ve korsan gösteri yapıldı. AP'de, faşist MHP'nin çalışmasını yapan ve AP'nin MHP'yle bağını sağlayan Hasan Yavaş adlı bir faşist cezalandırıldı.

* MUT VE ERMENEK

Kampanya ile ilgili propaganda çalışmaları yapıldı

* OSMANİYE

Köylerde dahil olmak üzere yazılama yapıldı, pankartlar asıldı. Faşistlerin çalıştırdığı bir gazino kundaklandı. Osmaniye AP binası bombalandı.

* HATAY İSKENDERUN

Kampanya ile ilgili propaganda çalışmaları yapıldı.

* KARAPINAR EREĞLİ (KONYA)

Yazılama, bildiri, pankart asma ve kahve konuşmaları yapıldı.

* BURSA

Bir süre önce polisin hareketimize karşı sürdürdüğü operasyonlar sonucu birçok arkadaşın yakalanmasından sonra, polis "artık Dev-Sol bitti" diyordu. Ama bunun böyle olmadığını kampanya süresince herkes şahit oldu; polisde ne yapacağını şaşırdı.

Yazılama, pullama kampanya boyunca sürdürüldü. Onlarca pankart asıldı. Zafer, Selamet, Yeşilova, Yeşilyayla, Molaarap mahallerinin herbirinde lastikler yakılarak yollar kesildi ve meşaleli korsanlar yapıldı.

Devrimci şiddet eylemlerinde ise, Yeşilyayla'da faşist diş teknisyeni cezalandırıldı; ışıklar polis karakolu basılarak nöbetçi bekçi etkisiz hale getirilmiş, silahı alınmış ve bombalanmıştır. Ayrıca bir polis noktası tahrip edilmiş, Alacahırka ÜYD binası kurşunlanmış ve aynı yerdeki faşist muhtarlık bombalanmıştır. Çınar'da faşistlerin manav ve terzi dükkanları bombalanmış ve taranmıştır.

Ayrıca MHP Bursa İl yönetim kurulu üyesi ile yanında bulunan faşist bekçi, işyeri basılarak cezalandırılmıştır.

* GEMLİK

Yazılama, pul, afiş, bildiri dağıtıldı ve duvar gazeteleri asıldı. Beş tane meşaleli ve yollar lastik yakılıp kesilerek korsan gösteri yapıldı. Fabrika ve kahvelerde konuşmalar yapıldı.

Faşistler tarafından katledilen Recep Sinan yoldaşın vurulmasında rolü olan bir faşistin evi bombalanmış ve taranmıştır. Gemlik MHP ilçe sekreteri cezalandırılmıştır.

* İZMİT

Geniş bir yazılama yapılmış, binlerce bildiri, el ilanı dağıtılmış, duvar gazeteleri asılmıştır.

Bekirdere'de faşistlerin bulunduğu bir kahvehane tahrip

edilmiştir. Bağdat caddesinde bulunan bir kitapçı dükkanı yakılmıştır. Derince BUD binası tahrip edilmiş, faşistlere ait bir kamyon yakılmıştır. İki korsan gösteri yapılmış ve el ilanı dağıtılmış, pankart asılmıştır.

MHP ve AP gençliğini birleştirmeyi amaç edinen ve İzmir'i merkezi çalışma alanı seçen Hür-Bir binası basılarak, içeride bulunan dernek sekreteri bir odaya hapsedildikten sonra bina tahrip edilmiştir. Derince'de şehirlerarası yolda korsan gösteri yapılmış, aynı anda bir silahlı ekiple faşistlere ait bir tuhafiye dükkanını basarak molotofla yakmıştır.

(RESİM)

DENİZLİ- ACIPAYAM'da, FAŞİZMİ, KIYIMLARI ve PAHALILIĞI PROTESTO MİTINGİ YAPILDI

12 Temmuz günü, Denizli Acıpayam'da tüm demokratik grupların, geniş halk kitlelerinin (özellikle köylülerin) katıldığı, bir miting düzenlendi. Mitinge üç binin üzerinde katılım oldu.

Miting'de CHP'li bir kaç milletvekilinin öncülüğündeki CHP'li grupla halk arasında, tartışma çıktı. Tartışmada CHP'li milletvekilleri yalnız kaldıklarını anlayınca, mitingin kurallarına uymak zorunda kaldılar.

Miting çalışmasına (afiş, bildiri vs.) katılmayan Devrimi Yol, miting günü yaklaşırken "Türkiye'de faşizme karşı mücadelenin bel kemiği biziz" dediler ve en önde yürümeleri gerektiğini iddia ettiler, bu tutarsızlıklarını "kimin önde yürüyeceği tespit için kura çekelim" diye sürdürdüler.

DY, miting sırasında çoğunluğun Devrimci Sol'dan yana olduğunu görünce de, gerekli dersi almış oldu.

Halk düşmanlarının yüreğine korku salan miting, özellikle köylüler arasında sempati uyandırdı.

DEVRİMCİ SOL YOKSUL HALKLA BERABERDİR!...

ACIPAYAM DEVRİMCİ SOL TARAFTARLARI

Gemlik'de miting yapıldı

9 Ağustos günü, işkenceleri ve faşist terörü protesto etmek amacıyla Gemlik'te Devrimci Sol'un düzenlediği bir mitin yapıldı. Mitingte 1000'in üzerinde emekçi, işçi, memur ve kadın vardı. Mitinge Petrol işçileri ve Maden işçileri de pankartlarıyla katıldı. Mitinge Gemlik'te

olumlu bir etki yaptı; halkımıza durmaksızın saldıran devlet güçlerini şaşkına uğrattı.

Gemlik'te, bugün faşist binaların kapıları kilitli olduğu halde, Türkiye genelinde planlanan oyun burada da oynamaktadır. Devlet güçleri saldırmakta, yüzlerce masum emekçi hapishanelere atılmakta, ya da göz altına alınıp işkenceye çekilmekte; ondan sonra da faşistler yerleştirilmektedir. Bu plan Gemlik'te sökmemiştir, sökmeyecektir. Bu açıdan Gemlik mitingi faşistlere iyi bir ders olmuştur.

ÖRGÜTLENMİŞ HALK YENİLMEZ!..

DEVRİMCİ SOL YOKSUL HALKIMIZLA BERABERDİR!...

GEMLİK DEVRİMCİ SOL

(Resim)
GEMLİK Mitingi

* ÇANAKKALE

El ilanı ve bildiri dağıtıldı, bombalı pankartlar asıldı (birinin patlaması sırasında dört polis yaralandı) faşistlere ait iki dükkana patlayıcı madde atıldı. Polisler bunun üzerine panik içinde saldırıya geçtiler, evleri bastılar, suçsuz insanları işkenceye çektiler. Ayrıca Çanak-kale'nin birçok ilçesinde de propaganda faaliyetleri sürdürüldü.

* MALATYA

Haçova, Paşaköşkü, Hasanbey, Zaviye, Çavuşoğlu, Beylerbaşı, Taştepe, Şehitfevzi, Melekbaba, Sarımoğlu, Üst kernek mahallelerinde, yazılama, bildiri, pullama, yapıldı, duvar gazeteleri asıldı. Evlerde halk toplantıları yapıldı, kahvelerde bildiri dağıtımıyla birlikte konuşmalar oldu. Merkezi caddelerde lastikler yakıldı, pankartlar asıldı. Örgütleyici faşist öğretmen Abbas Tali cezalandırıldı. Ayrıca Mehmet Ali yoldaşın ölümünün 40. Gününde ikiyüz kişilik bir halk grubuyla mezarı ziyaret edildi. Hasan Karagöz mezarına kadar da yürüyüş yapıldı.

(Malatya) EVLECİK ve ÇEVRE KÖYLERDE; Yazılama, bildiri pullama yapıldı pankart asıldı. 10'un üzerinde köyde konuşmalar yapıldı.

(Malatya) DOĞANŞEHİR ve ÇEVRE KÖYLERİ; Yazılama, bildiri dağıtımı ve dört köyde konuşmalar yapıldı.

(Malatya) YEŞİLYURT; Yazılama, bildiri ve pullama yapıldı.

(Malatya) BANAZI; Yazılama ve bildiri dağıtıldı.

(Malatya) HEKİMHAN ve HASAN ÇELİK; Bildiri dağıtım yapıldı.

* ARGUVAN

Yazılama, bildir, afişleme, duvar gazeteleri yapıldı. Yirmi köyde konuşmalar yapıldı.

* GAZİANTEP

Yukarı düztepe, Aşağı düzetepe, orta düztepe, Saçaklı, Ünaldı, Karşıyaka, Hoşgör, Boynet, Kaya önü, Yeşilova mahallelerinde, yazılama, pullama, bildiri dağıtımı, kahve konuşmaları yapıldı. Havvaalanı ve TEK'de de bildiri dağıtımı ve propaganda konuşmaları oldu.

Devrimci Şiddet eylemlerinde ise dört faşist cezalandırıldı. Faşistlerin arabaları yakıldı, evleri tarandı, faşistlerin kullandığı benzin istasyonuna baskın yapıldı.

* TOKAT

Dört mahallede konuşmalar ve yazılama yapıldı. Bir faşistin evine patlayıcı atıldı.

* ELBİSTAN-AFŞİN

Yazılama, bildiri ve konuşmalar yapıldı. Ayrıca dört köyde de propaganda faaliyetleri sürdürüldü.

* ELAZİĞ

Fevzi Çakmak, Beyaz Çeşme, Yıldızbağları, Rızayile, Akman bağları mahallelerinde Ve Çarşı'da bildiri, yazılama, pankart asma gibi işler yapıldı. Silahlı korsan gösteri düzenlendi, polis silahlı çatışma çıktı. Fevzi Çakmak'ta muhbir bekçi cezalandırıldı. Kubelli Camii yanındaki faşist bakkal tarandı, bir faşist cezalandırıldı. Çevre sekiz köyde de propaganda faaliyetleri sürdürüldü. Hal köyünde bir faşist cezalandırıldı. (yaralanarak).

* VAN

Yazılama, pullama, bildiri dağıtım yapıldı.

* BİTLİS

Yazılama, bildiri dağıtımı ve pullama yapıldı.

* TATVAN

Yazılama, bildiri dağıtımı ve pullamanın yanında iki banka tahrip edildi.

* AHLAT

Yazılama, bildiri, pullama yapıldı.

* TUNCELİ

Yazılama, bildiri dağıtımı, pullama, köylerinde propaganda faaliyeti yapıldı.

* HOZAT

Yazılama, bildiri, dağıtıldı. Köylerinde de aynı faaliyetler sürdürüldü.

* ÇEMİŞKEZEK

Köyleriyle birlikte yazılama, bildiri ve pullama yapıldı.

* ZONGULDAK

Geniş yazılma yapıldı. Afişler yapıştırıldı. Şablonlar yapıldı. El ilanları dağıtıldı, pullama oldu. Duvar gazeteleri ve pankartlar asıldı.

* EREĞLİ

Bildiri dağıtımı yapıldı. Afişler yapıştırıldı. Duvar gazeteleri asıldı bir faşistin işyeri ve bir banka bombalandı.

*** KARABÜK**

Geniş yazılama, afişleme, el ilanları, bildiri dağıtımı, duvar gazeteleri, pankartlar asıldı. Bir muhbirin evine, polis arabasına patlayıcı atıldı; bir faşist yaralandı.

Ordu Emniyet Müdürlüğü Devrimci Sol Tarafından Bombalandı

Ordu ili, Süleyman Demirel tarafından pilot bölge ilan edilmiş yerlerden biridir.Bu yüzden, Demirel azılı bir faşist emniyet görevlisini buraya vali atamıştır.

Ordu valisi Reşat Akkaya, şimdi halka kan kusturmak için elinden geleni yapıyor.Ordu ilinin kasaba ve köylerini faşistlerin kontrolüne sokmak için, polis ve ordu birlikleri tarafından operasyonlar düzenliyor.

Ordu ilinde dişe, diş bir mücadele gerekiyor.İşte bu mücadelenin bir parçası olarak kampanya faaliyeti sırasında, Ordu ili faşist kadrolarının karargahı emniyet müdürlüğü bombalandı.

ORDU İLİNDE DEVRİMCİ MÜCADELE SÜRECEK!..

REŞAT AKKAYA'dan KATLİAMLARIN HESABI SORULACAK!...

*** KASTAMONU**

Yazılama faaliyeti yapıldı.

*** ARAÇ**

Yazılama, duvar gazeteleri asıldı, bildiri dağıtıldı.

*** KÜRE**

Yazılama yapıldı. Bildiriler ve el ilanları dağıtıldı. Pankartlar asıldı.

*** İNEBOLU**

Yazılama, pullama ve bildiri dağıtımı oldu. Duvar gazeteleri asıldı, faşist Lise Müdürünün evine patlayıcı atıldı.

*** BOLU**

El ilanları, yazılama, afiş, bildiri, pullama yapıldı. Pankartlar asıldı. E.5 karayolunda trafik kesildi, pankart asıldı.

*** KIBRISÇIK-YIĞILCA**

Afiş, bildiri, el ilanları; duvar gazetesi asıldı, yazılama yapıldı

*** GEREDE**

Afiş, yazı, bildiri faaliyetleri oldu. Pankartlar asıldı.

*** SAMSUN**

HK, DY ve Kurtuluş'un pasif çizgisi sonucu durağan bir şehir

haline gelen Samsun'da HK'dan ölen bir arkadaşın cenazesi dahi Devrimci Sol'un insiyatifinde kaldırıldı. Kampanya faaliyetleri olarak, pankartlar asıldı, bildiri, el ilanı dağıtıldı, pullama yapıldı.

* GERZE

Pankart asıldı. Bildiri, yazılama ve pullama işleri yapıldı. Sinop'ta açılacak polis okulu aleyhine imza kampanyası da bu arada sürdürüldü. DY bu platformda teşhir edildi.

* ORDU

Ordu'da mücadeleye Devrimci Sol damgasını vurmaya başladı. Kampanya faaliyetleri olarak pankartlar asıldı, geniş bir bildiri dağıtımı yapıldı. Çevre köylerde de aynı faaliyetler sürdürüldü. Şehir merkezindeki bir cadde de silahlı bir grup yol trafiğe kapatarak "işkencecilerin cezası ölümdür Devrimci Sol" yazılı bir pankart asıldı, yol ateşe verildi; polis bu faaliyetler sırasında yoğun bir saldırı içindeydi.

Ordu Emniyet Müdürlüğü bombalandı. Ülkü-Bir binası da tahrip edildi.

* AYBASTI

Ordu Valisi Reşat Akkaya'nın operasyon bölgelerinden biri olan Aybastı'da bu koşullara rağmen, bildiri dağıtımı ve yazılama yapıldı. Pankartlar asıldı. Köylerinde de aynı şekilde propaganda faaliyetleri devam etti.

* MERZİFON

Burası da özel operasyon bölgesi. Buna karşın, köyler dahil olmak üzere, bildiri yazılama, pankart asma işleri yapıldı.

- DY'ci Demokrat muhabirinin öldürülmesinden sonra yedi faşist meskenin taranması.

- Ülkücü Esnaflar Derneği örgütlenmesinin engellenmesi ve dağıtılması, burada üslenmeye çalışan faşistlerin kovulması.

- Devrimcileri ihbar eden ve aynı zamanda faşist dernek açmak isteyen bir bakkalın kovulması.

Ayrıca faşistlerle çıkan bir çatışmada faşistlerin iki yaralı vermesi, bizden bir arkadaşın yaralanması.

KAMPANYA ŞEHİTLERİ

(Resim)
T a l i p
G ü r d a l
(1960- ...)

(Resim)
İ b r a h i m
K a r a k a ş
(1960- ...)

İşkence ve faşist teröre karşı mücadele kampanyasında, Devrimci Sol'un silahlı kitle gösterisinde, polis ve jandarmalarla çıkan silahlı çatışmada şehit düştüler. Kısa fakat onurlu yaşamları süresince, devrime olan inançları ve kararlı mücadeleleriyle örnek olan Talip ve İbrahim yoldaşlar, Okmeydanı-Hasköy bölgesinde halkın katıldığı gösterilerle anıldılar. Onların katleden iki polis cezalandırıldı.

Talip ve İbrahim, Devrimci Sol'un kararlı savaşçıları olarak mücadelemizde yaşayacaklar!...

Anıları bize önder olsun!...

O s m a n
S Ü M B Ü L (Resim)
(1959-...)

Osman arkadaşımız, Kadıköy Dev-Genç'teki çalışmalarında fedakarlığıyla, alçak gönüllüğüyle kendini kabul ettirmiş bir yoldaşımız. Devrici Sol'un işkencecilere karşı yürüttüğü kampanyanın afişlerini asarken 27 Temmuz 1980 akşamı, oligarşinin resmi köpekleri tarafından pusuya düşürölerek katledildi. Cenazesi, memleketi olan, Adana'nın Haruniye ilçesine bağlı Güllü köyünde kaldırıldı. Cenazesi, birçok demokratik kuruluşun da katıldığı iki bin kişilik topluluk, "Osman'ın hesabını soracağız", "Osman'ın Kanı Yerde Kalmayacak" - Devrimci Sol - imzalı pankart altında mezarlığa kadar yapılan yürüyüş ve saygı duruşuyla sona erdi.
ANISI YAŞAYACAK!...

T u r g u t
Y I L M A Z

Sanayi mahallesinde kampanya faalyeti sırasında kaybettik.

Kısa fakat onurlu yaşamında, faşizme karşı mücadelesiyle, Devrime olan inancıyla, örnek bir devrimci olan Turgut Yoldaş'ı halk bağrına bastı.

Yüzlerce halktan emekçinin katıldığı toplatılarda Turgut Yoldaş anıldı.

Devrimci Sol'un mücadelesinde YAŞAYACAKTIR.

(Resim)

S a l i h B A D E M C İ

Kampanya mücadelesi sırasında 29 Temmuz 1980 günü, İstanbul-Süleymaniye'de GERİCİLER tarafından katledildi. Salih yoldaş, dürüstlüğü, kararlılığı ve devrime olan inancıyla kendini sevdirmiş

Devrimci Sol'un yiğit bir militanıydı. Salih yoldaş'ın katili daha sonra cezalandırıldı. Akıncılara karşı sindirme hareketi yapıldı. Devrim mücadelemizin bir şehidi olarak, anısı Devrimci Sol'un mücadelesinde yaşayacaktır.

(Resim)
YILDÖNÜMÜ

K E N A N A Y D E M İ R

Devrimci Sol'un yiğit savaşçısı Kenan yoldaş, 1979'da Kocamustafapaşa'da, MHP'ye karşı bir eylem sonucunda kaybetmiştik.

Kenan yoldaş, yaşantısı, tavırları, mücadele kararlılığı ve harekete olan bağlılığıyla örnek bir devrimciydi.

Onun verdiği mücadele bu gün daha güçlü daha örgütlü bir şekilde devam ettiriliyor.

KENAN YOLDAŞ DEVRİMCI SOL'UN MÜCADELESİNDE
YAŞAYACAK!...

ANISI HER ZAMAN BİZE ÖNDER OLACAK!...

Sadrettin UĞURLU

İstanbul 1 Mayıs Mahallesinde, lokantacılık yapan devrimci kardeşimiz Sadrettin Uğurlu 28 Ağustos günü öldürüldü.

1 Mayıs mahallesi halkının mücadelesi şimdi daha güçlü bir şekilde sürecek.

ANISI MÜCADELEMİZDE YAŞAYACAK!...

(resim)
BARBAROS
KADIOĞLU

Kırşehir'de Çarıklı Çiftliğinin polis-jandarma tarafından basıldığı gün savunmasız bir şekilde polis ve jandarmanın açtığı ateşle öldürüldü.

ANISI MÜCADELEMİZDE YAŞAYACAK!...

(Resim)	(Resim)	(Resim)
FATMA ÖZÇELİK	YUSUF TECİM	ADEM TECİM
(1945 ...)	(1925 ...)	(1941 ...)

31. 7. 1980 Perşembe günü Aybastı Kabataş'ta halk düşmanı faşist canilerce katledildiler.

Anıları faşizme karşı mücadelede ve halkımızın kalbinde yaşıyor.

Nuri Aslan ve Metin Köse

12 Ağustos Salı günü trafik kazasında can verdiler. Yoksul halkın yanındaki mücadeleler unutulmayacak.

(Resim)

Şükran KURU

Şükran Yoldaş'ı Konya'da anti-faşist mücadelede yitirdik.

ANISI YAŞAYACAK!...

KARABÜK'TE DEVİRİMCİ MÜCADELE YÜKSELİYOR!

Zonguldak'ın ilçelerinden birisi olan ve demir-çelik fabrikasıyla yoğun bir işçi potansiyeline sahip olan bu büyük ilçede faşistler etkin durumda görünüyorlar. Faşistlerin Çelik - İş sendikası, Demir- Çelik'te ve buradaki haddehanelerde toplu sözleşme yetkisini alarak işçilerin ekonomik mücadelesini de denetime almış durumda.

Faşistlerin gücünü abartarak bunu mutlaklaştıran, iyice pasifizmin batağına batan siyasetlere, Devrimci Sol olarak nasıl mücadele edileceğini, devrimci şiddetin ülkemiz koşullarında temel mücadele olacağını gösterdik. Ve aynı zamanda geniş kitlelere, yapılan devrimci şiddet ve bu temel üzerinde propagandayla faşistlerin kof yapısını, onların da gerileyeceğini gösterip devrimcilere güven ortamını sağladık. Faşist saldırıların olduğu mahallelerde artık halk devrimcilere doğrudan yardım edebiliyor. Oportünist DY ve "sol" geçinen gurupların silahlı mücadele anlayışının da nasıl olduğunu gördük: Halkın direnme eğiliminin arkasına saklanmak(!)

Genelde saptanan tespitlerin hayata geçirilmesinde kampanya ile birlikte yoğunlaşan ve Karabük'ün özel çelişkilerinin değerlendirilmesinde gün geçtikçe mesafe katediyoruz ve günlük pratik faaliyetlerin kurumlaşması, faşistlerin cezalandırılması, odakların dağıtılması, halkın can güvenliğinin sağlanması ve ajitasyon propaganda çalışmalarını çok yönlü örgütlü biçimde hayata geçirmeye çalışıyoruz.

Oportünist-Revizyonist siyasetlerin derinleşen bunalım koşullarında içinden çıkamadıkları, ne yapacaklarını şaşırtdıkları durumlar, bizim için, mücadelemizdeki çizgimizi netleştiren, mücadelemizi geliştiren yani sınıflar mücadelesinin günümüzdeki yansımasıdır.

**HALKIN ÖRGÜTLÜ GÜCÜYLE BİRLEŞEN
DEVİRİMCİ ŞİDDET YENİLMEZ!...**

**DY'un 36. Sayısında.
Ercan Gündoğdu ile ilgili haber**

(Küpür resmi)

Küpürün içeriği:

İstanbul Tıp Fakültesi öğrencisi
devrimci kardeşimiz 5 Mayıs
günü Aybastı'da faşist
katillerin alçakça saldırısı sonucu
öldürüldü. O faşizme karşı
halkımızın gönlünde yaşayacak.

Ercan
Gündoğdu'nun
ölümü ve
Devrimci Yol'un
istismarı

Bilindiği gibi Devrimci Sol hareketinin kararlı bir savaşçısı olan Ercan Gündoğdu, 5 Mayıs günü faşistlerle çıkan bir çatışmada katledilmişti. Ercan'ın ölümü üzerine tüm Karadeniz şeridindeki devrimciler ve halk, bu katliamı lanetledi. Demokrat gazetesine günlerce ilanlar verildi. İlçe ilçe, köy köy olay nefretle karşılandı. Bu durumda DY'nin tavrı ise ilginç olmuştur.

Devrimci Yol 36. Sayıya kadar, yalnızca kendi kadro veya sempatizanlarının ölüm haberlerini yayınlayan DY 36. Sayıda tavır değiştirmiş, sanki faşizme karşı mücadelenin önderi kendisiymiş gibi ki kendilerini öyle görüyorlar- faşistler tarafından katledilen diğer devrimcilerin de resimlerini yayınlamıştır.

Birincisi, DY böylesi bir hakkı kendisinde nasıl görüyor, bunu açıklamalıdır. Pratikte "Dev-Sol'cuysa, boşverin faşistlerle çatışsınlar" diyen DY'nin devrimcilerin ölümüne sahip çıkması samimi değildir.

İkincisi, 36. Sayıda DY, şehit düşen iki Birikim yanlısını ölüm haberlerini "Birikim taraftarı" olarak verirken, neden Devrimci Sol'un savaşçılarından biri olan Ercan Gündoğdu'nun "kim" olduğunu yazmamıştır?. Evet neden? Ortada bunu belirtmemek için bir sebep var mı? Eğer Dev-Sol'a düşmanlığın bu kadar ileriye, ölen Dev-Sol'cuları da derginde yazmaya ne hacet var?

DY'nin bu tavrı kasıtlıdır, istismardır. Tüm Karadeniz şeridi boyunca nefretle karşılanan bir olayı Ercan'ın Dev-Yol'cumu, Dev-Sol'cu mu olduğunu muğlaklaştırmak istemiştir. Böylesine basit hesaplar peşinden koşan bir siyaset halkın nefretinden başka birşey kazanamaz.

ERCAN GÜNDOĞDU MÜCADELEMİZDE
YAŞAYACAKTIR!...

Kemal Türkler'in cenazesi, onbinlerce emekçinin katıldığı anti-faşist bir gösteri oldu!

12 Mart'ın işkenceci-balyozcu başbakanı Nihat Erim'in cezalandırılmasından sonra devrimcilerin lehine oluşan sempatiyi boşa çıkartmak için faşistler de misillemeye girişti. Kamuoyu tarafından tanınan, Türkiye Maden-iş başkanı Kemal Türkler işte bu yüzden hedef seçildi.

Kemal Türkler'in katledilmesinden sonra, Türkiye çapında Maden-İş üyesi işçiler işi bıraktı. Direniş yaygınlaşma göstermesine rağmen, DİSK'in aslında teslimiyetçi olan tutumu yüzünden, işçilerin direnişi bir noktada kaldı. Halbuki Türkiye çapında direniş daha canlı, geniş tutulabilir, hayat tamamen durabilirdi. Ama bürokrat bir sendikacılık anlayışından, başka birşey beklemek mümkün değildi.

Devrimci İşçi Hareketi, Kemal Türkler'in katledilmesinden sonra, Migros işyerlerinde, Genel-iş bünyesinde, İnşaat, Kimya, Maden-iş kollarının birkaç işyerinde, bir günlük iş bırakma eylemi yaptı.

Kemal Türkler'in cenazesi de bir anti-faşist gösteriye dönüştü. Onbinlerce işçi, memur, öğrenci, emekçi gösteriye katıldı. Cenazeyi bile DİSK yöneticileri Sıkıyönetimle pazarlık içinde yaptılar. Elinde K. Türkler'in DİSK tarafından basılı resmi olmayan kişiler cenazeye alınmayacaktı, pazarlığa göre. Ama bu yöntem sökmedi. İşçiler, emekçiler jandarma tarafından konulan engelleri tanımadan cenazeye katıldı.

Cenaze töreninde DİSK'e bağlı işçilerden sonra, Devrimci Sol beş-altı bin kişiyle çoğunlukta idi. Kurtuluş ve DY gurupları küçük guruplar halindeydi.

YAŞASIN İŞÇİLERİN FAŞİZME KARŞI DİRENİŞİ !...

(Yazının yanında Cenaze resmi var)
Resim alt yazısı: Kemal TÜRKLER'in
cenazesine onbinlerce emekçi katıldı.

Küre ve devrimci mücadele

Etibank ve Karadeniz Bakır İşletmelerinin bulunduğu, hemen tüm köylerinin ormancılıkla geçindiği küçük bir ilçe olan Küre'de Devrimci Sol dışında bir siyasetin yoğunluğu söz konusu değildir.

Demokrat bir yapısı bulunan Küre, sivil faşistlerden olması da, kurumlaşmış devlet teröründen nasibini almaktadır. Devlet kurumları aracılığı ile sürdürülen sürgünler, işten çıkarmalar, birbirini izlemekte Sarı sendikanın elinde bulunan Etibank ve Karadeniz Bakır işletmelerinde işçiler anti-demokratik uygulamalar altında ezilmektedir.

Bununla yetinmeyen, bir avuç sömürücü, bir kaç orman kaçakçısının desteği ile sivil örgütlenme içinde çalışmalar yapılmaktadır. Bunun bir örneğin dışardan getirilen faşistlerin çömezleri ile ortaya çıkarak propaganda çalışmalarına başlamasında halka saldırmasında gördük.

İlçenin merkezinde çıkan çatışmada bir faşist vurularak ağır yaralandı, diğer faşistler kaçırıldılar.

Bizler Devrimci Sol olarak faşistlerin çekilip gittiğinden çok, bunların destekçilerine, sömürücülere, orman kaçakçılarına karşı daha çok mücadeleyi hedefliyoruz. İşçilerin, yoksul orman köylüsünün mücadele içerisinde bilinçlendirilip örgütlenmesi önümüzdeki görevlerdir.

Bu hedefler doğrultusunda kampanya çalışmalarını yoğun tutarak ve programlı bir şekilde ele alarak sömürücüleri, işkencecileri teşhir ederken, köylere gidilerek mücadele içindeki yerleri anlatıldı ve faşist örgütlenmelere karşı uyanık olmaları uyarıldı.

Oligarşinin Küre üzerinde oynamak istedikleri oyunları bozacağız derken kof bir örgütlenmeyle kendimizi avutmayacağımız, sınıfsal temelde örgütlenmeye gitmenin gerekliliği bilincinden yola çıkıyoruz.

YAŞASIN DEVRİMCİLERİN KARARLI MÜCADELESİ!...

YOLUMUZ ÇAYANLARIN YOLUDUR!...

KÜRE DEVRİMCİ SOL

MERZİFON'da OLİGARŞİNİN MEZHEP FARKLARINI KULLANARAK OYNADIĞI OYUNU BOZACAĞIZ!

Egemen sömürücülerin "böl-yönet" taktiği, son dönemlerde Alevi-Sünni yurttaşlarımızın birlikte yoğun yaşadığı Amasya Çorum-Tokat çevresinde tezgahlanan oyunlarda görülüyor.

Merzifon özelinde ise Alevilerin yoğun olduğu mahallelere faşistler genç-yaşlı demeden saldırıya geçiyorlar, camii minarelerinden halka ateş açıyorlar. Gün Sazak'ın cezalandırılmasından sonra gelişen olaylarda, Maraş benzerleri yaratmak için katliam girişimlerinde bulunuyorlar.

Devrimcilerin din, millet, ırk farklılıklarında olduğu gibi mezhep farklılıklarında da yapacağı çalışmalar açıktır. Bu farklılıkları kullanan, birbirine kışkırtan, onları sömüren ezen ortak düşmana karşı, oligarşiye ve kurumlarına, ideolojisine karşı mücadele etmek.

Ancak Oligarşinin politikası, faşistlerin, sunnileri, alevilerin karşısına getiren çabaları sonucu devrimcilerin ajitasyon, propaganda çalışmaları sınırlandırılmaktadır. Alevilerin göçe zorlandığı sunni mahallelerde faşistlerin denetimi devrimcilerin çalışmalarını engelliyor. Bu durumda kolaycı siyasetlerin yaptığı gibi salt Aleviler içinde bir çalışma temel almak devrimci bir çalışma olamaz.

Faşist G.Sazak'ın cezalandırılmasından sonra faşist saldırılar karşısında pratikteki tutarlı tavrıyla hareketimiz büyük gelişim gösterdi.

Halkın can güvenliğinin sağlanmada ve faşistlere devrimci şiddetle vurmak yolunda atılma adımlarla Merzifon'da süratle insiyatifi toparlayarak iradi hareketlerimizi daha istikrarlı kılabiliriz. "Yaşasın Direnişimiz" teraneleri dillerinden düşmeyen HK ve DY'ciler ise dağılan potansiyellerini, pratiğin gerisinde seyreden mücadele anlayışlarını düşünüyorlar.

Gelişen mücadele süreci bize şunu öğretiyor ki kitlelerle sıkı ilişkiler içinde olan, can güvenliğinden ekonomik sorunlara kadar çözüm arayan bir hareketin yenilmesi zordur. Halkın birçok konudaki desteği eskiden aşamadığımız sorunları aşamamıza yardımcı olurken, hareket serbestisini sağlayarak mücadele çizgimizi sağlayarak mücadele çizgimizi uygun koşullarda sürdürebiliyoruz. Yine kitle ilişkilerimiz içerisinde daha önce az olan, köy ilişkileri ortaya çıktı ve bizim, bu temel alanda örgütlenmeye ağırlık vermemize yol açtı.

Sonuçta; Yapılan devrimci şiddet eylemlerinin niteliği ne kadar artarsa, o oranda bir kitle ilişkisinin de kendini gerektirdiği açıktır.

Oligarşinin Merzifon Üzerinde Oynadığı Oyunları Bozacağız!...

Faşistler, Halk Düşmanları Cezasız Kalmayacak!...

Alevi-Sünni bir olsun, Faşistler Defolsun!...

Halkın Örgütlü Gücüyle Birleşmiş Devrimci Şiddet

Yenilmez!...

Merzifon DEVRİMCİ SOL

P E R T E K Jandarma Karakolu

DEVİRİMCİ SOL tarafından basıldı

Tunce'lide sivil faşist hareketin olmadığı, fakat resmi devlet terör ve baskının yoğun olduğu bölgelerden biridir. Özellikle bu bölge jandarmasının arama tarama hareketinin her gün yoğunlaşarak sürüp gittiği yerlerden biri durumundadır. Karakollarda köylere olmadık hakaretler, dayaklar atılmaktadır. Öyle ki; bir jandarma üstteğmeni yanına aldığı bir kaç askerle köyleri basmakta, devrimci vurmakta ve bu yaptıklarıyla da övünmektedir. Yöre halkı Dersim Katliamının verdiği korku ile jandarmaya karşı çekinmekte ve jandarmaya rastlamamak için yollarını bile değiştirecek kadar ondan korkmaktadır.

Bir sürü siyasetin cirrit attığı, gövde gösterisi için olmadık yollara başvurduğu, olmadık zamanlarda ise bir birlerine karşı acımasızca silah kullandıkları bu yörede bizim tavrımız oportünist ve milliyetçi siyasetler gibi olmayacağı açıktı. Tavrımız hem halktaki bu korku ve yılgınlığı yok edecek hem de sol içi çatışmayı durduracak muhtevada olması gerekti.

Bu düşünceden hareketle Pertek Dere nahiyesi jandarma karakolu hareketimiz tarafından basıldı. Karakoldaki 12 er ve bir başçavuş teslim alınıp elleri kolları bağlanarak silahlarına el konuldu. Erlerden biri direnince birkaç ihtardan sonra cezalandırılmak zorunda kalındı. Saatler sonra haber alan güvenlik güçleri harekete geçti ve havadan helikopterler yerden diğer güçleri ile dağlar taşlar arandı-tarandı. Yoksul köylüler tarlalardan, köylerden toplanıldı. Oligarşinin gözdağı vermesi gerekiyordu. Sıkıyönetim komutanı günlerce açıklama yapacak cesareti bulamadı. İlk defa orduya yönelik baskındı bu. Köylüler daha sonra serbest bırakıldı. "Şühpe" gördükleri birkaç kişiyi gözaltına aldılar. Ancak o zaman gazetelere Pertek baskını olduğunu ve yapanlardan birkaçının tutuklandığından bahsedildi. Tutuklananlar olayla yakından uzaktan ilişkisi olmayan kişilerdi. Ama oligarşinin, sıkıyönetimin, güçlü göstermek için buna ihtiyacı vardır.

Ya oportünist siyasetlere ne demek lazımdı. HK, Partizan, DHB, DY gibilerine. "Bu MİT'in işidir, provakasyondur, maceracılıktır" gibi teranelerle devrimcilik adına oportünizm oligarşi ile birlikte harekete geçti.

"Askerin arama, taramalarına karşı köylüleri koruyabildiniz mi?". "bu köylüler Dev-Sol yüzünden baskı gördü" "niye etrafın ablukaya alınmasına göz yumdunuz, hepsi çatışmalılardı niye dağlarda seyyar geziyorlar?" vs. Dünyanın hiçbir daha işin başındayken düşmanın güçlü olduğu yerlerde devrimciler düşmanla açık ve karşılıklı savaşa girmezler. Askeri vur-kaç taktikleri, psikolojik yıpratma, propaganda ve

düşmanı teşhir yöntemlerini kullanarak ve binlerce böyle küçük zaferler kazanarak küçükten büyüğe gelişip düşman ordusu fizik ve moral olarak yıpratılır. Bu şekilde eylemler küçükten büyüğe geliştikçe geliştikçe ve düşmana karşı daha güçlü olduğumuz yerde savaşı kendi inisiyatifimizle sürdürür ve açık olarak düşmanla çatışmaya gireriz. Aslında DY, HK, Partizan'ın asıl derdi köylüler ve halk değil, kendileri. "Bu yapılacaksa niye kendilerine haber verilmemiş" tedbir almak için. Doğrusu, devrimcilik adına çok gülünç oluyorlar. Birşey yaparken onlara mı danışmalıyız? Hergün herşeye hazır değillerse suç bizdemi, yoksa örgütlülüklerindemi? İlk günler halkta, oportünist bayların yardımı ile tereddüt ve şaşkınlık vardı. Daha sonra oligarşinin öyle gözlerinde büyüttükleri gibi çok güçlü olmadığını görünce eylem sempatiye dönüştü.

ZAFER SAVAŞANLARIN

OLACAKTIR!...

Tunceli'den Devrimci Sol Taraftarları

Karadeniz Bölgesinde faşist plan ve Sol'un durumu

Karadeniz Bölgesi (*) ülkemizde faşist saldırıların sistemli bir şekilde geliştiği bir ortamda önemli bir halkayı oluşturuyor. AP azınlık hükümetiyle yoğunluğu iyice artan faşist saldırı ve katliamlar, peşinden gelen faşist demagoji halk katmanları üzerinde bir takım değişik eğilim ve tavırlar yaratmıştır. Devrimcilerin faşist demagojiyi bertaraf edemedikleri, saldırıları geri püskürtemedikleri yerlerde halk üzerinde kadercilik, devrimcilere güvensizlik, yılgınlık.. gibi eğilimler yaratırken, alternatif devrimci örgütlenmelerin bulunduğu, ülkenin somut analizinden kaynaklanan M-L mücadele çizgisi üzerinde Devrimci Şiddetin uygulandığı, kitleye pragmatist bir yaklaşımla değil mücadele ve örgütlenme açısından yaklaşıldığı birimlerde ise faşist demagoji pratikte iflas ettirilerek, halka bizzat güven verilerek eylem alanı açılmakta, hareket serbestisi sağlamakta, halkın "kendi davası"nı anlaması mümkün olabilmektedir. İşte bizler, oligarşinin "pilot bölge"si olarak adlandırabileceğimiz Karadeniz Bölgesi operasyonlarında, yukarıda değindiğimiz iki eğilimi de görebiliyoruz..

Devrimci mücadelenin yoğunlaştığı, halkın örgütlü gücüyle devrimci şiddetin kaynaştırılmaya çalışıldığı birimler ile "devrimciliği" kimseye bırakmayan "merkezi" siyasetlerin mücadeleden çekildiği birimler, doğurdukları sonuçlar ile de iç içedir, Karadeniz bölgesinde.

Bunun böyle olması bir yerde aynı siyasi çizginin farklı birimlere göre değişen mücadele anlayışlarından kaynaklanmaktadır. En bariz olarak DY'de gördüğümüz bu durum "Statüko"cu anlayış olarak özetlenebilir. Başka bir deyişle " Elindekileri koru, fakat saldırı olursa cevap ver" anlayışı bugün ülkemiz arenasında Anti-Faşist mücadelenin tipik oportünist çizgisini oluşturuyor. Bir yandan tüm olanakları atıl tutarak "aman baskı gelir" diye birşey yapılmıyor, diğer yandan saldırılarda kendini savunmaya "Yaşasın direnişimiz, mücadelemiz" deniyor!

Günlük gelişmelere göre çizilen bu oportünist mücadele çizgisine sahip olan siyasetler tası tarağı toplayıp, çok ileri günler için sakladıkları "sağlam mevzilerini", "kurtarılmış bölgelerini" terkedip gidiyorlar.

Devrimle çakışan anti-faşist mücadelenin öneminin bu denli ağırlaştığı bizim gibi yeni sömürge ülkelerde, Devrim anlayışı ve Çalışma tarzının 3. Bunalım dönemi özellikleriyle M-L tesbiti sonucunda, bütün bir faşizm ve anti-faşist mücadele anlayışı ortaya çıkar. Bunun da yolunun Silahlı Mücadeleden geçtiği açıktır.

Hala faşizmi tırmandıran, giderek TİP'ten farkı kalmayan. KSD, Silahlı mücadeleyi savunur görünürken yaygın-legal ilişkilerin, barışçıl ortamda sağlanan gelişmelerin en güzel (!) örneğini veren DY, bol, bol gevezelikleri dışında mücadeleden haberleri olmayan HK ve TİP, TSİP, TKP.. gibi siyasetler.

İşte Karadeniz Bölgesinde, yıllardır çalışma yapan siyasetlerin genel anlayışları doğrultusunda, halkın devrimci duygularını kullanarak, geçmişin sempatisine dayanarak oluşturulan kendilğindenciliğin bütün özelliklerini taşıyan "örgütlenmeler" söz konusu. Elbette bu örgütlenmeler uzun vadeli olamazdı, hele hele halen süren Karadeniz operasyonunda olduğu gibi baskı koşullarında hiç yaşayamazdı. Üzülerek belirtmemiz gerekir ki nitekim de öyle oluyor.

Bütün bu eleştirilere, dışarıdan bakmayan - ve buna niyeti olmayan- mücadele içinde devrimci alternatifi oluşturma, iddiasında olan siyasi prspektifle yaklaşıyoruz.

NEDEN KARADENİZ BÖLGESİ ?

Oligarşinin ülke genelindeki devrimcilere yönelik operasyonunun bir parçasını oluşturan Karadeniz Bölgesinde ,devrimcilerin de iradesin dışında sınıflar mücadelesinin ivmesi ileri fırladı. Ve Karadeniz'in birçok biriminde halkın "can güvenliği " çözülmesi gereken en önemli sorun olarak karşımızdayken, ayın koşullar silahlı mücadelenin zeminini, halkın silahlanmasını da birlikte getirir.

Devlet güçlerinin yoğun baskı ve terörünün sadece Türkiye

Kürdistan'ında ait olduğu, diğer yerlerde bunun olmayacağı özellikle "Kürt Solun"a ait bu düşünce de mahkum oluyor. Her an, devrimcilerle resmi devlet güçlerinin karşı karşıya çatışabildiği bu ortam, birden ülkede mücadelenin ivmesini tırmandırmıştır.

Bölgesel ve mezhep çatışmalarının kısa sürede -belli ölçüde- geçici de olsa durgunlaştığı bir evrede. Faşizmin yüzünün de daha açık görülebildiği, devlet terörünün yoksul köylük üzerindeki baskının memnnununiyetsizliği - gittikçe gelişen- silahlı hareketlerin varlığı (kendiliğinden ve iradi) mücadeleyi geriletmek şöyle dursun sürekli yoğunlaştırıyor.

Dar bir sahil şeridi ve hemen arkasından yükselen dağ sıraları ile gerilla savaşına, çok elverişli bir coğrafi yapısı, yüksek kesimlerde yoksul köylülüğün, sahil şeridinde küçük -üreticilerin sosyal yapısı, halkın demokrat geleneği ve THKP-C mücadelesinde yeri olan Ünye'si ve Fatsa'sı ile Ordu, bu mücadelenin etkisi gibi nedenler ve halkın silahlanmaya eğilimi, mücadeleciler, yapısı, jeo-politik vs. gibi nedenlerle kesinlikle kontrol altına alınması gerekli bir yerdi.

Ve oligarşinin Kdz. üzerindeki politikası, mücadelenin gelişmekte olduğu Samsun üzerinde bir sene öncesinde "Hassas Bölge" ilan edilmesi şeklinde görölüyordu. Sivil-resmi faşist güçlerin aleni birlikte saldırıları tüm halka yönelmişti.Ve arkasından halkın bilinçlenmesi seviyesinin geliştiği (en son Fatsa ve Aybastı) birimlere doğru seyreden bir saldırı politikası görüyoruz.

Başlangıçta sivil faşist örgütlenmelerin görece olduğu sahil şeridinde süratle faşistler halkı sindirerek yeni bölgeler elde ettiler. Ve devrimciler burayı terkederken hiçbir vicdan azabı dahi duymadılar.

Bu bölgenin devrimcilerden arındırılarak olduğu gibi faşistleştirme politikasını, Kdz. Bölgesinin bitişinde yer alan Alevi-Sünni çatışmalarının sürekli kışkırtıldığı şehir ve kasabalarla birlikte değerlendiresek daha iyi anlarız. Sahil şeridinin hemen gersinde yer alan Merzifon, Suluova, Amasya, Tokat, Nikar, Reşadiye, Çorum, Sivas, Yozgat.. gibi yerler bugün her an patlamaya hazır, faşist oyunlara açık yerler. Mücadelenin, mezhep çatışmaları şeklinde ortaya sürülen faşistlerin saldırılarından başka bir şey olmayan seyri gerçekten ülkenin mücadelesine önemli gelişmeler getiriyor.

Elbette egemen sınıflar bu tip yerlerde "Böl-Yönet" politikasını uygularken, doğru alternatifli yaklaşacak olan devrimcilerin bağıını koparmalıydı. Oligarşi de biliyor ki, devrimcilerin örgütlülüğü altında bu oyunlara baş vuramayacak.

Bu konuda vereceğimiz örnek soruna büyük ölçüde açıklık getirecektir. Sunni ve Alevi halkın birlikte yaşadığı yoksul köylülük sınıfsal temelinde ve devrimci örgütlülüğün bulunmadığı çok az örgütlü olduğu Reşadiye, Bereketli, Mesudiye giderek Tokat, Niksar ve daha

içerilere doğru bir gelişimi- devrimciler açısından- sınıfsal temelde olmayan çelişkiler engellenmektedir.

Hareketimiz açısından kırsal alanın temelliği ve gerilla mücadelesinin yaygınlaştırılması, uzun vadeli tespitlerine paralel olarak yapılan çalışmalarda, suni olarak yaratılan "Aybastı-Reşadiye". "Ordu,Tokat", "Kilci-Canikli" gibi tamamıyla bölgesel ya da "Yayla meselesi" gibi çelişkilerle devrimcilerin ilişkileri kesilmek istenmiştir. Bu konuda MİT'in programı doğrultusunda yapılan çalışmalar belli ölçüde başarılı oluyor. 30 Mart günlerinde "Aybastı'lar Reşadiye'yi basacak" şeklinde asılsız haberlerle halkı ayaklandıranlar, hoparörlerle komünistlerin (Aybastı) ırza geçtiğini yayan anti-propagandalar yaylalarda hırsızlık yapmalar hep bunlara yönelik oyunlar.Devrimci alternatif görüşlerin olmadığı yerlerde halk bu yargılarla yönlendirilirken, devrimci örgütlerin bulunduğu birimlerdeki halk bile bundan etkilenmektedir.

Tümüyle yaşadığımız bu olayların neticesi ortaya çıkmakta gecikmiyordu. Aybastı'dan kaçan faşistlerin Reşadiye-Aybastı arasında demokrat yapıdaki beş kişiyi öldürmeleri ve peşinden gelişen olaylar ortadadır. Aybastı'lı beş kişiyi öldürmekle, kamyonlarını devirmekle bir kesimi reaksiyoner tavra iterken, duygusal tepkilerden de yararlanıp, diğer yandan sürekli propagandayla "misilleme yapacaklar, onlar da bize şunları yapmıştı, şimdi basmaya gelirler" şeklinde karşı cepheyi oluşturuyorlar.

Nitekim cenazeleri almak için olay yerine giden halka ve onların güvenliğini alan devrimcilere karşı cihad çağrısı ile yüzlerce faşist toplanmıyor, o bölgedeki halk kışkırtılıyor ve bunlara jandarmanın da katılmasıyla saatler süren bir çatışma oluyor. Orman içinde süren bu çatışmada sivil-faşistlere karşı savaşıyor.(**)

Elbete, devrimcilerin çelişkilerin böylesine körüklendiği ve bu sonuca ulaştığı yerlerde çalışması hele "Aybastı'lıysa" hele "Ordu'luysa" hele "Canik'liyse"...

Ama devrimciler ne kadar zor ve aşılmaz görünse de mutlaka devrimci çözümü Reşadiye halkına ulaştıracak, devrimci saflarda toparlayacaklardır.

Bir örnekle açıklamaya çalıştığımız bu karmaşık yapı, bu geniş potansiyel oligarşi tarafından yıllardır tezgahlanıyordu zaten. Kırsal alanlarda, hassas yerlerde MİT'in çalışmaları CIA patentli "barış gönüllülerinin" çabası sonuçlarını göstermeye başlıyordu artık.

Bugün Fatsa, Aybastı, Gököy nasılsa içinde yaşadığımız bunalım koşullarında Türkiye'nin olduğu gibi, Karadeniz'in şu anda görelî "sessiz" yerleri de aynı duruma gelecektir.

Karadeniz'de sınıfsal çelişkiler yanında Gürcü-Türk, Alevi-Sünni,Laz-Türk ve birçok yöresel "çelişkiler" var.

Tüm bu oynanan, oynanacak oyunların bozulması ancak ve ancak devrimci şiddet perspektifinde ele alınacak bir mücadele ve örgütlenme anlayışıyla mümkün olacaktır. Alanı Oligarşiye teslim etmek, halkın, halk düşmanı faşistlere bırakılmasıyla özdeş olduğunu artık anlamalıyız. Devleti, "Kerim" görmüyorsak, bir sınıfın baskı aracıysa ve de kurumlarıyla faşistse yapılacak şey-taktik değişiklikler dışında-devrimci şiddet perspektifinde mücadele ederek kitlelere ulaşmak, örgütlemektir.

KARADENİZ BÖLGESİNDE NELER OLUYOR?!

Fatsa ve Aybastı operasyonları doruk noktasına çıkan Devlet terörü, Samsun hassas bölge ilan edilince, Vali Reşat Akkaya ve faşist Emniyet Müdürünün gelmesinden sonra kazalardaki (operasyondan önce) baskılarda, Giresun'da, 'Tantan'la birlikte yoğunlaşan baskıda, Trabzon'da polis kademesinin değişmesiyle Sivil-Resmi faşist saldırılarda, Artvin'de faşist subay ve polislerin uygulamalarında görölüyordu ve uzun zamandan beri de sürüyordu.

İrdelememiz, dersler çıkarmamız gereken olay, kendine has bir özellik taşıyan son operasyonlardır, herhalde. Bugün Karadeniz için doğan bu olay çok kısa süreler sonunda başka bölgelere de sıçrayacaktır.

Helikopterler, Panzerler, kariyerler ve bilmem kaçbin askerin sürdürdüğü bu operasyon ve gittikçe kırlara doğru denetimi geliştirme politikasını, birçok devrimci gruplar hala anlamamışken, Oligarşinin bile kırların önemini anladığını gösteriyor ve güçlü bir hale gelmeden kırsal alanda oluşan örgütlenmeleri dağıtmak istiyor.

Bu operasyonlar düpedüz devrimcileri ortadan kaldırmaya yönelik, halka açılmış bir savaş niteliğindedir.

Önceden bölgeye yığılan asker ve polisler, basında çıkan haberler böyle bir operasyonu belli ediyordu. Bu arada "Direniş Komiteleri" denetiminde arkasında hiçbir zaman savaşılmayacak olan barikatlar kuruluyordu. Nitekim Oligarşinin bunları temizlemesi biraz zamanı aldı.

Madem barikatlar çatışmak, mücadele etmek için yapılmadı, köylere çekilen devrimcilere yarım saat kazandırmak için mi yapıldı?

Hele ne kadar karşı çıksa da "kurtarılmış bölgeler" anlayışına varan, sürekli faşizmin olduğu bir ülkede "Arındırılmış bölgeler" de çatışmayı kabullenmek DY'nin klasik anlayışıdır. Zaten halk da Direniş Komitelerinde örgütlenmiş (!) öyleyse faşizm burada dikiş tutturamaz. Barikatları kurduktan sonra direnmekten -çok sevdiği sözcük olan-vazgeçen (acaba neden?) anlayış, bugün köylere çekilen, Artvine ka-

çan anlayış çekilecek kaçacak yeri kalmayınca ne olacağını, ne yapacağını düşünmek zorundadır.

"Geri çekiliyoruz" diyerek halkı faşistlerin eline bırakan bu anlayış buna da bir kılıf bularak (DY bunu çok iyi yapar) taktik olarak geri çekildiklerini, köylerden saldırıya geçeceklerini söyler. Bu sözlere inanmak geçekten güç. Aylar önce aynı oportünist, teslimiyetçi görüş Ünye'yi terkederken de aynı sözleri söylüyordu. Ne oldu Ünye? Kurtuluş ve Devrimci Yol geçmişin sempatisini kapışmak için birbiriyle uğraşırken faşistlere değil, "devrimcilere" tavrı almayla uğraşırken, binlerce kişiyle yaptıkları övündükleri Mitingten bir ay sonra Ünye faşistlerin eline geçiyor. Ve DY'ciler Ünye'nin köylerinde artık onlardan çok daha kararlı olan halkın tepkilerini çekiyorlar. Yaşlı bir köylünün bir toplantıda dediği gibi; "hiç olmazsa köpekçilerin bir camını kırsalar da, sonra bizden isteseler". Evet, Ünye'nin köylerin de ortaya çıkan bu tepki, yarın mücadele kaçaklarını her yerde yakalayacak, hesap soracaktır.

Türkiye'de en güçlü olduklarını iddia ettikleri bu bölgede, "Merkezi" bir hareket olan Kurtuluş, kendini devrimci hareketin "Merkezi" sayan Devrimci Yol, Ünye'ye Samsun'dan, Trabzon'dan Tokat'tan faşist gelmiş diye yakınıırken bu merkezi havanıza uygun olarak neden en uzağı yarım saatlik birimlerden müdahale yapamıyorsunuz? Ünye'de faşistler devrimcileri vurmaya başladıklarında, Devrimci Sol, olabilecekleri çok önceden anlayarak eylem önerisi getirdi. DY'nin ve KSD'nin verdikleri cevap aynı: "Bizim merkezi olarak düşündüklerimiz var", hala düşünüyorlar!..

"Ünye faşistlerin, Fatsa'da bizde" şeklindeki statükocu anlayışın iflas etmesi uzun sürmedi, süremezdi de. Gelişen olaylardan dersler çıkarmasını oligarşi ve faşist taktisyenler çok iyi biliyor.

Devrimci Yol, Fatsa operasyonunun bir süre sonra biterek eski duruma döneceği düşüncesinde olarak "Yasalara aykırı" (***) olmayan bir platform yaratmak isterken, faşizmin kurumlarıyla sürekli olduğu bir ülkede olduğunu unutuyordu.

Halkın direniş eğilimlerini örgütleyen Direniş Komiteleri şimdi Fatsa'da ne yapıyor, üstelik "iç savaşın" yaşandığı bir ülkede en iyi örnekler olarak "Demokrat" Yol (DY) tarafından halka sunulan Direniş Komiteleri.

Bütün komiteler isim isim aranıyor, DK üyelerinden bir kısmı faşistlerin saflarında, yapılan toplantıların adeta tutanakları faşist "Hergün" sayfalarında.

Devrimci Yol ile olan siyasal ayrılığımızda Direniş Komitelerinin devşirme bir öneri, ülkemiz koşulları için geçerli olmayan içeriği ile de savaşçı bir partinin yaratılmasında "temel" olamayacağı görüşleri, legal barışçıl temeldeki perspektifin yanlışlığı gelişen mücadele koşullarında gün geçtikçe ortaya çıkıyor. DY, daha önce DK'ların iflasını

(DY sayı 30) kadroların yeteri kadar anlamadıklarına bağlarken, örnek D. Komiteleri için bakalım nasıl açıklama yapacak?

Aylarca "Fatsa gerçeğinden", "Fatsa halkının örgütlenmesinden" söz eden, yazılar yazan, röportajlar yapan Demokrat gazetesi neden acaba faşistlerin Fatsa'daki durumlarından hiç söz etmiyor. Halkın morali bozulur diye mi? Faşistlerle baş başa savunmasız kalan, kapıları kilitleyip dairelerde çalışan halkın morali elbette düşündürücü..

Legal çalışmanın, kitlesele örgütlenmenin başka bir deyişle silahlı mücadelenin gereksizliğinin bir propagandası olan yayınlar-üstelik çok abartmalı- Fatsa'da kof bir yapı oluşturmuştur. Ve bu kof yapı -bütün kitle desteğine rağmen- faşist saldırı karşısında yıkılmıştır.

Devrim anlayışından doğan sonuçlardan birisi de şöyle gözlemleniyor; "Kurumlaşmasına (bürokratik), yaratacağı demokratik kamuoyuna güvenmek". Birçok baskıyı bu yöntemle hafifleteceğini sanıyordu. Kendilerinin yaratacağı etkiyi -mücadele ederek- kamuoyundan beklemeleri teslimiyetçiliğin bir görüntüsünden ibaret.

Köylerden yürütecekleri mücadele ise gözler önünde. Gittikçe artan baskılarla, gittikçe geri çekilme. Devrimciler Valinin şu sözünü unutmamalıdır "Yapraklar dökülünce hepsini toplayacağız".

Devrimci Yol'un "gerilla taktikleri"nin (öyle Diyorlar) olumsuzlukları gerçekten düşündürücü. Bir muhbiri cezalandırmak amacıyla yapılan eylemde ufak çocukların öldürülmeleri ve muhbirin kurtulması (!) Bu olay ve benzerleri faşistlerin kitle tabanı elde etmedeki propagandaları için bulunmaz araçlar oluyor. Nitekim de öyle oldu. Devrimci halk kesimi bile bu korkakça-telaşlı eylemin karşısında yer alıyor. Yine aynı şekilde Çatak'ta yaşlı bir belediye memurunun öldürülmesiyle faşistlerin cenazesine ikibin kişi nasıl katılıyor?

Devrimci Şiddeti uygularken seçilen hedefler ve uygulanış biçimi Devrimcilerle, diğer "sol"ları birbirinden ayıran kriterlerdendir. Ve DY bunu anlamaktan çok uzaktır.

Bu normaldir de; çünkü devrimci şiddeti uygulamak bir mücadele anlayışıdır, bu konuda hazırlık isteyen bir süreç gerektirir. Her eline silah alanın yapmak isteyince yapabileceği bir mücadele biçimi olsaydı başında "devrimci" sözcüğü olmazdı.

DY, herhalde Silahlı Propaganda uygulamasını da böyle görüyor. "Gerektiği zaman", "taktik olarak" zamanı gelince yapacak. O zaman ki yanlışlar da daha büyük olacak tabii. Yine söyleyelim, unutulmuş ya da gözardı edilen, silahlı mücadele için buna tekabül eden bir sürecin gerekliliğidir.

DY'nin kadroları savaşmak (pardon saldırmak!) bekleye dursun faşistler örgütlenmeye devam ediyorlar ve zaman geçiyor.

MHP'Lİ "DY SEMPATİZANI" SALİH YAMAN

Bizzat Direniş komiteleri içinde de yer alan muhbirlerin çokluğu şaşırtacak derecede ve halk huzursuz. Parasal yardım sağlamaları uğruna (kalmasına veya) yaşamasına izin verilen faizciler, faşistler bugün militanlık yapıyor. Devrimci Sol olarak tavır aldığımız sömürücüleri "Demokrat" diyerek koruyan bu anlayışın örnekleri çok.

Örneğin Aybastı operasyonunu faşistlerin yönettiklerini Demokrat'ta koca koca yazan DY, bunlardan *Salih Yaman*'ın bir zamanlar DY'nin hamisi olduğunu, yazıhanesini toplanma yeri olarak kullandıklarını ne çabuk unutuyorlar. Şimdi de Demokrat'taki Aybastı Operasyonu yazısında Salih Yaman'ın İstanbul'da eniştesi öldürüldüğü için MHP'li olduğunu söylüyorlar. Böylesi hikayelerle Devrimci Yol kendini daha ne zamana kadar avutacak. Sömürücülerin teker teker temizlenmesi ve göze zorlanmasıyla DY'nin bunları faşist ilan edebildiklerini de biliyoruz. Fatsa'da çıkan durum, yani kalan sömürücülerin örgütlenmesi Aybastı'da olamayacak ya da çok zor olacaktır, teker teker ölmemiz pahasına.

Pragmatist anlayışları nedeniyle, faşistlere karşı sürekli tavizler vererek tavır alan DY, benzer olaylarla daha çok karşılaşacaktır.

Evet DY, şimdi uğraşmak zorunda kaldığı bu meselelerle, bizimle uğraşacağına, uğraşsaydı hem mücadeleyi yükseltir, hem anti-faşist mücadeleye katkıda bulunurdu.

Özellikle Fatsa'da "Tekke" olmak uğruna, "biz varız" uğruna bizi engellemeye çalışırken, faşistleri engellemeyi unuttu DY, bütün politikasını Devrimci Sol'un herşeyine karşı olmakla kuran DY, ilk başlarda anarşistlik, narodniklik yaparak adlandırdığı eylemleri şimdi kendisi de yapıyor. Yapamadığı şeylere ise "MİT yaptı", "Provakasyon olabilir" gibi devrimciliğe yakışmayan cevaplarla kitlesinin kafasını açmaya çalışıyor (!).

DY'un "bitecek-bitti-dağıldı" propagandasının bir işe yaramaması ve Dev-Sol'un gelişmesinin istikrar kazanması üzerine, telaşlı bir şekilde kitlesinde sempati uyandıran eylemleri karalama yoluna gidiyor. Eylem zaten yanlışsa bu çıplak gerçeği kitlenin görmesine bırakmıyor da özel açıklamalar yapıyor! Bu konuda oportünizmin hakkı var. Zira DY'yi doğru bir çizgide eleştiren ve demagojiyle avuttuğu kitleler için alternatif Dev-Sol'dur.

Dev-Yol ve Kurtuluş'un adım adım gerilemesi ve bariz şekilde mücadele ivmesinin arttığı yerlerde görülüyor.

Barışçıl yöntemler esas alınarak yapılan örgütlenmelerin savaş koşullarında kendilerini muhafaza edemeyecekleri açıktır. Nispeten barış koşullarında kazanılan pratik adımların mücadele günü gelince elden gitmesi kaçınılmazdır.

Karadeniz'de en eski örgütlenmeye sahip olan ve bugün TİP'ten farkı kalmayan KSD ise belli yerlere sıkışmış durumda. Adeta "buyrun" der gibi birimlerden çekilmesi tabanında bile tepki doğuruyor ve Karadeniz gibi gittikçe mücadelenin sertleştiği yerlerde böyle barışçıl siyasetler de çözülüyor.

En somut olarak Samsun ve Trabzon'daki tavırları buna iyi bir örnek. Trabzon'da dernekleri basılıp, üç devrimcinin öldürülmesine seyirci kalan bu "güçlü" (!) siyaset, Samsun'da sürekli geri çekilen anlayışından yola çıkmıştır.

Şu anda, birçok siyaset, kendilerine gelmeyen yoğun baskının, gittikçe yaygınlaştığını anlamıyorlar. Bunlara göre "Fatsa operasyonu sadece Fatsa'yı, Aybastı operasyonu Aybastı'yı ilgilendirir." Mücadeleyi böyle dar sınırlar içinde gören dar kafalılar anti-faşist mücadeleden bir şey anlamıyorlar demektir.

Eylem birliğinin şartlarının bundan daha çok gerekmediği bir evrede siyasetlerin sekterlikten sıyrılıp, eylem programı ve ilkeleri üzerinden anlaşmaları devrimci bir görevdir.

Kurtarılmış Bölgeler ve DY

Emperyalizmin 3. Bunalım döneminin ilişki ve çelişkilerinin ülkemize yansımaları ışığında yapacağımız Marksist-Leninist tespitlerde devrim anlayışı, çalışma tarzı ve örgütlenme anlayışı arasında bir bütünsellik olması dialektik bir ilkedir.

Devrimi öncü savaşı aşamasından geçecek uzun süreli bir halk savaşıyla SP temelinde bir mücadele yürütecek, askeri- politik liderliğin birliği ilkelerini esas alacak, proletaryanın savaşçı partisinin komandası ile gerçekleştireceğini politik çizginin günümüz (3. Bunalım dönemi) özelliklerinden yola çıkarak "kurtarılmış bölgeler" meselesine bakışı diğer oportünist ve revizyonistlerden farklıdır.

Devrimci şiddetin silahlı propaganda biçiminde temel alınarak sürdürülmesi ve halk üzerindeki "politik pasifliği" kaldırmayla halkı devrim saflarına çekmeyle öncü savaşımdan geçilerek ulaşılan kurtarılmış bölgeleri şimdiden yaratmayı hayal etmek ya da bunu yaptığını söylemek komiktir.

Devrimci yol, adını açıkça kurtarılmış bölge demese bile, içeriği, fonksiyonları ve yüklediği anlamlar itibarıyla bundan pek farkı yoktur. "Faşistlerden arındırılan, halk demokrasisinin ilkelerini hayata geçiren, alternatif devlet örgütlenmeleri nüvelerini oluşturan tüm anti-faşist halk kesimlerini içinde toparlayan, halkın kendi kendini yönettiği" kurtarılmış bölgeler değil de nedir?

Karadeniz'i ilgilendirmesi açısından Fatsa'ya Dev-Yol'un bakışı bundan farklı değildi. Birçok birimi gözden çıkarırken burayı mutlak

görmeleri, üs olarak kullanmaları, barışçıl şekilde örgütlenen bu birimde faşistlerin giremeyeceğini iddia etmeleri, bir takım ilkeleri hayata geçirdiklerini söylemeleri aynı mantığın sonucu.

Gerçekten Türkiye'de devrimciler açısından halkın devrimci potansiyelinin en iyi olduğu bir-kaç yerden birisi olan Fatsa'ya bugün devrimciler giremiyor -politik faaliyetlerini sürdüremiyor- bütün faaliyetlerini odaklaştırdığı, objektif olarak kurtarılmı bölge anlayışı diğer yerlerde de iflas edecektir.

Devlet biçimi olarak örgütlenmesi ve demagojik yöntemlerle taban elde etmesiyle gelişen bir faşizme rağmen "faşistlerin bölgelerden arındırılması" ne oluyor? Alt-üst yapılarıyla bir devrimci birim mi inşaa edildi? Hayır. Sadece MHP'li faşistlerin atılması kastediliyor ve DY, revizyonist deyip eleştirdiği siyasetlerle aynı kefeye giriyor. Faşizmi pratikte böyle kavrayan anlayış, bu teslimiyetçi mantığıyla doğru orantılı olarak "Devlet güçlerine saldırmanın yanlışlığını, asıl olanın sivil faşistlerin arenaya çekmek" olduğunu söylüyor.

Faşizm anlayışının böylesine çarpıklığı en sonunda Fatsa'da resmi ve sivil işbirliğinin bozulmasını sağlayacak bir CHP iktidarına bel bağlamayı getiriyor. Öyle ya, bir önceki seçimlerde boykot etsek bile, bizi başkası kurtaramaz! Tarafsız bir hükümetle ordu-polis çekilecek, gerisini DY atacak Pol-Der'li polisler.

Böylesine bir görüşe Fatsa halkını ve Fatsayı teslim etmek devrimciler açısından talihsizliktir.

Sonuç olarak bir Fatsa operasyonu, (mücadelenin gelişmesiyle tüm birimleri bekleyen olgu) bizzat sosyal pratik demagojisiyle ayakta tutulan bir takım tespitleri çöp sepetine atmıştır. Kurtarılmış bölgeler, direniş komiteleri, kitle örgütlenmesinin esas alınması, savunma çizgisine sıkışıp kalmış anti-faşist mücadele:

Kurtarılmış bölgeler yok ama kurtaracağımız bölgeler çok.

Sonuç...

Fatsa da başlatılan operasyonun, ilk başlarda ivmesinin düşerek kısa sürede sona ermesini düşünmek iyi niyetlilik olurdu. Bugün Aybastı'ya doğru ve köylere doğru gelişen arama-taramalar gösteriyorki; "hallettiği" birimlerden sonra yenilerine sıçırıyor.

Oligarşinin;

-Devrimcileri silmek, pasifize etmek,

-Halk'la ilişkilerini koparmak maksadıyla sürdürdüğü operasyon, maksada ulaşınca kadar sürecektir.

Halk savaşından çıkan dersleri ve belli ölçüde 71 mücadelesinden gerekli dersleri çıkarmasını bilen oligarşi, kırlardan başlattığı bu hareketi Tunceli'de de sürdürmekte. Devrimciler oligarşinin bu çeşitlenen taktiklerine karşı, devrimci taktikleri bulup süratle hayata geçirmek zorundadır.

Bizim taktiğimiz en genelde devrimci şiddeti, kitle örgütlenmeleriyle birleştirmektir.

Faşizme karşı mücadele, doğru tespitlerden yola çıkılarak yapılır. Statükocu olmak, savunma çizgisini benimsemek, mevziler elden giderken "yaşasın direnişimiz" tantanası yapmakla faşizme karşı zafer kazanılmaz.

Gerilla mücadelesini; Türkiye Kürdistanı diğer bölgeler ve Karadeniz bölgesi olarak ele alırsak Karadeniz jeo-politik ve sosyal olarak stratejik bir bölgede yer alır.

Devrimci şiddet perspektifinde yürütülecek bir mücadele karadenizde verilecek gerilla mücadelesinin ve halk örgütlenmesinin koşullarını yaratacak, kadroları doğuracaktır. Gerilla savaşı verilmesine elverişli koşulları değerlendirilerek örgütlenmeye gidilmelidir. Bu alanların faşistlere bırakılması devrimcileri öyle bir alana sıkıştırır ki, gerillanın en büyük avantajı olan hareket etme kabiliyeti ortadan kalır.

Bugün Devrimci Sol dışında bu perspektifle örgütlenme anlayışı içinde kimse bulunmamaktadır.

Karadeniz ve diğer bölgelerde Devrimci Solun savaşırken başına gelen darbeler, diğer siyasetlerin başına , hiçbirşey yapmadan gelmektedir.

(*) Burada özellikle son gelişmelerle özel bir önem kazanan Orta ve Doğu Karadeniz bölgeleri kastediliyor.

(**) Devrimciler bu olayda halka ateş açmayarak (halk içindeki faşistlerin ateş açmasına karşılık) çelişkinin daha da derinleşmesini bir ölçüde iradi olarak engellemiştir.

(***) Silahla direnilmeyen, silah yakalatılmayan, kaçakların olmadığı, suç bulunamayacağı böylece Oligarşinin teşhir olacağı oyununun bozulacağı.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELEDE DOĞRU DEVRİMCİ ÖNDERLİK SORUNU VE PROVOKASYON TEORİLERİ

Sınıflar savaşının gelişmesiyle orantılı olarak herkes layık olduğu cephede yavaş yavaş yerini alıyor. Burjuvazinin yönetemezliği ve çürümüşlüğü halk kitleleri nazarında biraz daha somutlaşırken, kendisine "komünist", "proleter sosyalist" gibi rozetler takan bir çok

"sol" grup ve grup uk da sınıf mücadelesinin glişmesi karşısında korku ve pani e kapılarak oligarşinin cephesine yaranmak için adeta yarış ediyorlar.

Ama sınıflar savaşı amansız ve affetmez olduğu kadar öğreticidir. Yıllardır halkın özlemini çektiği"birlik nasıl olacak?", "neden birlik olmuyor?" sorusuna da gelişen sınıf mücadelesi ve doğru devrici önderlik "birlik"  ı ırtkanlıklarının maskesini birer birer düşürüyor. İşte birlik olaca ımız kom n st yaftalı gruplar, faşizmin saldırılarına karşı koyduğumuz, faşizme darbeler indirdi imiz için nasıl da kaçacak delik arıyor, nasıl da devrimcileri karalıyorlar. Neden? nedeni açık; gelişen sınıflar savaşı onları ve kurdukları tezgahları ezip geçecektir. İşte telaş bundandır.

Son faşist AP-MHP hükümetinin kurulmasıyla halkımıza karşı artan faşist terör, işkenc, katliam, toplu tutuklamalar ve halkın pasifize edilmesine karşı hareketimizin geliştirdiği, işkencecilere halk düşmanlarına karşı devrimci şiddet temelindeki mücadele oligarşinin krizini biraz daha derinleştirirken, halk kitlelerinin bağrında devrimci alternatif de çiçeklenmeye başladı. İşte bu durumdur ki, bir dizi sol grup u provakasyon edebiyatına zorlayarak oligarşi cephesine gönüllü yazılmay adaylar haline geldiler.

Oligarşi yönetemiyor. Halk kitleleri alternatif arıyor. Sol tekkeler bırakınız alternatifi kendi sahip oldukları tabanlarını dahi tutamamak durumuyla karşı karşıyalar.

Faşist Şef Gün Sazak'ın cezalandırılması ve 12 Mart açık faşist dönemin balyozcu başbakanının cezalandırılması "sol" (!) tekke şeflerinin panik ve "telaş"nı artırmış; "toprağın ayaklarının altında kayması" telaşıyla "provokasyon", "CIA'nin ikiz kardeşi" edebiyatıyla hareketimize saldırı ve demagojilerini artırmışlardır.

Bu konuda DY gibi gruplar yazılı hiçbir eleştiri yapmadan aşı ıda anlataca ımız doğrultuda sözlü olarak saldırılarını sürdürdü.

Özellikle Erim'in cezalandırılmasından sonra "Kurtuluş" yeni bir aşama (!) yaparak "bireysel terörizm" ve "anarşizm" gibi on yıllık küflenmiş teorileri TKP'yle özdeş olarak hareketimize yönelmiş bulunuyor. Hem de faşizme karşı "aktiflik" (!) iddialarının savunuculu unu elden bırakmadan,  nc -Kurtuluş'un saldırılarına verilecek cevaplar diğer gruplar için de aynen geçerlidir. Çünkü kelimeler değişik de olsa saldırıların muhtevası provakasyon noktasında odaklaşmaktadır.

"Erim'in katledilmesi (ab ) hükümetin durumunu bir  l de kurtardı."

Dikkat ediniz, "katledilmesi". Zavallı " nc "! Sanki öldürülen kişı, büyük bir halk düşmanı, 12 Mart balyozcusu, dizilerce devrimcinin katili, Amerikan işbirlikçisi Erim değil de " nc "n n önemli bir kadrosu veya bir yurtsevermiş gibi " nc ", "katledildi" diyor.

Maten böyle, "Öncü" yazılarının başı sağolsun. Ve halkımızın işkenceci halk düşmanlarına karşı mücadelesi bin yaşasın. Balyozcu Erim'i cezalandırdık, geride kalanlara da sıra gelecek ve tüm halk düşmanları teker teker cezalarını bulacaktır.

"Gün Sazak olayında kitlelere moral ve direnme azmi vermiş olduğunu sanan Devrimci Sol hareketi aynı mantığı içerisinde bir kere daha aynı işi yaptı. Hükümetin faşistlerle açıktan açığa sürdürdüğü iş birliğini, devrimcileri avlamak için aranmakta olan faşistleri bile "güvenlik kuvvetlerine yardımcı olarak kullanma" rezaletini bile örtbas edebilecek içişleri bakanlığının "sacılara devlete yardım ediyorlar, ama yardım ederken de bazı olaylara sebep oluyorlar, onun için yapmasınlar" gibi işbirliğini en açık bir biçimde ortaya koyan ifadelerin kaynayıp gitmesini sağlayacak bir fırsatı hükümet için yarattılar. Elbette ki niyetleri hükümeti zor durumdan kurtarmak değil, tam tersine onu daha da zor durumlar içerisine sokmaktır". (Öncü, Sayı 6)

Yukarıda yaptığımız alıntıda da görüldüğü gibi "Öncü" devlet terörü, sivil faşist terörün hedeflerinden hiçbir şey anlamamıştır. Anlamadığı gibi yıllardır TKP-TİP-TİKP ve benzeri revizyonistler tarafından faşizme karşı mücadelede silahlı eylemin "provokasyonla" suçlama gerekçelerinin aynısını "Öncü" de sıralamıştır. Şöyle ki: "İşte tam faşistler teşhir olurken, provokasyon yapıldı." Ve faşistlerin teşhiri kaynayıp gitti. Aynı mantığı "Öncü" çok geç te olsa yakalamış ve revizyonist dostları ifade den, ortaya koyan ifadelerin kaynayıp gitmesini sağlayacak bir fırsatı hükümet için yarattılar" diyor "Öncü" yazarı. En az on yıllık faşizme karşı mücadelenin geçmişini açın ve tekrar okuyun. Okurken "Kurtuluş"ları ihmal etmeyin (!) (Kurtuluşun nereden nereye geldiği görülecektir.) Ve bu mantığın kimlerin hangi şartlarda kullandığını çok açık olarak göreceksinizdir.

"Öncü"ye sorulması gereken bir sorumuz var: "Faşistler teşhir oluyor hükümetin MHP'yle işbirliği yaptığı açığa çıkıyor "derken, bu teşhiri yapmada araçlarınız nelerdir? Sizler bu işi nasıl yapıyorsunuz da biz engelledik? Ayrıca Kurtuluş yanılıyor. O, çok önemle üzerinde durduğunuz içişleri bakanının sözleri en az CHP tarafından on kez tekrarlanmış ve erim olayından sonra da devam etmiştir. Ve sonuçta içişleri bakanı o sözleriyle MHP'nin hışmını çekmiş, içişleri bakanlığından istifa etmiş. İstifa ettiği gün de Erim olayının ertesi günüdür.

Şayet "Öncü"nün mantığıyla düşünersek: İçişleri bakanının istifasını Erim olayı güçlendirmiştir. Ve ardı sıra CHP, Gülcügil istifasının sağ terör hakkında ettiği sözlere dayandırarak "Öncü"nün "kaynadı" dediği olayı CHP diline dolamış ve "Öncü"nün düşüncesi paralelinde sürdürmüştür.

"Öncü" yazarları son üç aylık, CHP Genel Başkanı ve Genel

sekteletirinin demeçlerinin bir dökümanını yapsınlar. Görecektir ki; bu demeçlerin dörtte üçü AP-MHP işbirliğinin teşhirine yöneliktir. Kaldı ki bugün AP ile MHP'nin ortak hareket ettiği ne AP ne de MHP gizlemektedir. Peki durum buyken, halk kitlelerince bu denli açıkken "faşistler teşhir oluyordu" feryatları niye?". "Öncü"nün bu "teşhir oluyordı" mantığı nereden kaynaklanıyor?

"Öncü"nün bu anlayışı "kendiliğindencilığe" bel bağlamasının sonucudur. Ve "Öncü" adına bu mantığı en iyi sürdüren CHP'dir.

"Sezar'ın hakkını Sezar'a vermek gerek". Bu konuda "Aydınlık"ta konuşulmaya değer. "Öncü"nün ettiği lafları bir Aydınlık yapsa, aydınlığın savunduğu burjuva milliyetçisi tezlere faşizme karşı mücadele değil teslimiyet "teşhir" yöntemine ve gerçekten bu konudaki becerikliliklerine denk düşerdi. Ama "Öncü" kendi düşüncesi doğrultusunda dahi bir teşhir faaliyeti yürütemezken, bu kadar laf niye?...

"Moral ve direnme azmi" meselesine gelince. Moral ve direnmenin ne olduğunu, kitlelerin bugünkü bu durumnu tesbit edebilmek için öncelikle faşist devlet ve sivil terörün neye hizmet ettiğini anlayabilmek ve kitlelerin nabzını elinde tutmuş olmak gerekir. Ama "Öncü"nün ne böyle bir mücadeleden ne de kitlelerden haberdar olmadığı için, kitlelerin potansiyelini faşizme karşı kanalizetmek, kitle pasifikasyonunu engellemek için de herhangi bir mücadele metodu yoktur. Onun bildiği tek şey vardır, altmış yıldır kaşarlanmış revizyonist ve reformistlerin yapacağı "sendikalizm" ve "reformizm".

"Hele hele hükümet kuvvetlerine faşistlerin birlikte davranacakları bu ortmada güçler engesi ilerici cephenin tümüyle aleyhinedir." Kurtuluş ne bekliyor yani, faşistlerle hükümet kuvvetlerinin beraber davranmadıkları bir ortam, yeni bir CHP hükümeti öyle mi? Kurtuluş'un ne zaman mücadele edeceği nihayet açığa çıktı. CHP iktidar olacak ve Kurtuluş da faşistlerle çatışacak, yani Kurtuluş'a göre hala faşizme karşı mücadele icazetsiz yürüyemez, faşistlerle hükümet kuvvetlerinin beraber hareket edemeyeceği bir alternatif aramaktadır.

Durum bu olduğuna göre, Kurtuluş'un bu olasılığı hayata geçirecek bir siyasi taktiği ve mücadele hedefleri olmak zorundadır...

AP azınlık iktidarı kurulalı beri, Kurtuluş ve benzeri hareketlerin çalışma alanlarından kadroları neden geri çektikleri, neden "kadroları korumak gerekir" dedikleri gün gibi açıktır. Nihayet faşizmin saldırılarına karşı kitleleri koruyamayacak, faşizme kitleleri teslim edeceksin. Faşistlerle hükümet kuvvetlerinin beraber hareket etmedikleri bir ortamda ise ortaya çıkıp kahraman kesileceksin. Bravo doğrusu... Ne denli proleter sosyalistler (!) olduğunuz ortaya çıktı. Böylesi proleterlik "düşman başına"!...

"Mücadelede amaç yiğitlik gösterisi yapmak değil kazanmaktır." Yiğitlik tartışması bize göre değil, olsa olsa Kurtuluş önderlerine

yakışır.Kurtuluş'un DY ile girdiği polemikten bir yiğitlik gösterisi:

"davulun sesini uzaktan tatlı tatlı dinleyenlere, hedefe tek bir kurşun atmışlar mıdır? onu sorarız. Gerilla üzerine uzun uzun yazılar yazıp, sağa sola korkaklı, pasifizm yaftası yapıştırmak kolaydır, ama sosyal pratik insanın canına ot tıkar... (" Geçmişin Değirlendirmesi ve Öncü Savaşı, Kurtuluş Yayınları, Sayfa 71)

Gerçekten doğru; sosyal pratik insanın canına ot tıkar ve davulun sesi uzaktan hoş gelir. Ve "yiğit" Kurtuluş'un, dediği gibi davulun sesi uzaktan hoş geliyor.

"Egemen sınıfa yöneltlen her saldırı eğer kitlelerin mücadelesini ileriye götürüyor ve kitlelere mücadele azmi aşıyor ise söylenecek bir şey yoktur. Yok sadece egemen sınıfa yöneltilmiş bir saldırı olarak kalıyor ve sonucunda da kitlelerin üzerine daha büyük baskıların gelmesi ve yılgınlığın yayılması sonucunu doğruyorsa bu türden eylemleri kesinlikle egemen sınıflara manevra alanı sağlamak şeklinde değerlendirmek zorunludur. Özellikle Erim'in öldürülmesi tam da böyle bir eylemdir." (Öncü Sayı 6)

Balyozcu Erim'in cezalandırılması, kitlelerin mücadelesini ileriye mi götürdü, yoksa yılgınlık mı yaydı? sorusuna doğru cevap verebilmek için doğru bir devrim anlayışı ve mücadele yöntemlerine sahip olmak gerekir.

"Öncü'nün 'egemen sınıfların işine yaradı' dediği mantığı, faşizme karşı mücadelede tüm devrimci şiddet eylemlerine indirgemek gerekir. Çünkü bu tür anlayışın sahipleri özünde, silaha karşıdırlar. "Öncü'nün bu mantığı ise TİP ve TKP'nin devrim anlayışını hatırlatmaktadır bizlere. Ve bu mantık sahiplerini her geçen gün biraz daha faşizme karşı mücadelenin dışına itmektedir. Faşizme karşı mücadeleyi devrimci şiddet temelinde yürütemeyenlerin sonları da ortadadır zaten. Sonuç; bölgeleri faşistlere terketmek ve halkın gücü. Acaba Kurtuluş, TİP, TKP, TSİP ve benzerleri bize gösterebilirler mi, devrimci şiddet temelinde faşizme karşı sürdürülen mücadelenin olduğu herhangi bir yer faşistlerin kontrolüne girdi ve devrimciler geri çekildiler? Eğer bir eylem, hakim sınıflara darbe indiriyor, siyasi gerçekleri halkın gözünde teşhir ediyor ve devrimcilerin halkın moral gücünü yükseltiyor ise o eylem doğru devrimci eylem sonrası baskı artabilir, devrimciler darbe yiyebilir. Bu sonuç ise, devrimci eylemin "yanlış" olduğunu göstermez. Aksi taktirde Devrimin karşı-devrimle birlikte geliştiğini inkar eder, sınıf işbirlikçisi durumuna düşeriz.

İşte, oportünist ve revizyonistlerin eylemlere bakış açısı ve kriterleri bu noktada açığa çıkmaktadır. Baskı getirmeyen ve sınıf işbirliğine dayanan bir eylem çizgisi. Oportünizm ve revizyonizmin Türkiye'de yıllarca süren bütün derdi budur. Silahlı mücadele olan düşmanlıkları sınıf işbirlikçisi çizgilerinden kaynaklanıyor. Kurtuluş'da

şimdi yukarıdaki söyledikleriyle bu çizgiyi savunanların arasına girmiş bulunuyor. "Öncü" Kurtuluş'un devrimci eylem kriterine bakınız: "Sadece egemen sınıfa yöneltilmiş bir saldırı olarak kalıyor ve sonucunda da kitlelerin üzerine daha büyük baskıların gelmesi ve yılgınlığın yayılmasının sonucunu doğruyorsa". Yani devrimci eylem -Kurtuluş'a göre- "daha büyük baskı" getirmez. Biz, devrimci eylem sonrası "daha büyük baskı" getirmeyen bir eylem türü tanımıyoruz, insanlık tarihinde de böyle bir mucizevi eylem türü okumadık. Varsa Kurtuluş, "Öncü" gösterebilir! Aksi halde, sınıf işbirlikçisi çizgiyi açık açık savunmaktan başka yolu yoktur.

Gelelim yılgınlık edebiyatına. Burada Öncü devrimci eylemin yarattığı "yılgınlıktan" bahsetmiyor. Çünkü böyle birşey zaten yok! Kitleler Öncü'den çok daha ileridedir, ve moral kazanmışlardır. Devrimcilerin böylesine güçlü eylemleri yapabileceklerine inançları artmıştır. Moralleri bozulan Demirel ve Türkeş yönetimidir, faşistlerdir. Öyleyse Öncü'nün yılgınlık edebiyatı nedir? Öncü'nün bahsettiği baskı sonrası yılgınlıktır. Yani egemen sınıflar baskıyı "daha da" artıracak ve yılgınlık gelecek. Sınıf mücadelesi yılgınlık tanımaz. Zaten, faşizm yılgınlık yaratmak için elinden gelen bütün terör yöntemlerini uyguluyor. Bunun karşısında Öncü ne yapıyor? Eylem yapmayın, baskı daha da artar, yılgınlık gelir! Yani Öncü'nün bize önerdiği şudur: Egemen sınıflar zaten yılgınlık yaratmaya devam ediyor, bir de siz eylem yaparak baskıyı "daha da" artırmayın, yılgınlığa hız kazandırmayın! Öncü bilmiyor ki, asıl yılgınlığı yaratan baskı ve terör karşısında susmak ve eylemsizliktir. Çünkü oligarşi kitleleri yıldırma politikası izliyor, bunu bizim eylemlerimiz sonucu yapmıyor, politikası gereği yapıyor. Devrimci Sol'un eylemleri ise bu pasifikasyonu kırmaya yöneliktir.

Ayrıca Kurtuluş işçi sınıfına "sınıfımız" diyerek de, işçi kitlelerini yalnız kendisi örgütlediğine dair kendi kendine paye vermesin. Kasıt işçi sınıfı içerisinde çalışmaksa bizler bunu reddetmiş değiliz ve en az Kurtuluş kadar varız. İşçi sınıfı Türkiye devriminin temel güçlerinden biridir. Ama, biridir sadece "Öncü'nün anladığı gibi ayaklanıp devrim yapacak sovyet proletaryası değildir. Ve bu konudaki görüşlerimiz bilinmektedir. Bizler birkaç küçük işyeri ve birkaç sendikanın yönetimine hakim olmakla (o da yarı zor yarı iknayla) işçi sınıfını örgütlediğimizi iddia edecek kadar hayalci değiliz. Zaten faşizme karşı devrimci şiddet temelinde bir mücadele olmadan da halk kesimlerinin değil örgütlenmesi onların can güvenliklerini sağlamak dahi mümkün değildir. (1)

Proleterlik, halk kitlelerine ve proletaryaya doğru devrimci düşüncüyü götürmek ve ona önderlik etmektir. "Yoksa işçi sınıfı içerisinde partiyi yaratamayan, öncü işçi yetiştirmeyen proleter sosyalist

değildir" gibi yakıştırmalar olsa olsa menşevizmdir. Sahi Öncü önderleri, sizler hangi fabrikada üretime katılarak "proleter sosyalist" oldunuz. Vietnam'lı, Angola'lı, Kamboçya'lı, Çin'li vs. Devrimci önderler, işçi sınıf önderleri, komünist değil miydi, ne dersiniz?

Ama Kurtuluş ne dünyayı ne Türkiye'deki faşizme karşı mücadeleyi görmüyor. Onun gördüğü tek bir şey var; iki üç küçük sendika ve DİSK kuyrukçuluğu, sanki DİSK yarın devrim yapacak da kendileri geri kalacakmışcasına.

5- Kurtuluş, revizyonistlerin on yıldır yaptığı değerlendirmeyi yapıyor. "Bireysel terörizm", "Anarşizm"! Bu tahliller silahlı mücadeleden vebadan korkan gibi korkanların tahlilidir. CHP'den, TİP-TSİP-TKP-TİKP kadar hakim olan mantıktır. Ve bu düşünce 12 Mart'tan bu yana yüzlerce faşist katliama rağmen hala sürüyor ve nihayet bu kervana "Öncü"de katıldı.

Ak ile kara hergün biraz daha belirginleşiyor. Aynılar aynı yerde ayrılır ayrı yerde yerlerini alıyor artık. Bu da silahlı eylemin bir zaferidir. Ve devrimci şiddet oportünist sol'la Devrimci Sol'un saflaşmasını sağlayacaktır.

Oligarşinin yöntememe durumu biraz daha somutlaşırken, oportünist sol'da artık keskin "laf" edebiyatıyla tabanını tutamaz durumdadır.

Bugünkü görünen durum ilginçtir: Bir yandan halk kitleleri; Gün Sazak, Erim gibi eylemlere sahip çıkıp desteklerken, oportünist sağ ve sol akımlar eylemlerimize karşı saldırıya geçmiş, ortalığı bulandırmaya çalışıyorlar.

Kendisine halkın "öncüsü" sıfatını vermiş olanları artık yer yer halk ikna etmeye çalışıyor. Bu oportünist akımların faşist şef Gün Sazak'ın cezalandırılmasıyla, oportünizmin hareketimize karşı saldırısına halkımızın cevap vermesiyle birlikte, oportünizm merkezi olarak yeni bir demagoji geliştir. Oligarşiyle paralel bir şekilde "Devrimci Sol'un sonunun geldiğini", "Oligarşinin bizi yok edeceği" üzerine kurulmuş bir gerici propaganda habire yaygınlaştırılıyor.

Kitleleri eylemin yanlışlığı (provokasyon) konusunda ikna edemeyenler, "iyi güzel ama DS bunları kaldırabilecek mi?" "yok ederler" zihniyeti eyleme neden karşı çıktıkları ve psikolojilerinin ne olduğunu sanırsanız daha bir açık ortaya koyuyordur.

Yani bizim "Öncü" beyler, aslında bu tür eylemlerin halk kitlelerinin mücadelesini ileri götürdüğünü istemeye istemeye kabul ettiklerini, ama bu tür eylemleri yapmak için ne devrim anlayışları ne de örgütlenme tarzları müsait olmadığından bu tür işler yaptıklarında he yok olacaklarını düşünürler ve bu düşünce giderek kendi içinde sistemleşerek oligarşinin çizdiği sınırlar içerisinde mücadele etme ve o sınırlar dışına çıkan her türlü eyleme provokasyon damgasını vuran bir

düşünce tarzı hakim olur ki; böyle bir düşünce tarzının ne denli sınıf mücadelesine önderlik edebileceği de tartışılır hale gelir. Ve bu bakış açısı, değil sınıf mücadelesine önderlik etmek, akisne gelişen sınıf mücadelesini de bugün olduğu gibi (provakasyon edebiyatı ile) engellemek için gereken her şeyi yapacaklardır. Ve giderek de bu bakış açısının sahipleri burjuva partileri (CHP) ağzıyla devrimci harekete saldıracaklardır.

İşte TKP, Kurtuluş ve benzerlerinin "bireysel terör", "baskı gelir", "faşizm gelir", "CIA'nın ikiz kardeşi" tahlilleri tıpa tıp CHP'nin tahlilleridir.

Bugün hareketimize yönelmiş bu demagoji ve saldırılarının özü budur. Bu oportünist saldırılarının giderek gelişip, objektif olarak oligarşiyle birleşmesinden korkarız. Ama ne yaparlarsa yapsınlar nafile. Tüm bu demagoji ve gerici propagandalar faşizmle dışı dışı mücadele içerisinde etkisiz hale gelecek ve layık oldukları yere atılacaklardır. Faşizme karşı verdiğimiz haklı mücadele faşizmin ve oportünizmin tüm oyunlarını bozacaktır.

Oportünizmin ideolojik etkisinde kalmış tüm devrimci ve yurtseverler bu gerici saldırı ve demagojileri tek edip faşizme karşı devrimci şiddet temelindeki bir mücadelede yerini almalıdırlar.

Görev; devrimci şiddeti provokasyon diye karalamak değil, ülkemizin dört bir yanında faşizme ağır darbeler indirmektir. Bunun gerçekleşebilmesi için de oportünizmin kafalara yerleştirdiği ideolojik barikatları ve pasifizmin temellerini yıkıp faşizme karşı mücadelede yerinizi almalısınız.

Faşizmle mücadelede yöntem "bekle-gör" politikası değil, faşizmin oyunlarını bozmak ve ona ağır darbeler indirmektir.

Oligarşinin devlet terörü ve sivil faşist teröre karşı alternatif devrimci şiddet hareketini geliştirip yayamazsak; halk kitlelerinin geçici de olsa faşizmin sultası altına girmesini engelleyemeyiz. Zaman geçmiş değil. Tüm devrimci ve yurtseverler böylesi bir savaşı geliştirmek için canla başla çalışmalıdır. Bu soylu görevi yapamadığımız takdirde, kendisine devrimci ve yurtsever diyen herkes faşizmin kitleleri sindirmesi ve pasifikasyona uğratmasının sorumlusu olacaktır.

Aslında pasifist geleneksel sol'un "provokasyon" mantığı yalnızca Erim ve Sazak olayına yönelik değildir. Onların karşı çıkışı salihli mücadeledir. İşte tipik bir örnek:

"Güneşli Dünya"da bakın ne diyor:

"Şurası açıktır: Gün Sazak, CIA'nın, onun yerli kardeşi tarafından, faşist partiyle ve odaklarla ilişkili bir biçimde öldürülmüştür. Bir kez öldürme olayı, uzmanların da belirttiği gibi, son derece profesyonelce olmuştur. Atılan kurşunlar doğrudan öldürücü noktalara beyne kalbe ve mideye saplanmıştı..." (Güneşli Dünya, Sayı 5)

Gün Sazak ve Erim olayının "provokasyon" olduğunu iddia eden TKP, Öncü, Özgürlük, TİP, TSİP, DY vs.; Faşistler şimdiye dek ele geçirdikleri iller ve kasabaları nasıl ele geçirdiler ve o yerlerde hangi siyasetler çoğunluktadır. O siyasetlerin taktikleri, mücadele biçimleri ne idi ki; faşistler oraları kontrol altına aldılar. Ki, bunların sorumlusu bugün "provokasyon" edebiyatınız ve mücadele biçiminiz, bir K.Maraş, Kayseri, Çorum, Orta Anadolu, Ordu (kısmen), Samsun (kısmen), Ankara'nın büyük bir kesimi, Ünye, Trabzon gibi yerlerin faşist işgal altına girmesini neden önleyemedi acaba? Yoksa sizler de mi provokasyon yaptınız:

Güçler dengesi taktisyeni (!) "Öncü", ne dersiniz? Yoksa tüm bu faşist işgaller bizim eylemlerimizden dolayı mı oldu? Boşuna dememişler; "Akılsız dostun olacağına, akıllı düşmanın olsun"

Burnunun önünü göremeyen "provokasyon" teorisyenlerinin mücadele biçimlerinin sonucu budur işte; Dizilerce bölgenin faşist işgali. Bu yerlerin faşist işgal altına girmesinin tek sorumlusu "provokasyon" mantığını güdenlerdir. Ve hayat hergün biraz daha kanıtıyor ki, Faşist teröre karşı devrimci şiddet temelinde bir mücadelee geliştirip yaygınlaştırılmazsa, sonuçta halk kitlelerinin faşist demagoji altına girmesi ve faşist terörle sindirilmeleri doğal sonuç olacaktır. İşte bu alternatifin yokluğundan ötürü, faşistler devrimci hiçbir engele uğramadan stratejik planlarını uygulamış ve sonuçta ilerici kesim yer yer göç etmiş, yer yer ise sinmiştir. Bizim "proleter sosyalistler" hep öncü olarak kalmış ve silahlı mücadeleye "beddualar" yağdırmaya devam etmişlerdir.

Sınıflar savaşı kimin haklı, kimin "provakatör" rolü oynadığını gösteriyor ve gösterecektir.

Aynı tartışma 1970'lerde de cereyan etmiyor muydu? Sonuç ne oldu, bay "Öncü" yazarları; sizler dahi "provokasyon" dediğiniz eylemlerin, mücadelenin birer ürünü olarak ortaya çıktınız. Ve kamuoyuna "provokasyon" diye adlandırdığınız mücadelenin devamı olarak ortaya çıkma tartışını benimsediniz. Neden acaba?

Çünkü o zaanlar, siz ve sizin gibi düşünenler tıpkı bugün gibi silahlı eyleme oligarşinin saflarında saldırıyorlardı. Ve silahlı eylemlerin gelişmesiyle orantılı olarak oligarşinin baskı ve terörü de arttı. Bu baskı ve terörü karşılamaya hazır olmayanlar "her şeyin bittiği" düşüncesine kapılıp, yeni Amerikalar keşfettiler ve silahlı eylemin yarattığı potansiyelden çok uzaktılar. Onlar kendi dar dünyalarını ve yılgınlıklarını halka mal edip, kendi düşüncelerini ve ihanetlerini oligarşinin kürsülerinden halka ilan etmeyi kendilerine en büyük görev seçtiler. Gel gör ki; "her şeyin bittiğini" zanneden ve oligarşinin kürsülerinden kendi eylemlerinin ve teorilerinin emperyalizmin teorileri ve eylemleri olduğunu haykıran Ertuğrul Kürkçü gibileri, yıllar sonra 71 devrimci

potansiyelinin kendi ihanetlerine ve teslimiyetlerine rağmen dimdik ayakta durduğunu görünce, sanki burjuva mahkemelerinde ve işkencehanelerinde teslim bayrağını çeken kendileri değilmiş gibi, önce günlük bir gazeteye "hareketimiz devrimci bir harekettir" gibisinden yüzseksen derece geriye çark ederek, kendilerinin geçmişi temsil ettiği imajını tekrar yaratmaya çalıştılar. Bunu beceremeyince de geçmişle ilgisi olmayan bir gruba sığınmayı çare seçtiler.

"Öncü" de tüm silahlı mücadele tartışmalarında tıpkı Ertuğrul Kürkçü gibi geçmişe sahip çıkmaya çalışmıştır. Ama bu sahip çıkış kendileri için taktik bir sorun olduğundan bir yerde bu taktiğe son vermek gerekecekti. Bu işin ortamını ise G. Sazak ve Erim olayı yarattı. Ve bu arkadaşların ne denli silahlı mücadeleden yana oldukları da böylece sonuçlanmış oldu.

"Öncü" : Erim ve Gün Sazak eyleminin sonucunda; "Yukarıda olanlar 'birşeyler yapmak gerek', aşağıda olanlar da 'ne olaksa bir an önce olsun' deme durumuna gelecekler" demektedir.

"Öncü", bu deyişlerle silahlı eylemlerin, darbe isteklerinin işine yaradığını ve kitlelerin de "ne olaksa bir an önce olsun", yani 'devrimci hareket ezilsin' demek istediklerini ifade ediyor.

Öncelikle "Öncü"nün, "bir an önce ne olaksa olsun" diyen kesim kimdir? bunu açıklamalıdır. Bu kesim gerici, anti-komünist kesimse bunların özlemi zaten budur. Yok, emekçi halk kitleleri kastediliyorsa, bu, kitlelerin özlem ve taleplerinden bihaber olmanın göstergesi olur.

Halk kitleleri hergün katliam ve işkenceye uğrar, kitlesel tutuklamalarla baskı altında tutulurken, faşizme karşı devrimci şiddet eylemleri, faşizmden hesap sorulması ve faşizme karşı kitlelerin alternatif hareketi olma kitlelerin bugün en somut isteğidir. Ve doğru devrimci teori kılavuzluğundaki silahlı eylemlerimiz, tüm oportünist ve sahte devrimci teorileri aşıp, oportünizmin etki alanında tuttuğu kitlelerde dahi geniş bir sempati yaratmıştır.

Şayet "Öncü"nün dediği gibi "bir an önce ne olaksa olsun" düşüncesini silahlı eylemler yaratıyorsa, o halde sivil faşist terör ve devlet terörüne karşı ana görev olarak silahsız karşı koymaktır.

Bu bakış açısıyla sivil ve resmi faşist terör sonuçta amacına erecek demektir. Çünkü sorun cunta düşüncesini yaratmaksa bu, faşistlerin beceremeyeceği bir iş değildir. Hedef bu olduğuna göre, "öncü" gibi düşünenlerin yapacakları tek şey kalıyor; faşizme karşı her türlü silahlı eylemi durdurmak, faşistlerin yapacakları katliam ve işkencelerle kendi kendilerini teşhir etmek. Ama faşistler darbe zeminini hazırlamak için silahlı eylem yapmıyorlar mı? Ve "Öncü"ye göre de bu oyuna gelmemek gerekir. Hayret doğrusu! Öylesi bir mantık ki; Faşistler eylemle darbe yapacaklar, ve Öncü'nün alternatif bir yöntemi yok. Ama kendiliğinden (Öncü'nün eylemsizlik kararıyla) faşistler aynı zamanda

teşhir olacaklar. Doğrusu "Öncü"nün bakış tarzını anlamak güç.

"Öncü" ve benzerlerinin mantığı tam da böyle işlemektedir.

"İşte hükümet, tam Çorum ve Fatsa olaylarında zor durumda kalmışken, Erim olayı imdatlarına yetiştirdi ve demagoji malzemesi buldular."

Dikkat ediniz; CHP'li Köksaloğlu'nun faşistler tarafından öldürülmesi ve nedenlerini "Öncü"nün hiç tartışmamaktadır. Çünkü "Öncü"nün kafası almamaktadır. "Tam faşistler teşhir olurken, suçluyken, bu durumlarını da tüm kamuoyu gözlerken, sanki faşistler adeta kendilerini teşhir etmek istiyorcasına bir de kalkıp CHP'li Köksaloğlu'nu öldürüyorlar. Olacak iş mi yani?...

"Öncü"nün düşünce sistemi gerçekten doğru olsaydı, faşistlerin intihar edercesine kendini teşhir etmek için Çorum ve Fatsa olaylarından sonra Köksaloğlu'nu öldürmelerine gerek yoktur. (2)

O halde neden faşistler Köksaloğlu'nu öldürdü? Daha doğrusu neden faşistler halk kitlelerine saldırıyor? Özellikle son üç ayda neden CHP'lilere yönelik saldırılarını arttırdılar?

"Öncü"nün de kabul ettiği gibi, CHP'li yurtsever halk kesimi yıldırma isteniyor. Yani "ne olacaksa olsun" düşüncesini yaratmak değil, kitleleri faşist demagoji altına alma ve pasifikasyona uğratmak için saldırıyorlar.

Evet "Öncü" yazarı; faşistler CHP'li tabanı ve tüm halk kesimlerini terörle sindirmek, il ve kasabaları kontrollerine almak için saldırıyorlar.

Faşistlerin, faşist devletin bu amaçlarına ulaşamaması ve faşizmin bu planını bozmak için ne yapılmalıdır? Sonmut tartışılması gereken budur. Öncü ve onun gibi düşünenlerin bu konuda somut hiçbir önerileri yoktur. Sadece ve sadece faşizme karşı savaşıyor ve faşizme karşı halk kitlelerine alternatif gösteren devrimci hareketi karalamak ve demagoji.

Defalarca tekrarladık: Biz diyoruz ki; Sivil faşist terör ve devlet terörüne karşı mücadelenin ana biçimi devrimci şiddettir. Devrimci şiddet tabii ki yalnız başına sonuca ulaşması mümkün değildir. Ve diğer politik, ideolojik-ekonomik-demokratik mücadeleyle diyalektik bir bütünlük içerisinde sürdürülmelidir. Bunların hiçbirini ihmal edilmeyecek kadar hayati öneme sahiptir.

"Öncü", "ne olacaksa bir an önce olsun" düşüncesini faşistlerin bilinçlice sürükledikleri bir gelişme yavaş yavaş ortaya çıkmaktadır" diyor. Nasıl çıkmaktadır? sorusuna verdiği cevap ise üst düzeyde insan öldürmeler olsa gerek. Nasıl olsa Devrimci Sol'da aynı düzeyde insan öldürüyor. O halde darbe yakındır. Kazara bu ara bir darbe olmuş olsa desene "Öncü"ye göre darbeyi biz getirmiş olacağız. Tıpkı 12 Mart dönemindeki gibi!...

"Öncü" dergisi; güçler dengesi, taktik vs. Tekrarlayıp durmasına rağmen, güçler dengesinden ve faşist terörün neye hizmet ettiği konusunda hem hiçbir şey anlamamış hem de kendisiyle çelişen ifadeler kullanmaktadır.

Eğer faşistlerin saldırısı kitleleri yıldırmaı hadaflıyorsa, darbe tartışma ayrı bir konu olur. Yok, faşist terör her kisine birden hizmet ediyor olsa da yine de saldırının temel ve tali hedefleri olmak zorundadır.

Saldırının ana hedefi darbe girişmelerini hızlandırmış olması için rdu içerisindeki güçler dengesini MHP lehine (hatta Ap lehine) olmadığı (bu satırlar yazılırken hala değildir) açıktır. Kamuoyunun gözleri önünde sıkıyönetim ve hükümet çatışması habire devam ediyor. Hükümet ve özellikle MHP sıkıyönetimden memmun değildir. Durum bu olduğuna göre MHP hangi güçleri davet ediyor acaba?

Demek ki faşist terörün ana hedefi darbeye davetiye çıkarmak değil, kitlelerin pasifikasyonudur.

İşte tam bu noktada tüm fşasit katliamlara ve Kemal Türkler'in katledilmesini tartışmak bir anlam kazanabilir.

Yine "Öncü"nın, faşistler katliam yaptıkça teşhir oluyor' mantığını ele alırsak: Erim'in cezalandırılmasıyla birlikte oligarşi tüm kurumlarıyla hareketimize yüklenmeye başladı. Ve Erim olayı devrimci silahlı hareketin varlığını tüm dünyaya ve Türkiye halklarına duyurup, alternatif bir hareket olduğunu gösterirken; halk kitlerinin de moralini yükseltti ve faşizmin saldırılarının etkisiz hale geleceği, faşist terörün halkı sindiremeyeceği düşüncesini güçlendirdi.

Oligarşinin halka yaptığı hiçbir işkence ve zulüm cezasız kalmayacağına oligarşi yetkililerin bile anlamış bulunuyorlar.

İşte, faşistler Erim olayla birlikte gelişen bu düşüncüyü yok etmek ve gelişen halk potansiyelini kısmi de olsa önlemek için Kemal Türkler'i katlettiler. Kısacası faşistlerin taktığı devrimci alternatifi etkisiz hale getirmektedir. Ve bu drama ne yazık ki oportünist sol da ortak olmuştur. Ama "Öncü'ye kalırsa faşistler büyük hat etmişlerdir. Nasıl olsa öldüren teşhir hata etmişlerdir. Nasıl olsa öldüren teşhir olmuyor mu? Eh! Erim olayında da kamuoyunda (burjuva ve oportünist propaganda sayesinde) Devrimci Sol saldırırken pekala faşistler sessiz kalıp bizim darbeler yememizi ve teşhir olmamızı bekliyebilirlerdi. Ama herhalde faşistler "Öncü"nın düşündüğü; faşistlerin saldırdığı, devrimcilerin ise sessiz kaldığı bir ortam tam da faşistlerin arayıp bulamadığı bir ortamdır.

Bugün faşistler birçok kent ve kasabada tam hakimiyetini kazanmamışsa, bu devrimci şiddet sayesinde. Ve devrimci şiddet faşizmin birçok planını bozmuş, faşistler zamansız-plansız saldırılarıyla birçok yerde umduklarını bulamamışlardır.

Örneğin:Gün Sazak eylemi sonrası, Çorum'da ilerciler hala bir mahallede tutunabiliyorlarsa bu, faşismin planlı saldırısının bozulup erken saldırıya geçmesindendir. Deniliyor ki; Gün Sazak eylemiyle birlikte saldırıya geçti. "Evet, Gün Sazak eylemiyle birlikte saldırıya geçmişlerdi. Faşist şefin öldürülmesi şimdiye dek yedikleri darbenin en büyüğü idi. Ve kendi tabanlarını Türkeş dahi tutamadı (ki bu durum, sine-i millet kararıyla somutlaşmıştır) Ama faşist terör rasgele- plansız ve hedefsiz saldırıya geçmek istemezdi. Ama böylelis bir kayıp karşısında plan ve hesap yapamazlardı artık. Faşizme işte bu plansız saldırısı sonucu Çorum gibi yerlerde, saldırı ve yok etme planını uygulayamadı. Ve Çorum faşistler açısından tamamlanmamış bir operasyon olarak durmaktadır.

"Gün Sazak öldürülmeseydi, Çorum vs. Gibi yerlerde faşistler saldırmazdı" diyen varsı, gerçekten G. Sazak öldürülmemeliydi. Yok eger "faşistler zaten saldıracaktı, fakat bekliyorlardı" diyorlarsa :o halde faşistler neden neyi bekliyorlardı? Sormak gerekir.

Evet gerçekten bekliyorlardı. Çünkü henüz Çorum'u Maraş yapmak için planları ve hazırlıkları bitmemişti. Ve Gün Sazak'ın cezalandırılması saldırı planlarını biran önce açığa çıkardı. Ve tüm kamuoyu faşistlerin katliam planına tanık oldu.

"Öncü"ye bir örnek daha: Faşistler Nevşehir'de CHP cenaze töreninde CHP'li parlamenterlere ateş açtılar. "Öncü"ye göre herhalde CHP'li parlamenterler cenazeye gitmemeliydiler, çünkü çatışmanın müsebbibi olmuşlardı.

Erim eylemi nedir? Baştan, sivil faşist terör ve devlet terörü hlak kitlelerinin yıldırılmasını ve pasifikasyonunu amaçlıyor demiştik. Bu durumda yapılması gereken tek şey faşizmin bu taktiğini boşa çıkarmaktır. İşte, bu taktiğin bir ürünü olarak, bir Gün Sazak bir Erim, faşist emniyet kuvvetleri sivil faşistler, muhbirler bugün cezalandırılmaya devam ediliyor. (Erim olayı haketemizin işkence ve faşist teröre karşı açtığı kampanyanın hedeflerindendir.)

Ama faşist terörün kitleleri pasifize etmek isteyen taktiğini kavramayanlar tabii ki, bizim faşizme yönelen ve kitlelere alternatif hedef gösteren eylemlerimiz karşısında provokasyon edebiyatına başvurmaktan kaçınmayacaklardır.

Erim olayı, oligarşi cephesinde derin yarıklar açıp krizi biraz daha derinleştirirken, tüm işkenceci ve halk düşmanlarına da iyi bir ders vermiş oldu.

Oportünizmin maskesi bir kez daha düştü. Değil sını mücadlesine önderlik etmek, halk düşmanlarına halk düşmanı olduklarını söylemek cerasetini dahi gösteremediler. Tüm oportünistler "aman oligarşi bize saldırır" korkusuyla Erim'in; tüm cinayet, işkence ve zulüm dolu 12 Mart dönemini ağızlarına almadılar ve halkımızın bu durumu

ibretle izledi.

Gün Sazak, Erim, dizilerce faşistin, işkencecinin cezalandırılması işkenceci karakolların basılması ve izinsiz yapılan yüzlerce kitle gösterileri, halk kitlelerin faşizme karşı mücadelesini bir kat daha ileri fırlatmış ve geniş bir potansiyel yaratmışlar.

Bu eylemlerle kitlelerin yıldığını düşünenler, kendi yılgınlıklarının ve köhnemiş düşüncelerini kitlelere maletmeye kalkmasınlar. "Ne ol-
aksa olsun" diyen halk kitleleri değil, CHP'ye umut bağlamış
"proleter sosyalist" rozetleri takmış sınıf savaşının artıkçılarıdır.

Ve tek merkezde bir tek propaganda yapıyorlar bugün: Oligarşi
Devrimci Sol'u yok edecek. "İşte bütün umutları bu oportünizmin. (3)
biz yok olacağız ve meydan oportünizme kalacak. Oportünim boşuna
hayak kuruyor. KİTLELERLE BÜTÜNLEŞMİŞ DEVRİMCİ ŞİDDET
YENİLMEZ...

(1) Kurtuluş'a bir nasihatimiz daha: "Proleter sosyalistlik" vasfını
bırakın kitleler sizlere versin. Ner satırda bir, biz proleter sosyalistler"
demekle sosyalist olunmaz.

(2) "Öncü", sakın hükümetin Fatsa rezaletini örtbas etmek için
Köksaloğlu'nu öldürdü demesin. Çünkü Köksaloğlu'nu oligarşinin de
kabul ettiği gibi faşistler öldürdü ve de sahip çıktılar.

(3) DY iki yıldır bu hayalı yaşıyor ve erim olayı son umutları.

Davutpaşa Askeri Nazi Kampında katliam planları yapılıyor

Sıkıyönetimin gelmesiyle birlikte açılan askeri cezaevleri, birer
nazi kampından farksız durumdadır. Elazığ'da., Ankara'ya, Diyar-
bakır'dan, istanbul'a kadar askeri ve sivil cezaevleri, devrimcilere
işkence uygulayan, katliam planları yapılanı insanca yaşama hakkını
olmayan nazi kampları durumundadır.

Davutpaşa askeri cezaevi bunun en somut örneğidir.

Devrimci mahkum ve tutukluların, beton üzerinde yattıkları,
"havalandırmanın olmadığı, bahçeye çıkarılmadıkları, yayın organları
ve yiyecekleri sokulmadığı, doktor ve ilaç hizmetlerinin yapılmadığı bir
yer olma Davutpaşa nazi kampında, devrimciler haklarını almak için
sürekli mücadele etmişlerdir.

Faşist subay ve er kadrolarıyla donanmış Davutpaya Nazi Kampında, daha önce birçok defa, devrimci mahkumlar işkenceye çekilmiş , meydan dayacağı atılmış ve KURŞUNLANMIŞTIR. Yaralılar hastahanelere götürülmemiş, kendi kaderine terkedilmiştir.

Nazi kamplarında görülen bu uygulama devam ediyor.

Şeker bayramında, Davutpaşa'da açık ziyaret verilmemesi karşısında haklarını isteyen devrimci tutuklulara karşı, cezaevi müdürü faşist binbaşı ADNAN ÖZBEY katliam planı uygulamıştır. Beyüelli kadar devrimcinin kaldığı Davutpaşa Nazi kampında, 20 Temmuz günü, binbaşı Adnan Özbey kumandasında silahlı askerler sopalarıyla birlikte, devrimcileri, ateş ederek vesopalrala döverek koğuşlara soktular. Daha sonra tek tek koğuşlara giren Adnan Özbey kumandasındaki faşist askerler, devrimcileri, hem ateş ederek hemde sopalarla vurarak koğuşları kan gölü haline getirdi. Kurşun yarası olmuş devrimcilerin sayısı yetmiş idi. Fakat, tüm devrimciler yararlı haldeydi. Bu arada bir devrimci ise, Emin adındaki bir faşist subay tarafından katledildi.

Bu katliam planı süresince devrimcilerin, saat, para kitap, yiyecek vs. Gibi tüm malları yağma edildi. Yaralılar hastahaneye götürülmedi.

Nazi kampalarıyla ancak görülebilen bu katliam planı karşısında basına sansür kondu, ve olay gizlendi. Günlerce beş'er on'ar devrimcilerin mücadele durmamıştır. Devrimciler açlık grevine giderek, katliamı protesto etmişlerdir.

Mahkum aileleri, mücadeleye atılarak devrimcilerin sesini duyurmaya çalıştılar.

Devrimci Sol, Davutpaşa katliamını protesto için, korsan gösteriler düzenledi, on'larca pankart asıldı. Yazılama yapıldı. Davutpaşa Nazi kalima planını protesto etmek için faşist terörün karagahı haline gelmiştir. Valilik bombalandı.

FAŞİST BİNBAŞI ADNAN ÖZBEY'den HESAP SORULACAKTIR!...

DAVUTPAŞA NAZİ KAMPINDA DEVRİMCİ MÜCADELE DEVAM EDECEK!...

Eskişehir'de İlerlemecilerin tepkici tavrı sürüyor!

İGD'li Yaşar Özgür arkadaşın nasıl öldüğünü daha önce açıklamıştık. Bunun üzerine İGD'li arkadaşlar da önce olumlu ve olayın gerçekten bir yanlışlık sonucu olduğunu kabul eden bir anlayış vardı.

Sonra bu tavırları değişti. Yayınladıkları bildirilerde, Devrimci Sol'un Yaşar Özgür'ün "provakatörce" bireysel terörist olduğu ve Takkalı mahallesinde baştan beri ilerici gençlere saldırılarının sonucu öldüğünü vs. İddia ettiler. Bildirilerinde şunu bile yazdılar "Bugün Yaşar Özgür'ü katledenler eller yarın daha nice Yaşarlar'ın canının alacaktır." İGD'lilere göre ilerici gençlik hareketi Dev-Sol'u rahatsız ettiği için Yaşar öldürölmüştür.

Bunlar yalandır. Nice yaşarlar'ı daha "öldüreceğimizi" ise yalandan daha beter bir iftiradan başkabir şey değildir. İGD'lilerin tekrar uyarıyoruz. Devrimci Sol'un sol içi çatışmadan hiçbir çıkarı yoktur; tersine sol içi çatışmaya karşıdır. şimdiye kadar- Yaşar olayının dışında ki o da bir yanlışlık sonucu olmuştur- Sol'dan, ilerci, devrimci herhangi bir gurubun elemanını vurduğumuz görölmemiştir.

Bu yalanlara son verilip, birlik sağlanmalıdır.

KAHROLSUN SOL İÇİ ÇATIşMAYI
KÖRÜKLEYENLER!...

(küpür resmi var)

İKD ve İGD'nin Eskişehir'de dağıttığı bildirilerden alınan küpürler.

HALKIN ÇIKARLARINA ZARAR VERİLMEMELİDİR

Çok kere farklı sınıf ve tabakalarla ilişkiler kurulurken çeşitli yanlış, eksik ve zaaflı tavırlara rastlanmaktadır.

Devrimde çıkarları olan, kazanmamız gereken sınıf ve tabakalara kim, düşmanlarımız kim? sorusunu açık ve net olarak aydınlanmadığı veya sözlü olarak kabul edilse de uzun vadeli ve kalıcı bir bakış açısına sahip olunmadığı, kitlerin geçmişlerini,ölkeledik költür durumunu faşist demagjive burjuva bireyciliği doğru olarak tahlil edilip kitleler üzerindeki etkisini gözleyemediğimiz için yer yer kazanmamız gereken sınıf ve tabakalardan kişilere karşı sektor ve yanlış tavırlar alınmakta ve oligarşiye anti-propaganda şansı verilmektedir.

Ölkemiz, iki ulustan ve birçok azınlık milliyetten meydana gelmiştir. Bu iki ezilen ulusun (Kürt ve Türk) ve çeşitli milliyetlerden bir avuç sermayedar, toprak ağası, tefeci tüccar ve bilinçli faşist, muhbir dışındaki tüm kesimlerin oligarşiyle çelişkileri vardır.

Bugün emperyalizm ve oligarşi içerisinde yer alan AP-CHP-MSP-MHP vs. Partilerin yönetim mekanizmaları kendi sınıfsal (sömürücü) çıkarlarını korumak, doğrultusunda emekçi sınıflara karşı

sasvaş açmışlardır. Hata bu sasvaşta bu partilerin kontrolleri altında tuttıkları kitle dahi çoğunlukla devrimcilere karşıdır. Ve bu kesimin toplam sempatizan ve destekleyisi milyonları bulmaktadır. Bu milyonlarca insan ise tekelci, tefeci, toplar-ağası işbirlikçisi değildir. Bu böyle olmasına rağmen, yüzyılların gerici, bireyci burjuva eğitimiyle şartlanmış, gericiliği üzerinden atamamış gericiler ve burjuvaziye tutsak olan bu kesimler oligarşinin bu tür partilerini hala desteklemekte ve uzun süre de destekleyeceklerdir.

Gerici, kapitalizmden yana bu partilerin halk kesimlerini, uzun vadede kazanacak bir programa ve çalışma tarzına sahip olmak zorundayız. Oligarşinin tüm partilerince (AP-CHP-MSP-MH-) komünizm ve devrimciler, tarihleri boyunca çok kötü bir şey olarak halk kitlelerine tanıtılmış ve bu amaca varmak için egemen sınıfların tertiplendiği provokasyon, entrika ve baskının her çeşidi denenmiş, denenmektedir ama Dünya devrim tarihlerinin gösterdiği gibi, komünistler doğru, ezilen sınıflardan yana devrimci taktik ve çalışma tarzıyla burjuvazinin tüm engellerini aşmış ve dizilerce halk iktidarı gerçekleştirmiştir.

Tarihi gelişim gereği ülkemizde de böyle olacaktır. Bu durumun yakınlaşmasını sağlamak, oligarşinin eline koz vermemek ve geçici de olsa ezilen küçük esnaf, orta sermayedarları ve emekçi kökenleri sağ eğilimli insanları karşımıza almamalıyız. Yüzbinleri, milyonları bulan bu tür insanlar bugün devrimcileri destekleyip sempati duymayabilirler. Bugün bu durum böyledir diye, yarın da ayın olacağı anlamına gelmez. Zaten ezilen halk kitlelerini örgütleyemeyen bir devrimci hareketin devrim yaptığı, görülmemiştir. Adım adım tüm ezilen kesimlerin hakim sınıflara karşı çelişkilerini örgütlemeyen bir devrimci hareket toplumsal devrimci mahalefeti temsil ettiğini idda edemez. Ki, biz bugün savaşın başındayız. Bugünden halk kitlelerine ilkeli onların çıkarlarını svunan, çıkarları doğrultusunda onları örgütleyerek birliklerini gerçekleştiremezsek, sonuçta oligarşinin demagji alanına giren bu kitleler, belli bir süre de olsa oligarşinin safında yer alarak devrimci harekti engelleyecektir.

Oportünist-pasifist sol, özünde halk kitlerinin öz güvüne inanimadığından, uzun yıllar sürececek bir mücadeleyi göğüsleme kapasitesi ve rhundan yoksun olduğundan; onlar hep gecivi çıkarlar peşinde koşarak tüm halk kitlelerinin kazanılmasına karşı çıkarlar. Karşı çıktıkları için de onların kazanılması konusunda bir çabaları yoktur.

Bu tür, halk kesimleriyle ilişkilerde kendine "sol" adını veren bir dizi grup, esnaflardan ve orta kesimden haraç alma, aldığı parasını vermeme gasp etme gibi, devrimcilerin kitleleri kazanma anlayışlarıyla ağdaşmayan tavırlara girmektedirler.

Devrimciler halk kesimlerinden bağış toplamazlar mı? Elbette ki toplar. Devrimci bir halk hareketi halka dayanmalıdır. Hlaka dyanmayan, halkın desteklemediği hiç bir hareket "ben kile hareketiyim, kitleri ör-

gütlüyorum" diyemez. Ve halk kitllerinden toplanan bağı, paralar ve maddiyatlar, satılan dergiler, kitaplar ve broşürler, ağıtılan bildiriler esas olarak kitlelerin örgütlülüğüne hizmet etmelidir. Ve iyi kullanılabildikleri takdirde bir bağış, dergi vb. Şeyler aynı zamanda halkla ilişkilerde bir araçtır. Bu araçları kitle örgütlemeye birer araç olarak kabul edilmez, zor yöntemini gündeme getirir ve zorla kendinin güçlü olduğunu göstermeye çalıştırırsanız, bu yöntem geri teper ve oligarşinin işine yarar.

Bir devrimci hareketin, siyasi ve pratik faaliyetini yürütebilmesi için her türlü şeye ihtiyaç vardır. Silap, para, otomobil, giyecek, yiyecek, istihbarat vs. Tüm bunların sahip olduğu kaynak ise insandır ve bunların meydana getirdiği milyonlarca halk kitlesidir. İşte bu halk kitlesi örgütlenirse bu gerekli araçların tümü de halledilmiş olacaktır. Yeter ki, siz halkı davanıza inandırın. O zaman bugün eksikliğini, yokluğunu çektiğiniz birçok aracı ve gereci o kitleler yaratacaktır.

Ama bugünden halk kitlelerine yıllardır verilen karşı-devrimci düşünceye, oportünist "sol"un kitle ilişkilerini dejenere etmesi ve devrimcilere karşı olan güvenrsizliği; ancak uzun sabırlı ve onların düşüncelerine saygı göstererek, doğru düşüncelerimizi bizzat pratiğimiz ve davranışlarımızla onlara gösterip kazanabiliriz.

Ezilen halk kesimlerinin: Tekelci sermaye tarafından hergün birer birer yok edilen esnaf ve ortak sermaye kesimlerine karşı ilişkilerimizde çok dikkatli olmak zorundayız. Şayet bugün gericilerin etkisi altında iseler ve yer yer bizzat faşistler bu kesimleri örgütlemişse, bu durum yine devrimcileri hataları yüzündedir. Özellikle de oportünist "sol" un, esnaf kesimi haraç alınan bir kesim olarak görmeleri, çapulcluk yapmaları bunları oligarşinin kucağına itmektedir.

Devrimci Sol'un hiçbir kadrosu ve sempatizanı halkla ilişkilerinde sekte, onların çıkarlarını zedeleyici, devrimcileri kötü gösteren bu tür tavırlar içinde olmamalıdır.

- Bu tür tavırları gösteren diğer gruplar ise ortaya çıkartılıp, halka teşhir edilmelidir.

- Bu durumun sonucudur ki, birçok yerde lümpenler de devrimciler adına çeşitli kesimlerden zorla para almakta ve devrimciler karalanmaktadır. Bu şahırlar mutlaka bulunup halka teşhir edilmeli ve devrimcilerin bu tür şeyler yapmayacakları anlatılmalıdır.

- Esnaflardan ve küçük seyyar kesimden alınan bir şeyin parası tamam olarak ödenmelidir.

- Bağış, gönüllü bir davranıştır. Asıl güç olan bir insan senin düşüncene inandırarak sana yardım etmesidir. Zor ve gasp ise işin kolay yanıdır. Birincisi becerildiğinde o insan kazanılacaktır. İkincisi ise o insan hem kaybedilecek hem de devrimciler aleyhine yıllar süren anti-propagandayı dalga dalga etrafına yayacak ve gericiliğe hizmet

edecektir.

- Faşizme karşı savaşta, çoğu zaman, istenilmediği halde, irademiz dışında halkın malına -canına zarar verme durumları doğmaktadır. Bu durumuna asıl suçlusu faşizm olmasına rağmen, burjuvazi elinde tuttuğu basın, yayın vb. Tüm araçlarıyla halka zarar veren en ufak bir davranışımızı dahi affetmemekte ve alabildiğine anti propaganda yapmaktadır.

Bunun için oligarşinin güvenlik kuvvetleriyle, faşistlerle çıkan çeşitli çatışma ve eylemde halkın maddi varlığına zarar verildiği halde bu zarar gücümüz oranında mutlaka ödemelidir. Halkın canına zarar verildiği halde ise bu durum en açık haliyle halka anlatılmalı ve oligarşinin anti-propagandası etkisiz hale getirilmelidir.

- Faşizme karşı mücadele geliştikçe, oligarşi de boş durmamakta ve devrimcileri avlamak için yoğun bir muhbir ağı kurmaktadır. Bunların etkisiz hale getirmek elbetteki, devrimci bir hareketin görevidir. Ama bu işi yaparken de amaç halk kitlelerini örgütlettir. Bir bölgede muhbir olarak bildiğimiz bir insanı cezalandırmadan önce, bir kaz kez devrimci bir tarzda yazılı veya sözlü mutlaka ihtar yapılmalı ve suçlarının ne olduğu, yaptığı muhbirlik işinin kime hizmet ettiği anlatılmalıdır. Bir sonuza alınmazsa o kişinni ne görev gördüğü, kime hizmet ettiği ve nasıl bir halk düşmanı olduğu kitlelere anlatılmalıdır. Cezalandırma ise en son yapılacak işidir.

Kısaca muhbir diye cezalandırdığımız insanı, kitlelere anlatmamış ve haklılığımızı göstermemişsek,sonuçta muhbirin cezalandırılmasına muhbirliği caydırıcı bir fonksiyon görür, ne de kitleler örgütleyen bir araç olur. Bunun için yapacağımız her türlü işin hesabını çok açık bir şekilde halka verici ve insanları kazanıcı bir perspektife sahip olmak zorundayızdır.

Devrimcilerle, halk düşmanlarının halkla ilişkileri ve davranışları taban tabana farklıdır. Faşistlr, halk karşı, onları kazanmak, birliğini sağlamak istemeyen, zor yöntemle sindirme ve demagoji altında tutmak isteyen;devrimciler, bugün düzenden yana da olsa, yarın çıkarlarını devrimden yana olduğunu gördüğü tüm halk kesimlerini birliğini sağlama, onların çıkarlarını oligarşiye karşı savunan ve insana değer veren bir anlayışadırlar.iyte, biri ezilen halktan yan, diğer bir avuç sömürücü azınlıktan yana olan bu iki anlayışı, halk kitlerine kavratılabildiğimiz zaman halk kitleri bizle beraber olacaktır. Bunların halka kavratılabilmesi için ise, stratejimizi, değişen taktiklerimizi ve günlük pratikte mücadelemizdeki tavır ve davranışlarımızı, kitlenin çıkarlarını savunan ve onları adım adım, burjua düşüncesinin etkisinden kurtaran bir perspektifle ele almak zorundayız.

DİRENİŞ KOMİTELERİNİN İFLASI ve DY OPORTÜNİZMİ

Devrimci Yol, 36. Sayısında, kurtarılmış bölgeleri -bugünkü aşamada- savunmadığını söyledi. Üstelik bunu, eleştirilerimiz karşısında yaptığı halde, son derece usta bir kıvırtmayla görüşlerinin eskiden beri "böyle" olduğunu göstererek yaptı. Devrimci Sol'un, DY'yi eleştirisi, Direniş komitelerinin, halk organı oldukları, demokrasiyi uyguladıkları vs. Noktaları içeriyordu. Böylesine bir anlayış kurtarılmış bölgeler esasından başka bir şeye dayanmaz. Fakat ilginç ve asıl olma yönü ise, halk savaşının ilk aşamasında kurtarılmış bölgelerin kurulamayacağını DY'nin bildiği idi; o halde kurtarılmış bölgeler paravanası altında ayaklanma savunuluyordu.

DY, direniş komitelerinin iflası üzerine şimdi kıvırtmaya başlamıştır. Dar askeri örgütlenmeden, kurtarılmış bölge düzenini sağlayan örgütlenmeye kadar bukalemun gibi şekil değiştiren direniş komiteleri örgütlenmesi, şimdi iflas ettiğinden yeniden kıvırtmaya başlamışlardır. İşte Devrimci Sol'un eleştirilerine verdikleri "ciddi" bir cevap:

"Ama gerçek anlamda kurtarılmış bölgelerin halk savaşlarının ileri aşamalarında gerçekleştirebileceği, Direniş komitelerinin de gerçek birer halk iktidarı organı olarak ancak yine halk savaşının (merkezi devlet otoritesinin büyük ölçüde yapçalandığı) İleri aşamalarında gerçekleştirebileceği, buna rağmen D. Komiteleri çalışmalarında halkın kendi kendisini yönetimine katılması anlayışının geliştirilmesi için çalışılması gerektiği" vs (DY Sayı 36).

Devrimci Yol, bir yığın gevezellik ve laf kalabalığı arasında, görüş değişikliğini, yani direniş komitelerinin iflasını gösterebilmek için yukarıdaki görüşlerini italikle yazmış. "İşte, biz bunları savunuyoruz" diye. Merak ettiğimiz konu, Devrimci yol, daha önceki sayılarında çıkan dirniş komiteleri hakkında yazılarını okunmadığını mı sanıyor? Dosta düşmana karşı, Halkın Kurtuluş'nu aratmayacak şekilde iki üç ayda bir görüş değitiren DY'nin yüzü kızarmıyormu? THKP-C'nin görüşlerini inkar edip,sonrada "yok biz savunuyoruz" diyebilene bir siyasetten doğrusu herşey beklenir. Ne diyelim, usta politikacılık bu kadar olur!

Ne diyor DY? Kurtarılmış bölgelerin halk savayının ileri aşamalarında gerçekleştireceğini söylüyor! Ama nasıl kurtarılmış bölgeler? "Gerçek anlamda " ! Evet gerçek anlamda "kurtarılmış bölge dışında, bugün gerçek olmıyan kurtarılmış bölgeler mi var?

Evet var! D. Yol'un "gerçek anlamda " diye kıvırttığı kurtarılmış

bölgeler,direnış komiteleri vasıtasıyla, halk demokrasisi uygulanarak, birkaç aya öncesine kadar vardı. Sonra ne oldu? Faşizmin saldırıları karşısında gerçeğı anlıyan DY şimdi bu deneyleri, Direniş komitelerinin kurtarılmış bölgelerini "gerçek olmıyan" diye yorumlayıp bir kenara atıyor, hem de satır aralarında gizleyerek.

Merkezi devlet otorsetisinin büyük ölçüde parçalandığı bir aşamada gerçekleşebileceğini ileri sürdüğü direniş komiteleri - ve kurtarılmış bölgeler- hani iktidarın "yanıbaşında" varoluyordu. Bunları DY yazmadı mı? Devrimci Yol'un 30. Sayısında şu satırlar yoksa D.Y.'a ait değilmi?

"Halkın kemdisi tarafından oluşturulmuş komiteler iktidar gücünü yavaş yavaş, parça parça üstlenmeye, eski merkezi devlet yapısınıyanı başında ve ona alternatif olarak yeni bir iktidar odağı haline gelmeye başlayacaktır" (abç)

Bu satırlar DY inkar mı ediyor? Görüşler o kadar net ki!

- Direniş komiteleri iktidar gücünü yavaş yavaş, parça parça üstlenecek!

- Eski merkezi devlet yapısını yanıbaşında ve ona alternatif olarak iktidar odağı haline gelecek!

Şimdi Devrimci Yol, Devrimci Sol'u içiboş yaldızlı sözlerle, gevezeliklerle eleştirirken. Bu gerçeklerden neden bahsetmiyor. Direniş komitelerinin iflas ettiği satır aralarına sokuşturarak, bunu ustaca kamufle ederek yazıyor da, neden gerçekleri olduğu gibi yazmıyor?

Türkiye'nin dörtbir yanında kurulan direniş komitelerinin birer birer dağıldığını, üyelerin, ya haislere atıldığını ya da arandığını, halkın DY'den nefret eder hale geldiğini neden yazmıyor? Birkaç ay öncesine kadar iktidar odağı olan direniş komiteleri şimdi "gerçek olmıyan" bir olay haline geldiyse, DY açıkça hesap vermelidir. Bir devrimci siyasetin yapacağı en doğru şey özeleştirii yapmak, hatalardan ders çıkarmaktır.

Ama ne çare? Bu doğru tavır DY'nin tabiatına terstir. DY yalan ve demagoji üzerine teori geliştirmekte, kadrolarını aldatarak siyasi varlığını sürdürmektedir. Ama DY ne kadar gerçekleri örtbas etse de, Emek mahallesi halkı, Nato Yolu halkı, Çalışkanlar mahallesi halkı, Cumhuriyet mahallesi halkı, direniş komiteleri tercübesini unutmayacaklardır.

DY'nin 36. Sayısında, yukarıya alantı aldığımız satırları yazan DY yazarı, daha Fatsa gerçeğini görmemişti. Bu yüzden iflas eden direniş komitelerinin oortünistçe teorik kılıfını hazırlarken, bir yanda da Fatsa deneyini de unutmaması doğaldı. Bunun için "...buna rağmen D. Komiteleri çalışmalarında halkın kendi kendisinin yönetime katılması anlayışının geliştirilmesi için çalışılması gerektiği için çalışması gerektiği"ni vurguluyor! Ne talihsizlik! DY'un elindeki bu malzemede,

sığınacağı bu yerde,tutunacağı bu dalda artık yok. Fatsa'da halkın kendi kendini yönetmesi gereğinden sahseden DY şimdi ne diyor? Oligarşinin operasyonu karşısında, Fatsa'yı faşistlere teslim eden, rastgele eylemlerle halkın nefretini daha da kazanan DY, şimdi nasıl kışkırtacak acaba?

DY 37. Sayıda, bunun teorik kılıflarını hazırlamaya başlamıştır bile:

" Bu yüzden, egemen güçlerin, 'nokta' operasyonunun birinci perdesi fiyaskoyla sonuçlanmasına sürmektedir; Fatsa'ya işkenceci polisleri, askeri birlikleri ve 'maskesiz' faşistleri yerleştirmeye çalışmaktadırlar"

Evet, fiyaskoyla biten operasyona bakın! işkenceci polisler, faşistler yerleşiyor, halk evlerne kapanıyor;ve bu fiyasko oluyor. Pekiyi başarılı olan nedir? Oligarşinin bugünkü gücü karşısında kurtarılmış bölgeleri (halkın kendi kendini yönettiği bölgeleri) yaratan bir anlayış , kendi kendisini kandırmamalıdır. Fiyasko olan DY'un terörleridir, direniş komiteleridir. Gerçek olan şey budur. Şimdi DY idda ediyor mu bilmiyoruz: "halkın kendi kendisini yönetmesi gereği"nnin direniş komiteleri vasıtasıyla hayata geçirilmesine, Sanmıyoruz! Fatsa deneyi ile birlikte, DY'un direniş komiteleri bütün demagoji malzemeleriyle birlikte iflas ettirmiştir. Kurtarılmış bölgelerden dem vuran DY, faşizme karşı mücadeleyi es geçmiştir. Sıra kavgaya gelince de yelkenleri suya indirecek, sonra başlayacaktır ajitasyona: "Şimdi Fatsa'da, yeni ve gerçek bir direniş mücadelesi, uzun- çetin bir direniş mücadelesi başlayacaktır". (abç)

"Gerçek" bir direniş mücadelesi, "başlamaktaymış". Sanki önceden- Fatsa operasyonundan önce- direniş mücadelesi yokmuşcasına, "gerçek" bir mücadele yokmuşcasına herşeyi, büyük bir pişkinlikle reddediyor, özeleştirme verme, hatalardan ders çıkartma gereğini duymuyor, ve bundan sonra yapılacakları anlatıyor. İşte DY oportünizmi budur. İşte DY'un statik, edilgen savunma çizgisi budur. Yeni başladı dediği direniş iflas edince yine aynı nakaratlarla "gerçek olan budur" diye teorik incilerini döktürmeye devam edecektir.

"FAŞİSTLERDEN ARINDIRILMIŞ" bölgeler teorisi

Fatsa deneyi ile birlikte kendini savunma durumuna geçen, suçluluk psikolojisi altına yeni inciler dökmeye devam etmiştir:

" Bugün Türkiye'nin her tarafında, faşistlerin işgal altına alamadıkları faşistlerden arındırılmış, yüzlerce "Fatsa" var. Buralarda devrimin ancak ileri aşamalarında oluşabilecek gerçek anlamdaki kurtarılmış bölgelerden farklı olarak birlikte, tıpkı Fatsa'daki gibi emekçi

halk kitlerinin bilinci serpilip gelişmektedir."

DY artık Direniş komitelerinden vazgeçmiş gibi görünüyor. Birer birer, iflas eden direniş komiteleri deneyi, Fatsa ile naktalanınca, DY'nin yapacağı tek şey savunma durumuna geçmek, moralini düzeltmeye çalışmaktadır. Faşistlerin işgal altına almadıkları bölgelere varmış! Fatsa'nın, İç Anadolu'nun, Karadeniz bölgesinin hesabını vermeden, faşistlerin işgal altına almadıkları bölgeleri koz olarak kullanmak devrimcilik değildir.

DY'un bu mantığını anlıyoruz.

Ama anılamadığımız şey, "faşistlerden arındırılmış" bölgelerin ne olduğudur? İflas ettiği, satır aralarında da olsa ilan ettiği kurtarılmış bölgelerden "farklı" olduğunu söylediği, "faşistlerden arındırılmış" bölgeleri tezi. DY'un hla eskimiş görüşlerinden vazgeçmediğini, onları yeni isimler altında piyasaya sürdüğünü gösteriyor.

Oportünizmin başka bir yol izlemesi mümkün değildir. DY'de böyle yapılır. Faşistlerden arındırmak" ne demektir? Bir bölgeyi faşistlerden arındırmak ordusu, polisi, sivil faşist ile o bölgeyi kurtarmaktır; halkın egemenliğin sağlamaktır. O halde "faşistlerden arındırılmış" bölgeler tezi, DY'un eski tezlerini yeni bir adla piyasaya sürmesinden başka birşey değildir.

TİKP, Devrimci Sol'a karşı tertip hazırlığı yapıyor!...

Türkiye Sol'unun başına on yıldan fazla bir süredir "bela olan PDA siyaseti, yani TİKP harekitemiz tarafından teşhir edildikten ve burjuva milliyetçisi bir çizgi izlediği ortaya konduktan sonra, devrimcilerin bulunduğu yerlerde barınamamaya başladı. Çünkü TİKP bulunduğu her yerde oligarşinin beşinci koludur. Görevi devrimcileri tesbit etmek ve zamanı gelince oligarşiyeye ispiyonlamaktır.

Bu görevini layıkıyla yerine getiren TİKP, bugüne kadar "Aydınlık"ta bir çok yazı dizisi yayınladı, haberler yazdı. Bunların hepsi devrimcileri oligarşiyeye ispiyonlamak içindi. TİKP'nin muhbirci bir siyaset olması onun burjuva milliyetçisi çizgisinden kaynaklanıyor. TİKP'ye göre, faşizme karşı mücadele veren gruplar (Özellikle Devrimci Sol) maceracıdır, sahte sol'dur. Rusya'nın beşinci koludur. Ordu millettir, devlet milliyetçi bir politika izleyebilir. Evet TİKP böyle diyor.

Kısacası onun çizgisi tipik burjuva milliyetçi çizgisidir. Bugünkü koşullardada bu çizgi silahlı mücadeleden alabildiğine korkmakta. Oligarşiye sığınmaktadır.

Böylesine bir siyasal doğrultusu olan TİKP'nin,sahte sol'u teşhir adına her türlü yayın yapması, provokasyonlarda bulunması, çok doğaldır. "Apocular" (UKO) hakkındaki "kurtarılmış bölgeler", "49 sol","THKP-C"vs yayınları hemen hemen hergün aydınlık'ta çıkan haberler, bu çizginin doğal sonuçlarıdır.

Şu dönemde Aydınlık, hareketimize karşı bir tertip hazırlığı içindedir.

MHP'yi itiraf"larla teşhir ettiğini iddia eden Aydınlık'a göre şimdi sıra sahte- maceracı sol'dadır. Silahlı Sol'da teşhir edilince -ancak-Aydınlık o zaman oligarşiye karşı sadakatini ispatlayabilir.

TİKp, şimdi bunn zeminini hazırlamak için, Devrimci Sol'a karşı provokasyon yapıyor.

İstanbul Fener'de Devrimci Sol'un TİKP'çileri ölüm tehdidinde bulunduğuna dair asılsız haber yayınladı.

Pertek jandarma karakol baskını ile ilgili, Devrimci Sol'dan bildiği isimleri rastgele yayınladı.

Elazığ Fevzi Çakmak Mahallesinde, ortada hiç bir neden yokken TİKP'liler Devrimci Sol'cu bir gurubun üzerine ateş açtı (Temmuz ayı içinde) Daha sonra TİKP'liler polise başvurdu. Polis arabaları ile Dev-Sol'cu aradılar. Fevzi Çakmak mahalesinde, TİKP'lilerin kılavuzluğunda, dört gün süren operasyonlar yapıldı, ev ev, dükkan dükkan arandı. (ilginçtir, aynı yöntemle de maskeli faşistler kullanılarak Fatsa "nokta" operasyonu yapılmıştı.) Bu gelişmelerden, sonra halk TİKP'lileri tecrit etti, ekmek vermedi, dükkanlardan alışveriş yaptırmadı. Ev sahipleri evlerinden TİKP'lileri atmaya çalışıyor. "Çeşme" mahallesinde gelişleri kadınlar tarafından engelendi vb.

TİKP'lilerin bu provokasyonları ve yayınları boşuna değildir. Oligarşinin politikasının icazetinden yayınların sürdüren TİKP, şimdide Devrimci Sol'a karşı tertip peşinde koşmaktadır.

Bütün birimlerde TİKP'ye karşı uyanık olunmalı, oyunları anında bozulmalıdır.

İŞÇİLER ARASINDAKİ SİYASAL FAALİYETE ÖNEM VERELİM

İşçi sınıfı arasındaki devrimci çalışmaya büyük önem göstermeli-

yiz.Bu ihtiyaç kendini günden güne daha kuvvetli hissettiriyor.

Bu önem nereden geliyor? İşçi sınıfı, devrime katılan sınıflar açısından temel bir özellik göstermesinin yanında, şehir-kır diyalektik birliğini içeren bir stratejik sizgi asından da şehirlerde uzun vadeli, kalıcı bir çalışma yapılması gerekli bir sınıf olark durmaktadır. Şüphesiz, hak savaşı açısından öncülük rolünün ideolojik olduğu gerçeğini unutmamalıyız. Yanlış kavranılmaması gerekli olan şey, işçi sınıfının öncülüğünün niteliğinin ideolojik olması gerçeğini, işçi sınıfı arasındaki politik-örgütsel çalışmayı "önemsiz" "tali" biçiminde yorumlayacak kadar iler götürmektir. Bu yanlıştır.Kurtuluş ise, bu konuda tam tersi bir politika savunmaktadır. Kurtuluş'a göre öncü işçilerin aktif katılımı bu tezi bugünkü aşamada ileri sürebilmektedir.

"Bizim dar devrimciler örgütüm proletarya arasında fabrikalarda yükselecektir. Proletaryanın öncü unsurların ortaya çıkmasını sağlayarak çıkan bu öncü unsurlarla bir araya gelerek, kısacası sınıf arasında köklü örgütlenmeler oluşturarak kendisini de oluşturacaktır." (Öncü. Say.6)

Bunlar 70 yıllık bayatlamış menşevik tezleridir.Bu menşevik tezler, halk savaşı veren Çin, Küba vs gibi ülkelerde biçim değiştireerk ortaya sürülmüştür. Türkiye'de de, işçi sınıfının bir anda ayaklanarak devrim yapmasını bekliyen, ona yüklenebileceğinden fazla görevler yükliyen revizyonist anlayışlar yok değildir. İşte 60 yıllık TKP:İşte bu kervana katılan Kurtuluş... İşçi sınıfı arasında çalışmayı geliştirmenin önemi buradadır. İşçi sınıfını bu revizyonist guruplar terk edemeyiz. Türkiye işçi sınıfının ilerici en büyük sendikal örgütü DİSK'in bir kısmı revizyonistlerin, bir kısmı reformist CHP'lilerin elindedir. 1 milyondan fazla üyeye sahip Türk-İş ise reformist ve oligarşi -kuyrukçusu Sarı-Sendika Patronlarının elindedir. İşte işçi sınıfını arasındak çalışmaya önem vermemiz gerekli birinci şey budur.

İkinci nokta ise, işçi sınıfı arasında faşist örgütlenmenin giderek gelişme kaydetmesidir. Reformist ve revizyonistler uyuyorlar ve bu gerçeği görmezlikten geliyorlar ama gerçek budur. Faşist örgütlenmenin sendikal biçimi MİSK, patronlarla işbirliği içinde ve işçileri faşist demagoji altında tutarak, fabrikaları birer birer faşist kaleler haline getiriyorlar. Bugün faşistlerin hakim olduğu kalelere girilememektedir, kimsenin de bu faşist işgaller kırmak diye bir programı yoktur.

Reformistler ve revizyonistler işçi sınıfını anti-faşist mücadelenin içene sokmaktan çekiniyorlar. Onlar,işçi sınıfı "anarşiye bulaşmaz" "şiddete karşıdır" diye, faşist saldırı karşısında seyirci kalmayı yeğlemektedirler. Kurtuluş'a göre ise, "işçi sınıfını örgütledin mi, faşizmin de sonu gelir". Nasıl? Faşistler, işçi sınıfını örgütlemeyi mi bekliyecekler? Mücadele içinde bir örgütlenme sağlayamadın mı, yukardan -ayak oyunları ile sendika yönetiminin başına geçmek işçi sınıfını örgütlemek

oluyorsa, yarın faşizmin sonu gelmez!...Mücadele geleneği yaratılmadan karşı-devrimi yenmek mümkün değildir. İşçi sınıfını faşizme karşı mücadele içine çekmeyenler, onu reformist önyargılarla besliyor, salt bordrolarını düşünen insanlar haline getiriyorlar. Bu anlayışa son verilmeden, ekonomizm alt edilmeden faşizme karşı mücadele geliştirilemez.

İşçi sınıfı arasındaki çalışmaya önem verilmesini nedenleri bunlardır. O halde ne yapılmalıdır:

İşçi sınıfının sendikal-mesleki örgütlenmesi rededilemez, tersine bu örgütlenme biçimini her şart altında sürdürmek zorundayız. Sendikal örgütlenmeyi, reformistler, revizyonistler, faşistler de yapmaktadırlar. Sendikal örgütlenmemizin, bu anlayışlardan farkının ne olması gerekir? Açıktır: bu fark sendikal örgütlenmenin siyasal bir örgütlenmeye bağlı olması, sendikal örgütlenmenin değil, işçiler arasındaki siyasal örgütlenmenin temel alınmasıdır. Yani sendikal örgütlenme, siyasal çalışmamız için bir araç olmalıdır. İşte devrimci sendikacılık ile reformist-revizyonist sendikacılık arasındaki fark, açıkça kendini bu noktada ortaya çıkartır. DİSK, bir takım politik görevleinden bahsedip durmaktadır. Çalışma programlarında, konuşmalarda DİSK yöneticileri işçi sınıfının politik görevleri vs. Deyip durmaktadırlar. Ama nerede? Onların bu deyişleri, somutta siyasal bir örgütlenmeye bağlılık ve siyasal bir faaliyet olarak yansımadıkça da hep laf olarak kalacaktır. Şimdi TKP'liler haykıracaktır. "Bizim siyasal örgütlenmemiz var" diye. Ama unuttukları bir şey var; siyasal çizginin işçiler arasındaki çalışmada ekonomize hizmet ettiğini... Önemli olan siyasal çizginin adı değil, örgütlenmesi ve faaliyetidir.

Devrimci sendikacılık, salt daha çok istek, toplu sözleşmelerin daha iyi olması değildir; şüphesiz devrimci sendikal anlayış, reformistler, faşistler, sarı sendikacılar gibi işçileri patrona teslim etmeyecekleri için daha çok ekonomik talep için mücadeleyi reddetmez. Ama bu temel bir anlayış, devrimci sendikacılığın doğal bir gereğidir. Temel olan devrimci sendikacılığın siyasal çizgiye, örgütlenmeye, bağlı olması, hizmet etmesidir. Ancak böylesine bir anlayışla, reformist ve sarı sendikacılarla aramızda çizgi çekebilir. İşçi sınıfı arasındaki siyasal çalışmaya gerekli önemi vermiş oluruz. Faşizme karşı işçi sınıfının mücadelesini devrimci önderlik altında geliştirmenin de tek yolu, bugünden mücadele ve örgütlenmedir.

İşçiler arasında, sendikal örgütlenmenin ilişkiler ağıyla örtülmüş, siyasal örgütlenmeyi geliştirmeliyiz. Fabrikalarda, sendikalar yasaklansa dahi, bunu siyasal faaliyeti, hem de gizli- sendikal faaliyeti sürdürecektir olan, siyasal hareketimize bağlı bir örgütlenmeyi mutlaka geliştirmek zorundayız.

İşçi arasındaki faaliyetimiz, en küçük birime dahi inmeli, ör-

gütlenmemiz, işçi eğitim grupları vasıtasıyla kalıcı bir hale dönüştürülmelidir.

Fabrika siyasal örgütlenmesini, işçi eğitim gruplarının sendikal faaliyetin örgütlenmesiyle birlikte yapamadığımız sürece, işçi sınıfı reformistlerin, revizyonistlerin ve faşistlerin inisiyatifinden kalmaya devam edecektir.

DEMOKRAT'ın Demokratlarına Sesleniyoruz!

Demokrat, çıkarken amasçılarını da şöyle açıklıyordu.

"Türkiye toplumunun aydınlık geleceğine dönük herşey tek yanlılığa karanlığa boğulmak istenmektedir. Böylece bir ortamda tüm gerçek demokratlara büyük görevler düştüğüne inananlar sınırlı olanaklarını bileştirerek hakın gazetesi Demokrat adlı bir günlük gazete çıkarmaya, egemen kılınmak istenen tek yanlılığın zincirini kırmak için mücadele etmeye karar vermişlerdir.

Demokrat halka ait olan ve varsa herşeye sahip çıkan ve olayları halkın çıkarları doğrultusunda, tüm gerçek yönleriyle yansıtmaya büyük özen gösteren bir kitle gazetesi olacaktır."

Aylardır günlük yayın faaliyetini sürdüren Demokrat bu görev anlayışını hayata geçirdi mi? Demokrat'ın demokrotlarını düşündürmesi gereken şey şudur. Demokrat gazetesi çıkış amacında belirttiği, tek yanlılık zincirini kırmışmıdır. Yoksa tek yanlılığı belirli bir siyaset doğrultusunda sürdürmüşmüdür.

Kitle gazetesi olmak, halkın çıkarları doğrultusunda haber ve yorumlar yayınlamak, ancak ve ancak objektif davranmaktana geçer. Burjuva gazeteleri tek yanlıdır, çünkü olayları oligarının istediği biçimde verirler. Oysa gerçekler devrimcidir, halktan yanadır. Yani kitle gazeteciliği yapmak, tek yanlılığı kırmak, başka bir deyişle ise halktan gerçekten yna olmaktır.

Demokrat bu görevi yerine getirememiştir.

Haberlerin yayınlanmasını ele alalım: (Genellikle tüm sol grupları karşı anı tavır söz konusu iken, biz saece burada Devrimci Sol'un eylemleri açısında haber yayıncılığını ele alacağız.)

Demokrat, bütün burjuva basının bile büyük puntolarla verdiği Dev-Sol'un eylemlerini, sanki hiç olmamışçasına ya haber olarak vermmekte veya küçümseyerek yada muğlaklaştırarak vermektedir.

Devrimci Sol'un çizgisini beğenmeyebilirsiniz, ma kitle yayıncılığını

kendisine ilke edinen bir gazete, toplumda gelişen olaylar tüm gerçeklik ile vermelidir ki gerçekten- halktan yana olabilirsiniz, tek yanlılık zincirini kırabilirsiniz.

Böyle olmuyor. Birkaç örnek verelim.

Demokrat birkaç ay öncesinde Devrimci Sol'un karakol baskınlarını küçük bir olay olarak basına yansıttı. Hadi bunu bir kenara bırakalım; Dev-sol tarafından gerçekleştirilen Tahtakale karakol baskınına haber olarak dahi vermedi. Evet, Demokrat'a göre o gün sanki böyle bir olay olmamıştır.

Bu örnekleri çoğaltabiliriz. Nihat Erim'in cezalandırılması sırasında, Demokrat, Hürriyet gazetesinin yaptığı dahi yapmamıştır. Nihat Erim'in 12 Mart döneminde balyoz hareketlerini, işkencelerini, katlimalarını, kısacası başbakanlığı sırasındaki eylemleri olayları yazmamıştır. Halbuki Hürriyet bunları yazdı, Demokrat neden bu kadar ürkek davranmıştır.

Oysa Demokrat'ın demokratları, 12 Mart'ın işkencehanelerinden geçmiş kimselerdir. Ama tek kelime dahi olsa, Nihat Erim kim diye yazmadılar.

Bu mudur tek yanlılık zincirini kırmak, gerçekten halktan yana olmak.

Kurtuluş ile Dev-Yol arasında çatışmalar oluyor, üç devrimci ölüyor; yine Demokar'tan ses yok. Oysa aynı gün de, Aydınlık, büyük başlıklar atıyor sol içi çatışmaya "karşı" olduğunu göstererek, çatımları istismar ediyordu. Tek yanlılık zincirini kırmaya çalışan Demokrat ise Aydınlık kadar bile olamadı.

Sol'a karşı bu tek yanlılık sürdüren Demokrat, başka bir gruba karşı ise çok cömert davranıyordu. Devrimci Yol.

Devrimci Yol'un en küçük bir pankart asma olayı haber olarak veriliyordu Demokrat'ta. Elli kişilik korsan gözetir beşyüz kişi oluyordu Demokrat'ta.

Sloganlarına kadar en basit Dev-Yol eylemleri Demokrat'ta yer alırken, acaba tek yanlılık, halktan yana olma konusunda Demokratlar biraz olsun düşünüyor mu?

Sol'a karşı -özellikle Dev-Sol'a - sürdürdüğü, tek yanlı haberciliğin arkasında, Devrimci Yol'un tutumu yatmaktadır. Demokrat'ın çizgisini başka türlü yorumlamak mümkün değildir. Ve Demokrat'ın demokratları da, çıkış ilkelerini ayaklar altın alarak, Dev-Yol'un oyununa gelemekte, kitle yayıncılığından uzaklaşmaktadırlar.

Demokratlar bilmelidir ki, artık kitle yayıncılığından anlaşılması gereken Dev-Yol'un kitlesidir. Çünkü Demokrat onlara hitap eder hale gelmiştir. Yani kitle yayıncılığı yerini Dev-Yol'un kitle yayıncılığına bırakmıştır.

Durum böyle olunca, insan ister istemez Dev-Yol'u Cumhuriyet'i

boykot ederken; haberde objektiflikten uzaklaşma, sol'a karşı tavır.

Demokrat'ın demokratları düşünmelidir. Bugün Demokrat gazetesi aynı zeminde değil mi? Dev-Yol açısından durum böyle değil ama tüm sol açısından durum tam tamına böyledir: Demokrat haberde objektiflikten uzaklaşıyor ve Dev-Yol dışında tüm sol gruplardan uzaklaşıyor.

Bizim son uyarımız şudur: Demokrat kendi sonunu kendi hazırlamamalıdır. Faşizmin artan saldırıları karşısında, Demokrat kitle yayıncılığı konusunda çok şey başarabilir. Ama tüm halkın, tüm sol'un yayıncılığını yaparsa. Bu konuda Demokrat'ın demokratlarına büyük görevler düşüyor, tıpkı çıkış yazısında belirttikleri gibi.

Şeker Bayramı öncesi İstanbul'da oligarşinin operasyonu

Sıkıyönetim, bayram süresince "Anarşiyi önlemek" bahanesiyle halka karşı saldırıya geçti. Dini bir bayram gününde bile halkı rahat bırakmayan oligarşinin güvenlik kuvvetleri, İstanbul'un bütün gece-kondu mahallelerindeki kahvelere, yer yer evlere baskınlar düzenlediler. Her askeri time emir verilmişti. "Elli kişi yüz kişi getireceksiniz, eksik olmayacak!" Bu yöntemle, rastgele, masum insanlar kahvelerden toplandı, cemselere dolduruldu, sıkıyönetime götürüldü. Şu olay sıkıyönetimin nasıl hareket ettiğini göstermesi bakımında ilginçtir: Bir mahalleye baskın yapan jandarma ve ordu birlikleri, emir verilen kadar insanı alıp götürmeye hazırlanırken, komutan götürülenleri saydırdı ve iki kişinin eksik olduğunu gördü. Bunun üzerine jandarmalar o sırada yoldan geçmekte olan bir karı-kocayı da yakalayarak cemseye attı ve "sayı tamamlandı komutanım" diyerek operasyon tamamlandı.

Varlık şartı halka saldırı olan sıkıyönetim, işte, bu yöntemle İstanbul'da beş bin kişi kadar emeki insanı bayram öncesi gözaltına aldı, bayramdan sonra çoğunu serbest bıraktı, bir kısmını tutukladı vs. Böylece Bayram'da "anarşiyi önledi".

**SIKIYÖNETİMİN HALKIMIZA SALDIRILARI
SÖKMEYECEKTİR!.. ZAFER EMEKÇİ HALKIMIZIN
OLACAKTIR!..**

POLONYA İŞÇİ GREVLERİ REVİZYONİZMİN İFLASIDIR

Temmuz ayı içinde, Polonya'nın Gdansk şehri, Lenin ter-sanesinde başlayan, kısa süre içinde tüm ülkeye yayılan grevler, şimdi işçilerin taleplerini eled etmeleriyle sonuçlanmasına karşın, birçok tartışmayı da beraberinde getirmiştir.

Nasıl oluyor da, sosyalist bir ülkede, işçi grevleri olmaktadır, hani grevler yalnızca kapitalizme aitti?

Bu soruya her siyasal eğilim kendince cevaplar vermekte, tahliller yapmaktadır:

Faşist-gerici yazarlara göre, Polonya'daki grevler, komünizmin iflasıdır. Nazlı Ilıcak, Tercüman'da hayatında bir telefon görüşmesi dahi yapmayan Karl Marks'ın teorisinin artık eskidiğini iddia eden yazılar bile yazdı. Bütün faşist gerici köşe yazarları, -hatta Avrupa-Amerika kamuoyu- komünizmin iflas ettiğine dair yoğun bir propaganda faaliyeti içindedir.

Sosyal-Emperyalizm teorisini "savunan" saflarda ise bayram havası esmektedir. Nihayet, Doğu Avrupa ülkelerinde sosyal-faşist bir yönetim olduğu, Rus çizimleri altında ezildikleri ortaya çıktı diye, Doğu Perinçek "neredesiniz Sovyet yanlıları yazarları" diye inciler döktürdü. TİKP-Arnavut yanlıları vs. Gibi grupların görüşüne göre ise, Polonya grevleri, sosyal-faşist bir yönetime, Rus emperyalizmine karşı mücadeledir vs.

Sovyet Rusya'nın gönüllü takipçilerinden ise hiç ses çıkmamaktadır. Sanki Polonya'da grevler olmuyormuş gibi! Fakat S. Rusya'nın resmi ajansı TASS -onlar adına da- açıklama yaptı. TASS'a göre Polonya'daki grevler dışarıdan özellikle Batı Almanya tarafından kışkırtılıyor. Yani emperyalizmin bir tertipi! Kendilerini revizyonist olarak değil de katıksız komünist olarak görenlerin zaten başka türlü bir tahlil yapması beklenemezdi.

Polonya'daki grevler yeni ortaya çıkmış şeyler değildir. Daha önce de 1956-70-76'da benzer nedenlerden dolayı grevler patlak vermişti. O halde, 1980'deki işçi grevleri TASS'ın yorumunda olduğu gibi hemencecik bir "kışkırtma" sonucu ortaya çıkabilecek cinsten grevler değildir. Grev hareketlerini tarihsel bir dömenin yani sosyalizm'den komünizme geçiş döneminin sorunları açısından incelemek zorundayız.

Revizyonizme göre, sosyalizm'den komünizme geçiş dömenide sınıf mücadelesi yoktur, devlet tüm halkın devleti haline gelmiş, proletaryanın sınıf düşmanları bir daha geri dönmek üzere yok

edilmişlerdir. İdeolojik devrimin bir önemi yoktur. Önemli olan halkın ekonomik durumunun iyi-rahat olmasıdır.

TİKP gibi, Çin yanlıları veya Tiran yanlılarının anlamadıkları şey; sosyalizm'den komünizme geçiş döneminin karmaşık çelişkilerle dolğu olduğu, inişli-çıkışlı, ekonomik ve ideolojik açıdan sürekli bir mücadelenin gerekli olduğu uzun bir dönemin varlığıdır. Bu mantığa göre herşey ak ve kara yöntemiyle çözümlenmelidir. İşte bu mantıktan ötürüdür ki, daha dün Çin'in dünyadaki komünist önderliği yolunda canlarını feda edenler, şimdi onu bir yönetim değişikliğine bakarak, Sosyal-Emperyalist, hegemonyacı ilan etmişlerdir. Bu anlayış sosyalizmde sınıf mücadelesi gerçeğini basite indirger, her değişikliği, iki sınıf arasındaki değişiklik olarak yorumlar. Sonular ise ortadadır. Bir-iki yıl öncesinee kadar komünist olan bir ülke, birden sosyal-emperyalist olmuştur. Sömürge ülkelerde bile devrimci mücadelenin yıllarca kanlı bir biçimde geliştiği halde, sosyalizmde iktidar değişikliklerinin bir çırpıda gerçekleşmesini savunmak, sosyalizmden komünizme geçiş döneminden hiçbirşey anlamamak demektir.

Polonya'daki grev hareketlerini de incelerken, revziyonist bir mantıkla "bu grevler dışarıdan kışkırtmadır. Gericidir, papanın etkisi altındadır" gibi yorumlar yapmaktan kaçınmamız gerektiği gibi, ak-kara yöntemine de saplanarak, "İşte sınıf savaşı politik arenada cereyan ediyor, proletaryanın iktidardaki burjuvaziye karşı mücadelesidir bu" diye tahliller geliştirmekten uzak kalmalıyız. Meseleyi basit yöntemler, kalıplar içinde incelemek mümkün değildir. Sosyalizm'den komünizme geçiş döneminin karmaşık sorunlarını, çelişkilerini basitleştirme yöntemleriyle, ajitasyonla tahlil edemeyiz.

Polonya'daki grev hareketlerinin niteliğini, nedenlerini incelerken, hem işçilerin taleplerini, hem de iktidarın niteliğini birlikte ele almalıyız.

Polonya'daki, sosyalizm'den komünizme geçiş döneminin iktidarı hangi politikayı savunmaktadır? Uluslararası ve ulusal planda revizyonizm. Revizyonist bir politikanın ekonomik planda olsun, ideolojik planda olsun birtakım sorunları doğurması şaşırtıcı sayılmamalıdır. 2. Dünya savaşı sonrası halk demokrasisi kurulan Doğu Avrupa ülkelerinden biri olan Polonya'da ideolojik planda kültür devrimi yapıldığından bahsedemeyiz. Ne olmuştur sonuçta? Halk bütün sorunlara salt kendi ekonomik çıkarları açısından bakacak kadar bireyci düşünmeye başlamıştır. En başta işçiler, ülkenin ekonomik sorunlarına sırt çevirmişler, salt kendi bordrolarına bakmışlardır. Sosyalist bir ülkede bunalım olmaz mı? Elbette birçok iç-dış nedenlerden ötürü ülke zor koşullar içine düşebilir. Bu durumda halk ne yapacaktır? Eğer Devlet proletaryanın partisi tarafından yönetiliyorsa, sorunlar bütün ulus-halk-tarafından parti öncülüğünde çizilen bir plan doğrultusunda atlatılır. Polonya'da neden böyle olmamıştır? Rusya'da Ekim devriminden

sonra, bütün ülke kıtlık çekiyordu, emekçiler açlıktan ölüyorlardı. Ama komünizme karşı direnişler olmadı. Alman Nazizmine karşı savaşıyan Ruslar gene görülmemiş ekonomik sıkıntılarla karşılaştılar, ama kimse Stalin'e karşı direniş yapmadı. Tersine daha da fedakarlık da bulundu. Neden? Nedeni açıktır; Çünkü sosyalist bir toplumda devlet ile halk arasında uzlaşmaz sınıf karşıtlığı yoktur. Çünkü devlet, halkın düşmanı bir sınıf tarafından yönetilmemektedir. Şüphesiz Polonya'da böylesine antagonizma kazanmış, iki sınıfın politik savaşı yoktur. Ama bir zaaf olduğu da açıktır. Bu zaaf da sosyalizmden komünizme geçiş döneminde revizyonist politikadır. Revizyonist politika işçileri salt ekonomizme alıştırmıştır. İdeolojik planda devrimci bir mücadele sürdürmemiştir. Bunun sonucu olarak da işçiler en fiatlarının artması karşısında "acaba neden" sorusunu tartışmadan, greve gidebilmektedir.

Revizyonist politikanın doğruduğu sonuçlar açısından ikinci olarak belirginleşen nokta, işçiler ile devlet-parti arasındaki kopukluktur. Parti, sanki işçilerin çıkarlarının dışında bir organizasyonmuş gibi hareket edebilmekte, pazarlıklarla sorunlar çözümlenmektedir. Halbuki sosyalizm'de halk ile parti-devlet bir bütün olabilmeli, sorunların üzerine aynı yaklaşım ve yöntemlerle gidilebilmelidir. Çünkü parti halkın çıkarlarının savucusudur, sorunların çözücüsüdür. Revizyonist politika sonucu halk ile Parti-Devlet arasındaki kopukluk ortaya çıkmıştır.

Polonya'daki işçi grevleri, tamamen revizyonist politikanın bir sonucudur, bu açıdan da sosyalizm'den komünizme geçiş tarihi açısından zengin dersler içermektedir. Bu, tarihsel deney bütün sosyalist ülkelere örnek teşkil etmelidir. Revizyonist politikanın doğruduğu sonuçlar, işçi taleplerinde de aynen görülmektedir.

Polonya'daki işçilerin -birçok talebi olmasına karşın- iki na noktada toplayabileceğimiz talepleri vardır:

- Ekonomik sorunların çözümü,
- Sendikal özgürlük.

Bu iki talep, revizyonist politikanın ekonomizminin, ideolojik devrimin bir kenara bırakılmasının ve halk ile parti arasındaki kopukluğun sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

İşçi grevleri, bugün bu politikaya tepki biçiminde ve kendiliğinden örgütlülüklerdir. Dini törenler vs. Yüzyıllarca süren dinin etkisi olarak yorumlanabilir. Fakat bu noktadan sonra, Polonya işçi grevlerinin hangi doğrultuya sürükleneceği, anti-komünist gruplar tarafından kullanılıp, kullanılmayacağı, emperyalizmin kışkırtma rolünün olup olmayacağı, bu deneyden çıkartılacak derslere bağlıdır. Çünkü bu talepler, sosyalizmden komünizme geçiş döneminde, hem revizyonist politikanın bir tepkisi olarak yorumlanı ideolojik devrim ve halkın devlet politikasına aktif katılımıyla çözümlenebileceği gibi, burjuvazinin

"özgürlük teranesiyle de kullanılıp, sosyalizme yöneltilebilir. Bugün, bir başlangıç sayılmalıdır. Halkın proleter devleti içinde aktif denetim rolü almasını, ideolojik yönden, kişilerin bütün burjuva pisliklerinden temizlenmesi gerektiğini, yüzyıldan önce, Marks ve Engels söylemişlerdi. Bu yüzden Polonya deneyi proletaryanın devleti içinde halkın aktif denetim sağlamasını, yönetimine katılmasını engelleyen, revizyonizme bir uyarıdır, ders çıkartılması gereken tarihsel bir deneydir.

Sonuç olarak bilinmelidir ki, iflas eden komünizm değil, revizyonizmdir; kazanan da burjuvazi değil, komünizm olacaktır.

KADROLAŞMA'nın Temeli, Siyasi Eğitimidir...

En genelde bir siyasi programın ve stratejinin belirlenmesi yetmez. Asıl olan siyasi programı ve stratejiyi hayata uygulayacak kadrolara sahip olmaktır. Bu tür kadrolar olmadan ve kadro üretkenliği sağlayan siyasi mekanizmalar işlemediği müddetçe, partiyi ve cepheyi yaratacak organizasyonların oluşması, hareketin her şart altında süratle taktik değiştirmek ve hayata uygulayabilecek esneklikte ve kabiliyette olması mümkün değildir.

Faşizmin saldırıları, hergün önde gelen kadroları içeri atması, katletmesi sürerken kadrolaşmayı üretken bir hale getirme sorunu her geçen günden daha bir önem kazanmaktadır.

Devrimci bir hareketin genel siyasi taktiklerini, strateji ve programını çizmesi ancak yolun yarısının katedilmesidir. Asıl sorun ve problemler bunun hayata geçirilmesinde ortaya çıkmaktadır.

Siyasi taktiklerin, stratejinin ve programın yaratıcı ve değişen koşullara uygun bir tarzda hayata geçirilmesi için kadroların siyasi bir bakış açısıyla donanmış olması ve Marksizm-Leninizmin yaratıcılığını kavramış olması gerekir.

Aksi halde, mekanik kavranmış bir bakış açısı geçici olarak doğru şeyler yapsa da değişen koşullarda şaşırıp kalacak, kafası karışacak ve kitlelere doğru önderlik ederek mücadeleyi yükseltmeyecektir. Ayrıca strateji ve taktiklerin, her iş esasında, her birim ve bölgede kendisine özgü, çelişkilree göre değişiklikler göstermesi mümkündür.

Örneğin; bugün faşizme karşı mücadelenin odağını sivil ve resmi faşist devlet terörüne karşı mücadele içerirken; bu genel tesbit her iş

esasinda ve bölgede kendine özgü farklı biçimler kazanmaktadır. Her iş alanı, bu farklı çelişkileri, bu çelişkiler içerisinde temel ve tali olanı tesbit edip ona göre bir program çıkarmak zorundadır.

Bu programın çıkarılması da yetmez. Programın hayata geçirilmesi için yeterli nitelikte kadrolara sahip olmak gerekir. Ayrıca kadrolaşma, yaşanan sürecin özelliklerine göre nitelik kazanır.

Şayet bizler bugün, partileşme-kadrolaşma sürecini yaşıyorsak, bu sürecin kendi bağrında bir dizi zaaf ve eksikliği taşıyacağı gözden kaçırılmamalıdır.

Bir yandan partileşme sürecinin tesbit edilmesi ötede sanki bu tespit yapılmamışcasına kadroların söylenen herşeyi harfiyen ve eksiksiz hayata uygulamaları beklemektedir. Bu durum, süreci doğru tahlil edemeyen ya da sözde adlandırıp pratikte reddeden bir anlayıştır.

Bir sürecin ya da olayın eksik-yanlışları tespit edildikten sonra yapılması gereken, eksik yanlış ve zaafaların nasıl aşılabacağı, bunları aşmadaki metodlarımızın neler olacağını tespit etmektir.

Eğer bir iş esasında veya bir çalışma alanında, sınıf mücadelesinin gelişmesiyle orantılı kadrolaşma ve kitle örgütlemeleri gelişmiyor; yerinde sayma veya gerileme göstermiyorsa işlemeyen bir yan var demektir. Yapılması gereken çalışma tarzımız ve taktiklerimizi, o alanda veya iş esasında canlı ve kolektif bir tartışma yaratmak ve bu tartışmayı yukarıdan aşağı kadrolara götürerek eksik ve yanlışları tespit etmektir.

Eksik ve yanlışlar tespit edildikten sonra inatçı bir şekilde bunların üzerine gidilmesi gerekir. Aksi halde tespitler yapıp programlar çıkartılır, ama bunların bizzat pratikte giderilmesinin araç ve metodları bulunmazsa, aylar yıllar geçer, bir dönem sonra gene aynı tespitler yapılır ve değişen bir şey olmaz. Sonuçta kadrolaşma ve kitle örgütlenmeleri gelişmemiş, kadrolarda uzmanlaşma ve yetkinleşme olayının yerinde saydığını görürüz. Ayrıca bu sonucun bilimsel anlamda tahlil yapılmazsa gelişmemesinin sorumlusu olarak hareketin devrim, örgüt ve çalışma tarzı suçlanmaya başlanır, sağ-sol yorumlar ortaya çıkıp, ideolojik ayrılık ve farklı düşünceler kaçınılmaz hale gelir.

Çeşitli çalışma alanlarında, bugüne kadar bir kaç kez zaaf ve eksiklikler tespit edilmesine rağmen bunların pratikte düzelmesi görülmemektedir. Tespitler hep kağıt üzerinde veya sözde kalmaktadır. Ve ilginçtir ki; her iş esasının sorumlusu da bu eksik ve zaafaları tesbit edip kabullenmektedir. Ama sonuçta sanki kenisinden başka sorumlu varmışcasına "havada" olan suçlular aranmaktadır. Sorun elbette, suçlu veya sorumlu aramak değildir. Ama ortada işlemeyen-yürümeyen bir araç varsa biz de bunun makinisti isek elbette sorumlu bizizdir. Başka bir sorumlu aramaya "ah-tuh" etmeye, alttaki kadroları suçlamaya hiç

mi hiç gerek yoktur. Gerek yoktur, çünkü bizler zaten sürecin adını koymuş durumdayız. "Partileşme süreci" diye. Yani eksik ve zaaflı, eğitimsiz olan bu insanları bizler doğru bir politikayla eğitip komünistleştireceğiz.

O halde alttaki kadroların hata ve zaafları olmamasına rağmen, onların törpülenmesi ve yok edilmesinin sorumlusu yönetim mekanizmaları olmak zorundadır.

Ama yine sürece uygun olarak yinetime mekanizmaları da süreçten nasibini alarak kendi hatalarını görme yerine, alttaki insanları suçlamakta, "ah-tuh" etmekte ve kendi hatasını görüp düzeltmek için biraz daha zaman kaybetmektedir.

Kadrolara, yalnız iş yapan, günlük pratiği örgütleyen insanlar olarak bakılmamalıdır. Siyasi bir anlayışla yoğrulmayan, hergün kendisini eğitip-geliştirmeyen şartlara ayak uydurmayan bir kadro, bir yerde yılgınlığa düşmeye, geri çekilmeye, çevreden ve düzenden etkilenmeye mahkumdur. (Örnekleri de yok değildir.)

Bunun için kadroların, kısa süreç sürececek olan iş yapma, gözüpeklik, keskinlik gibi tavırların büyük önemi yoktur. Küçük burjuva yurtseverler de savaşır, fakat önemli olan bir siyasi hareketin komünist kadroları olabilecek bilinçte ve her şart altında mücadele edecek inançta örgütçü kadrolara sahip olmaktır.

Bunun için he iş esası ve bölgelerin kendi özgül programını çıkardıktan sonra bu özgül duruma uygun olarak:

- Kadroların aşağıdan ve yukarıdan denetlenmesi,
- Siyasi eğitimin yapılması,
- Siyasi programın sonuçlarını adım adım izleyerek, çıkan sonuçlar ışığında kadroların eksik ve hatalarının telafi edilmesi,
- Çıkan yeni tecrübe ve deneylerin aktarılması,
- Disiplin ve otoritenin sağlanması gerekir.

Her iş esasına özgü program çıkartılmadan ve bunun odağına siyasi eğitim oturtulmadan siyaset yapmak mümkün değildir. Bir iş esasında veya bölgede faşizmin açık işgal olabilir, diğer oportünist siyasetlerin siyaset yaptırmama veya hakimiyeti olabilir. Tüm bunları genel strateji ve taktikler içerisinde tahlil edip, faşizmi nasıl etkisiz hale getireceğimiz, oportünizmi, nasıl bertaraf edeceğimiz sorularına doğru cevaplar bulmak zorundayız. Doğru cevaplar bulduktan sonra da pratiğe geçmeyi, adım adım denetleyip hayata geçirmeliyiz ve olumlu şeyler ortaya çıkarmalıyız. Olumlu şeylerin ortaya çıkmadığı yerde gelişme bir zorlamayla karşı karşıyadır demektir ki, bu da gerçeğin üzerine olduğu gibi gidemediğimizi ve kabullenemediğimizi gösterir. Bu tür bir yöntem her zamen menfi sonuçla noktalanmak zorundadır.

Kısaca toparlarsak; her şart altında devrimci mücadeleyi sürdürebilmek için Marksizm-Leninizm teorisini yaratıcı bir şekilde

kavramış ve pratik içerisinde belli konularda uzmanlaşmış kadrolaşmayı sağlamak gerekir.

Bunun gerçekleşebilmesi için de kadroların yaşadıkları süreç hiçbir zaman gözden kaçırılmamalıdır.

Kadroların komünistleşmesi ve gelişmesi, ne yalnız başına günlük pratik iş içinde koşturmakla ne de pratikten kopuk bir eğitim faaliyetiyle mümkün değildir.

Teori, pratiği ilerlettiği müddetçe bir anlam ifade eder. Yani pratiğin odağına yerleştirilmiş bir Marksist-Leninist eğitim faaliyeti, faşizme karşı mücadelede kadroya daha bir dinamizm kazandıracak ve bilinçli atılması sağlanmış her adım yere daha sert basacaktır.

Siyasi eğitim çalışmasını, yalnızca teorik eğitim çalışması, Marksizm-Leninizm'in kuru teorik bilgilenmesi olarak değerlendirmemeliyiz. Marksizm-Leninizm'in yaratıcı yöntemini kavramlıyız. Önemli olan bu yöntemi kavradıktan sonra, Türkiye'nin devrim meselelerine eğilecek, yorum yapabilecek, program çıkaracak bir seviyeye ulaşmaktır. Teorik eğitim konusunda G. Dimitrov'un şu sözleri bize her zaman uyarıcı olmalıdır.

"kadroları eğitmenin iki yolu vardır:

Birinci yol: Soyut teoriyi öğretmek, kafalara mümkün olduğu kadar kuru söz sokmak, tezleri ve karaları edebi bir üslupla kaleme almayı öğretmek, arada bir de ülkenin meselelerine, belli işçi hareketlerine, tarihine, geleneklerine ve o ülkedeki partinin deneylerine şöyle bir dokunmak.

İkinci yol: Öğrencinin kendi ülkesinin proletarya mücadelesinin ana meseleleri üzerinde pratik çalışma yapması ve bunu temel alarak Marksizm-Leninizm'in ana prensiplerini kapsayan teorik bir eğitimden geçmesidir."

Biz de kadrolaşmanın temeline böylesi bir siyasi eğitimi oturtmalıyız. Kadrolar pratik içinde, örgütlenme, siyasi faaliyet tecrübelerinde özümleyerek siyasi eğitim içine sokulmalıdır. Bugünkü aşamada bu faaliyete önderlik edilmelidir. Aksi halde "Siyasi eğitimi yap" demekle sorunun üstesinden gelinemez.

